

АБИ ГЛАЙНС

BUHC'EHM

The Vincent Boys (The Vincent Boys #1) Copyright © 2011, Abbi Glines

ПРЕВОД: BOOK JUNKIE & LORA© 2017 РЕДАКЦИЯ НА БЪЛГАРСКИ: BRUJA LOCA ОРИГИНАЛНА КОРИЦА: HELENA

Всяко копиране и разпространение без позволението на екипа е забранено. Моля, уважавайте чуждия труд!

Всички права върху този превод принадлежат на THE DIARY OF A BOOK JUNKIE

За връзка и контакт:

- thediaryofabookjunkie@gmail.com
- http://thediaryofabookjunkie.blogspot.bg/
- https://www.facebook.com/thediaryofabookjunkie
- http://diaryofabookjunkie.bulgarianforum.net/

РИДАТОНА

На Аштън започва да й омръзва да бъде добра, да впечатлява родителите си и да си играе на перфектното гадже на Сойер Винсънт. Сойер е идеален, истински чаровен принц, но когато напуска града за лятото, братовчед му Бо е този, който хваща окото на Аштън. Бо е най-секси момчето, което някога е виждала, и макар да е опасен, Аштън е привлечена от него.

Бо обича братовчед си като роден брат, затова последното, което иска, е да флиртува с момичето на Сойер. Аштън е забранена зона и затова се опитва да стои настрана, макар да е влюбен в нея цял живот. Бо знае, че трябва да откаже на Аштън, когато пожелава да възстановят приятелството си от детството, докато Сойер го няма.

Аштън и Бо не искат да наранят Сойер, но колкото повече се опитват да стоят далеч един от друг, толкова по-силно става привличането. И започва да става невъзможно да устоят...

ПРОЛОГ

Иреди 7 години...

- Забелязал ли си нещо различно в Аш? – попита братовчед ми Сойър, когато се качи на дървото и седна до мен на любимия ни клон, който гледаше към езерото.

Присвих рамене, защото не знаех как да му отговоря. Да, бях забелязал разни неща в Аш напоследък. Като например как очите й сияеха, когато се смееше, и колко хубави изглеждаха краката й в шорти. Но определено нямаше да споделя тези неща на Сойър. Той щеше да каже на Аш и двамата щяха да ми се подиграват.

- He отговорих, без да го поглеждам от страх, че ще разбере, че го лъжа.
- Чух майка и татко да си говорят онзи ден, че много скоро двамата с теб ще гледаме на Аш по различен начин. Мама каза, че Аш става голяма красавица и нещата между трима ни ще се променят. Не искам нещата да се променят каза с доза притеснение Сойър. Не можех да го погледна, затова продължих да гледам езерото.
- Аз не се притеснявам за това. Аш си е Аш. Да, предполагам, че тя винаги е била хубава, но това не е важно. Тя може да се покатери на дърво по-бързо от двама ни с теб, сама слага стръв на кукичката си и пълни водни балони като професионалист. Тримата сме най-добри приятели от предучилищната. Това няма да се промени погледнах бегло към Сойър. Речта ми звучеше убедително, дори и за мен.
- Прав си усмихна се той и кимна. На кой му пука дали косата й е като на някаква принцеса от приказките? Тя е Аш. Като заговорихме за водни балони, може ли двамата да престанете да се промъквате да ги хвърляте по колите пред къщата ми вечер. Родителите ми ще ви хванат някой ден и няма да мога да ви измъкна.

Аз се ухилих, като си спомних как снощи Аш покриваше устата си с ръка, за да не се чува смехът й, когато се промъкнахме да напълним балоните. Това момиче определено обичаше да нарушава правилата. Почти колкото мен.

- Чух си името. Двамата по-добре да не се подигравате на тъпия сутиен, който мама ме кара да нося. Писнаха ми тези шеги. Ще ви счупя носовете, ако не спрете – стресна ме гласът на Аш. Тя стоеше под дървото с кофа с щурци в едната ръка и въдица в другата. – Ще ловим ли риба, или ще седите и ще ме зяпате, сякаш ми е пораснала втора глава?

ГЛАВА 1

Aumon,

Защо не можех просто да се прибера, без да ги видя? Не бях в настроение да си играя на добрата самарянка с Бо и евтината му приятелка. Макар да не беше тук, Сойър щеше да очаква от мен да ида. Изръмжах раздразнено, забавих и спрях до Бо, който се беше дръпнал настрани от приятелката си, която повръщаше. Очевидно повръщането не му действаше като повик за чифтосване.

- Къде е паркиран пикапа ти, Бо? – попитах с найраздразнения тон, който имах.

Той се обърна с онази си глупава секси усмивка, която караше всички момичета в града да падат в краката му. Искаше ми се да вярвам, че след всичките тези години бях имунизирана, но не беше така. Да бъдеш имунизиран към лошото момче в града беше невъзможно.

- Не ми казвай, че перфектната малка Аштън Грей ще ми предложи помощ каза провлечено и се наведе, за да ме погледне през отворения прозорец на колата ми.
- Сойър е извън града, така че на мен се пада тази чест. Нито един от двама ни няма да те остави да караш до вкъщи пиян.

Той се засмя, което ме накара да настръхна. Господи, дори смехът му беше секси.

- Благодаря, красавице, но ще се справя. Само Ник да спре да повръща и ще я метна в пикапа ми. Мога да карам пет километра до тях. Можеш да си тръгваш. Няма ли някоя библейска сбирка, на която трябва да присъстваш?

Спорът с него беше безсмислен. Той щеше да продължи да подхвърля злобни коментари, докато не ме ядоса толкова, че зрението ми да се замъгли. Натиснах газта и тръгнах към паркинга. Сякаш щях да си тръгна и да го оставя да кара пил. Можеше да ме ядоса само с поглед, а аз се стараех доста да бъда мила към всички. Огледах паркинга и видях стария черен пикап Шеви на Бо. После отидох при него и подадох ръка.

- Можеш да ми дадеш доброволно ключовете или ще ги взема сама. Кое избираш, Бо? Искаш ли да ти ровя из джобовете? Дяволита усмивка се появи на лицето му.
- Всъщност мисля, че ще ми хареса да ровиш по джобовете ми, Аш. Нека бъде номер две.

Лицето ми пламна и нямах нужда от огледало, за да знам, че бузите ми бяха станали червени. Бо никога не флиртуваше с мен и не правеше такива коментари. Може да се каже, че бях привлекателно момиче, което той игнорираше в училище.

- Да не си го пипнала, тъпа кучко! Ключовете са в стартера на пикапа изръмжа Никол, гаджето на Бо, с което ту се разделяще, ту се събираше. Вдигна глава и премести дългата си, тъмнокестенява коса зад рамо. Кървясали сини очи, изпълнени с омраза ме погледнаха, сякаш ме предизвикваще да докосна това, което беше нейно. Не й отговорих, нито погледнах отново към Бо. Вместо това се обърнах и тръгнах към пикапа му, като си напомних, че правя това заради Сойър.
- Идвайте в пикапа изкрещях и на двамата, преди да седна зад волана.

Нямаше как да не отбележа, че това беше първият път, в който влизах в пикапа на Бо. Бяхме прекарали безброй нощи на покрива ми в разговори за местата, на които щяхме да отидем, когато получим шофьорски книжки. Сега бях на седемнадесет и това беше първият път, в който сядах в пикапа му. Бо вдигна Никол и я остави на задната седалка.

- Не ставай! Ако ти стане лошо, гледай да повърнеш настрани сопна й се, докато отваряше вратата на шофьорското място. Скачай, принцесо! Сега ще припадне и дори няма да й пука дали карам.
- Няма да те оставя да шофираш стиснах по-здраво волана.- Заваляш думите. Не е нужно да караш.

Той отвори уста, за да оспори думите ми, после ме прокле под нос, затръшна вратата и отиде от другата страна на пикапа, и седна на седалката до мен. Не каза нищо повече и аз не го погледнах. Когато Сойър го нямаше, Бо ме притесняваше.

- Писна ми да споря с жени тази вечер. Само заради това те оставям да караш – промърмори, без да заеква този път. Не беше

изненада, че беше овладял завалянето. Пиеше от възраст, на която повечето ни връстници не бяха близвали дори бира. Когато едно момче има лицето на Бо, по-големите момичета го забелязват. Канеха го по купони много преди нас.

- Нямаше да спориш с мен, ако не беше пил толкова присвих рамене.
- Ти наистина си малката перфектна дъщеря на проповедника, нали, Аш? засмя се бурно той. Едно време беше много по-забавна. Преди да започнеш да се мляскаш със Сойър, имахме доста забавни моменти заедно.

Той ме гледаше и очакваше реакцията ми, което правеше шофирането трудно.

- Ти беше моят съучастник, Аш. Сойър беше доброто момче, но ние двамата... ние бяхме непослушни. Какво се случи?

Как можех да отговоря на това? Никой не познаваше момичето, което крадеше дъвки от бензиностанцията или което отвличаше вниманието на вестникарчето, за да можем да откраднем вестниците му и да ги потопим в синя боя, преди да ги оставим на праговете на хората. Никой не познаваше момичето, което се измъкваше от къщата си в два през нощта, за да хвърля тоалетна хартия по дворовете или да замерва колите с водни балони от храстите. Никой нямаше да повярва, че бях правила всички тези неща, ако им кажех... никой, освен Бо.

- Пораснах отговорих накрая.
- Ти напълно се промени, Аш.
- Бяхме деца, Бо. Да, двамата се забърквахме в неприятности и Сойър ни измъкваше от тях, но бяхме просто деца. Сега е различно.

В началото не отговори. Намести се в седалката и усетих как погледът му вече не беше фокусиран върху мен. Никога не бяхме водили този разговор преди. Макар да беше неудобен, знаех, че беше закъснял. Сойър беше застанал на пътя на сдобряването ни и така и не разбрах защо. Един ден той беше Бо — най-добрият ми приятел, а на следващия беше просто братовчедът на гаджето ми.

- Липсва ми това момиче. Тя беше вълнуваща и знаеше как да се забавлява. Малката перфектна дъщеря на проповедника, която зае мястото й, не струва.

От думите му болеше. Може би, защото идваха от него или защото разбирах какво имаше предвид. Аз също си спомнях онова момиче. Мразех го, защото ме караше да усещам липсата на това мое аз. Костваше ми много усилия да я държа под ключ и това, че някой наистина искаше да я види на свобода, го правеше по-трудно.

- Предпочитам да бъда дъщерята на проповедника, отколкото пияна курва, която повръща върху си – сопнах се, преди да успея да се спра.

Тихият смях на Бо, който беше отпуснал глава на износената кожа, а не на прозореца, ме стресна.

- Предполагам, не си толкова перфектна. Сойър никога не би обидил някой. Той знае ли, че използваш думата курва?

Този път хванах волана толкова здраво, че кокалчетата ми побеляха. Опитваше се да ме ядоса и се справяше идеално. Нямах отговор на въпроса му. Истината беше, че Сойър щеше да бъде шокиран от това, че съм нарекла някого курва. Особено гаджето на братовчед му.

- Отпусни се, Аш, няма да те издам. Пазя тайните ти от години. Харесва ми да знам, че моята Аш е все още там някъде, под тази перфектна фасада.

Отказвах да го погледна. Този разговор вървеше по път, по който не исках да тръгвам.

- Никой не е перфектен. Аз не се преструвам, че съм.

Беше лъжа и двамата го знаехме. Сойър беше перфектен и аз се стараех много, за да бъда достойна за него. Целият град знаеше, че бях далеч от перфектната репутация на Сойър.

- Да, Аш, преструваш се, че си засмя се за кратко Бо. Спрях пред алеята на Никол, но Бо не помръдна.
- Тя припадна, ще трябва да й помогнеш прошепнах, защото се страхувах, че щеше да чуе болката в гласа ми.
- Искаш да помогна на повръщащата курва? попита развеселено.

Въздъхнах и го погледнах за последно. Луната осветяваше русата му коса и той ми напомняше на паднал ангел. Клепачите му бяха по-натежали от обикновено и дългите му мигли почти закриваха лешниковите му ириси.

- Тя е твоето гадже, помогни й – казах, като успях да звуча ядосано.

Когато погледнах по-внимателно Бо, беше трудно да се отвратя от него. Все още виждах малкото момче, за което веднъж си мислех, че беше закачило луната на небето, за да ме гледа. Миналото ни винаги щеше да бъде това, което щеше да ни държи далеч един от друг.

- Благодаря, че ми напомни – каза той и хвана дръжката на вратата, без да отделя очи от моите.

Сведох очи към ръцете си в скута ми. Никол се размърда, което разтресе леко пикапа и ни напомни за присъствието й. След още няколко мълчаливи мигове той отвори вратата.

Бо пренесе отпуснатото тяло на Никол до вратата и почука, а когато му отвориха, влезе вътре. Зачудих се кой беше отворил. Майката на Никол? Дали й пукаше, че дъщеря й беше толкова пияна, че е припаднала? Дали щеше да позволи на Бо да я качи в стаята й? Щеше ли да остане с нея? Да легне до нея и да заспи? Бо се върна на вратата, преди да прекаля с размислите.

Когато влезе отново в пикапа, запалих и тръгнах към парка за каравани, където живееше.

- Кажи ми, Аш, защо настоя да закараш един пиян тип и курвата му? Защото си добро момиче, което помага на всички ли? Защото знам, че не ме харесваш особено и съм любопитен защо искаше да се увериш, че ще се прибера вкъщи невредим.
- Бо, ти си мой приятел, разбира се, че те харесвам. Приятели сме от петгодишни. Да, не се мотаем вече заедно и не тероризираме квартала, но все още ме е грижа за теб.
 - Откога?
 - Какво откога?
 - Откога те е грижа за мен?
- Това е глупав въпрос, Бо. Знаеш, че винаги ми е пукало отвърнах, макар да знаех, че нямаше да ми се размине с този уклончив отговор. Истината беше, че вече почти не си говорехме.

Обикновено Никол беше залепена някъде към тялото му и той ми проговаряще, само за да направи някоя остроумна забележка.

- За теб аз не съществувам отговори той.
- Не е вярно.
- Цяла година стоим един до друг по история и ти дори не поглеждаш към мен засмя се той. На обяд също, а стоим на една маса. Всеки уикенд ходим на онези партита в полето и когато обърнеш надменния си поглед към мен, той обикновено е изпълнен с отвращение. Затова съм малко изненадан, че ме считаш за приятел.

Би било по-лесно да кажа, че говореше така заради алкохола, но знаех, че не беше така. Не бяхме оставали насаме от повече от три години. Отношенията ни се промениха от момента, в който станах гадже на Сойър.

След големите дъбове трябваше да завия към парка за каравани, където Бо бе живял през целия си живот. Пищната красота на южняшкия пейзаж беше измамна. Когато подминах големите дървета, всичко се промени изведнъж. Износените каравани, качени върху трупчета, и разпръснати играчки изпълваха дворовете. Много от прозорците бяха покрити с найлон или летви. Не се изненадвах от нищо от това. Дори от мъжа, който стоеше на стъпалата на караваната си само по бельо и с цигара в уста. Познавах много добре това място. Беше част от детството ми. Спрях пред караваната на Бо. Поех си дълбоко въздух и се обърнах към него.

- Никога не говоря в часовете, отговарям само на учителя. Ти не говориш с мен на обяд, затова няма причина да те поглеждам. Да привлека вниманието ти означава само още подигравки. А на полето... не те гледам с отвращение. Гледам Никол. Можеш да си намериш много по-добра от нея спрях, преди да кажа нещо глупаво.
- Не харесваш Никол, нали? наклони главата си настрани, сякаш ме изучаваше. Не трябва да се притесняваш, че е около Сойър. Той знае какво има и няма да оплеска нещата. Никол не може да се сравнява с теб.

Никол харесва Сойър? Тя обикновено беше залепена за Бо. Не бях забелязала, че харесва Сойър. Знаех, че са имали нещо за

няколко седмици в седми клас, но това е било преди много време. Освен това тя беше с Бо. Защо й беше да харесва друг?

- Не знаех, че харесва Сойър отговорих и все още не бях сигурна дали да му вярвам. Сойър не беше неин тип.
 - Звучиш изненадана отвърна Бо.
- Всъщност, наистина съм. Все пак тя има теб. За какво й е Сойър?

Самодоволна усмивка се появи на лицето му и лешниковите му очи светнаха. Не исках да кажа нещо, което да тълкува по начина, по който очевидно го правеше сега. Хвана дръжката на вратата, а после спря и ме погледна.

- Не знаех, че те притеснявам със закачките ми, Аш. Ще спра. Не очаквах да каже това, но не можех да измисля какво да му отговоря, затова просто стоях и го гледах.
- Ще докарам колата ти сутринта, преди родителите ти да видят пикапа ми.

Излезе от пикапа и го гледах как върви към караваната си с най-сексапилната походка, която бях виждала. Бо и аз имахме нужда от този разговор. Макар и това да означаваше, че умът ми щеше да бъде объркан за известно време. Тайното ми привличане към градското лошо момче трябваше да си остане тайно.

На следващата сутрин видях колата си паркирана на алеята, както беше обещал. Под чистачката имаше бележка. Посегнах към нея и се усмихнах.

Благодаря ти за снощи. Липсваше ми.

Беше я подписал просто с "Б".

ГЛАВА 2

Aumon,

Здравей, скъпа!

Извинявай, че чак сега отговарям на имейла ти. Интернетът ни не е много надежден и няма 3G мрежа, така че телефонът ми е безполезен. Липсваш ми до полуда. Мисля за теб по цял ден и се чудя какво правиш. Прекарваме по-голямата част от дните си в катерене. Маршрутът, по който поехме вчера, ни отведе до невероятен водопад. След осем километра катерене в жегата леденостудената вода от водопада беше страхотна. Искаше ми се да си тук.

Спокойно мога да кажа, че риболовът не е моето бъдеще. Не ме бива изобщо. Кейд ми срита задника с неговия улов. Вчера ми каза, че трябва да се съсредоточа върху футбола. Ха-ха-ха! Наслаждавам се на времето, което прекарвам с него. Благодаря, че разбираш колко много се нуждаех от това. Той има нужда от мен. По-големият му брат ще замине след една година и ще бъда на едно телефонно обаждане разстояние, но няма да бъда там, за да гледам тренировките му по футбол или да му помогна с първата любов. Опитвам се да споделя целият си опит с него сега.

Толкова те обичам, Аштън Сътли Грей! Аз съм най-големият щастливец на света!

Сойър

Сойър,

Предположих, че закъснелият ти отговор е заради интернета. Връзката горе в планината няма

как да е добра. Особено в отдалечената хижа, в която сте. Ти също ми липсваш. Радвам се, че споделяш малко от времето си с Кейд. Знам, че това означава много за него.

Колкото до мен, работя доста време в църквата. Нямам много какво да правя, когато те няма. Не съм ходила на полето през уикендите. Най-вече/Най-често почиствам църквата, а след това си наемам някой филм. Лиан и Ноа вече официално са заедно. Когато тя не е на работа, е с него. Така че оставам сама. Обикновено прекарвам цялото си време с теб. Прегърни Кейд и Катрин от мен.

Броя дните, докато те видя отново.

Много те обичам, Аштън

Взирах се в екрана на компютъра, след като натиснах "изпрати". Фактът, че не споменах Бо, малко ме притесняваше. Започнах да му разказвам как закарах Бо и Никол до тях. Рядко говорехме за Бо. Сойър го правеше понякога, когато се тревожеше за него. През по-голяма част от живота си Сойър се грижеше за Бо.

Бо беше син на един от братята Винсънт, който е водел бурен живот, докато един ден не се блъснал с мотора си в камион. Бо беше в първи клас, когато това се случи. Спомням си, че очите му бяха зачервени от плач в продължение на месеци. Измъкваше се от караваната си и идваше посред нощ до дома ми. Измъквах се през прозореца си и в продължение на часове седяхме на покрива, където мислехме какво да направим, за да се почувства по-добре. Обикновено тези идеи водеха до сериозни неприятности, от които Сойър ни спасяваше.

Сойър беше син на добрия брат Винсънт, по-възрастния от двамата. Той бе завършил право и бе забогатял, като защитавал обикновените хора срещу застрахователните компании. Градът обичаше Харис Винсънт и неговата красива съпруга Саманта Винсънт, която ходеше на църква и играеше тенис. Както, разбира се, и талантливия им по-голям син.

Градът не беше голям и като всеки малък южняшки град, всички знаехме историите на другите. Тяхното минало беше общоизвестно. Миналото на родителите им също не беше тайна. В Гроув, Алабама, нямахме тайни. Това не беше възможно – може би с изключение на полето. В тъмните сенки на ореховата горичка, обграждаща огромното поле, където момчетата Мейсън правеха техните всеизвестни партита, бях сигурна, че имаше много тайни. Това беше единственото място, където старите дами не можеха да гледат от люлката на верандата си, а единствените очи, които можеха да те видях, бяха заети със собствените си пакости.

Посегнах и взех снимката ни от партито миналия месец, която Сойър беше сложил в рамка и ми я беше дал. Усмивката и ярките му зелени очи ме накараха да се чувствам виновна. Наистина не бях направила нищо нередно. Само не споменах факта, че снощи помогнах на Бо да се прибере вкъщи в безопасност. Оставих снимката на бюрото, станах и отидох до гардероба да намеря нещо, което да облека. Имах нужда да изляза от къщата. Това лято щеше да мине изключително бавно, ако не си намеря какво да правя. Баба ми се беше прибрала от Савана, където гостуваше на сестра си. Можех да бъда доброволка в старческия дом, след това да посетя баба. Така утре, когато пишех на Сойър, щях да му кажа, че съм ходила в старческия дом, за да видя баба му. Щеше да се зарадва.

Когато приключих с доброто дело за деня и посетих баба Винсент, тръгнах към къщата на баба ми. Нямах търпение да я видя. Липсваше ми много, докато я нямаше. Наистина се чувствах самотна без Сойър и баба. Поне тя си беше тук сега.

В момента, в който затворих вратата на колата, вратата на къщата на баба се отвори и тя излезе с широка усмивка и с чаша студен подсладен чай в ръка. Бяло-русата й коса едва стигаше раменете й и прехапах устна, за да не се усмихна. Преди да замине, бяхме говорили за това, че трябва да се подстриже, защото ставаше твърде дълга за възрастта й. Когато й го казах, махна с ръка, сякаш не знаех за какво говоря, но явно беше променила мнението си. Блясъкът в зелените й очи ми казваше, че знаеше точно какво си мислех.

- Я виж кой е решил да дойде и да посети баба си. Бях започнала да се чудя дали не трябва да ти пратя писмена покана подразни ме тя. Засмях се и я прегърнах.
 - Прибра се едва вчера напомних й.

Тя помириса ризата ми и се дръпна назад, за да ме погледне.

- Някой е ходил в дома за стари хора и е посетил бабата на гаджето си, преди да дойде при своята.
- O, стига! Давах ти време да се наспиш. Знам, че не обичаш да пътуваш.

Тя ме хвана за ръка и ме дръпна да седна до нея на люлката на верандата. Диамантите на пръстите й светеха на слънчевата светлина и тя ми подаде студената чаша, която държеше.

- Ето, изпий това. Налях го, щом видях малката ти кола да спира пред вкъщи.

Тук можех да се отпусна. Това беше баба и тя не очакваше да бъда перфектна, просто искаше да бъда щастлива.

- Говорила ли си с онова твое гадже, откакто замина, или се забавляваш с друг младеж, докато го няма?

Изплюх чая от устата си и поклатих глава, преди да започна да кашлям. Как винаги разбираше какво става, дори когато друг не знаеше?

- E, кой е той? Накара те да изплюеш чая си в скута ми. Дължиш ми името и малко подробности.

Поклатих глава и се обърнах, за да я погледна в очите.

- Няма никого. Задавих се с чая, защото ми задаваш такъв налудничав въпрос. Защо ми е да изневерявам на Сойър? Той е перфектен, бабо.

Тя каза само "Хмм" и потупа по крака ми.

- Няма перфектни мъже, момичето ми. Няма такива. И баща ти не е, въпреки че се смята за такъв.

Тя винаги се шегуваше с това, че татко беше пастор. Казваше, че самият е бил дявол като малък и когато ми разказваше истории от детството му, очите й засияваха. Понякога можех да се закълна, че й липсваше онова момче.

- Сойър е по-добър, отколкото мога да желая.
- Не знам дали е така. Минах покрай семейство Лоурис тази сутрин и видях братовчед му Бо да коси моравата им тя замълча

и поклати глава с широка усмивка. – Момиче, няма момче в този град, което да може да се сравни с Бо без тениска.

- БАБО! ударих я по ръката, ужасена от това, че собствената ми баба се възхищаваше на полуголия Бо.
 - Какво? засмя се тя. Аз съм стара, Аштън, не сляпа.

Знаех как изглеждаше Бо без тениска и потен. Почти се блъснах с колата, когато минах покрай семейство Грийн и го видях да коси тяхната морава полугол. Трудно е да не погледне човек. Казах си, че просто се възхищавах на татуировката на ребрата му, но знаех каква беше истината.

- Не само аз го гледам, но съм единствената, която е достатъчно откровена да си признае. Другите го наемат да им коси тревата, само за да могат да стоят на прозорците и да им текат лигите.

Затова обичах баба – винаги се смеех с нея. Тя приемаше живота такъв, какъвто беше. Не се преструваше и беше такава, каквато е. Беше просто баба.

- Не знам как изглежда Бо без тениска — излъгах. – Това, което знам, е, че това момче носи само неприятности.

Баба зацъка с език и залюля люлката.

- Неприятностите могат да бъдат забавни. Прекалено праведното поведение е това, което прави живота скучен и досаден. Ти си млада, Аштън. Не казвам, че трябва да съсипеш живота си. Казвам само, че душата има нужда от малко забавление.

Споменът за отпуснатия на седалката Бо в пикапа снощи, докато ме гледаше през дългите си мигли, накара пулсът ми да се ускори. Той определено беше нещо повече от малко забавление. Той беше смъртоносен.

- Стига за момчета. Имам си и не си търся друг. Как беше пътуването ти?

Баба се усмихна, кръстоса крака и единият й сандал се залюля на розово лакираните й пръсти. Трудно беше за вярване, че това беше майката на праволинейния ми баща.

- Разглеждахме, пихме уиски и гледахме няколко представления. Такива неща.

Звучеше като обичайното пътуване до леля Табата.

- Татко посети ли те тази сутрин?
- Да въздъхна драматично тя и, разбира се, каза, че щял да се помоли за душата ми. Това момче не знае какво е приключенски дух.

Усмихнах се в чашата ми с чай. Баба беше толкова забавна.

- По-добре не му казвай, че съм го казала. И така идва достатъчно, за да ме поучава бутна ме с крак леко.
 - Никога, бабо.

Баба отново ни залюля.

- Ако няма да си намираш татуирано секси лошо момче, с което да прекараш лятото, тогава двете с теб трябва да направим нещо. Няма да те оставя да чистиш всеки ден църквата. Кое му е веселото на това?
- Да пазаруваме? Винаги можем да отидем да пазаруваме отговорих.
- Това е моето момиче! Ще пазаруваме, но не днес. Трябва да разопаковам и да почистя тук. Ще отидем друг ден през седмицата само двете. Може да си намерим и момчета, докато сме навън.

Поклатих глава и се засмях на думите й. Тя не харесваше особено Сойър. Беше единствената в града, която не мислеше, че беше чак такъв светец.

След като се уговорихме за пазаруването, тръгнах към вкъщи. Можех да прекарам голяма част от деня в стаята си и да почета хубава книга, преди да се стъмни. За щастие и родителите ми не бяха у дома, когато спрях на алеята.

Когато баща ми беше вкъщи, винаги измисляше нещо, което трябва да се свърши в църквата. Не исках да прекарам остатъка от деня си в чистене на чинове в неделното училище или да проверявам, дали на всяка пейка има оставени църковни песнопения. Исках просто да си почина с някой любовен роман и да потъна в измисления му свят за малко.

Влязох в стаята, за да се преоблека, защото дрехите ми миришеха на дезинфектант и стари хора, и телефонът ми звънна с известие за съобщение. Извадих го от джоба си и просто го гледах, докато различни емоции преминаваха през мен.

БО: Чакай ме на дупката.

Дупката беше едно малко езеро в най-отдалечения край на имота на Сойър. Бо искаше да се срещнем там насаме? Защо? Сърцето ми ускори ритъм, докато се чудех какво ли беше намислил Бо. Погледнах към любовния роман, който щях да чета, и реших, че един следобед в гората с Бо Винсънт щеше да бъде доста по-вълнуващ. Вината беше вътре в мен и се опитваше да си проправи път през внезапното желание да направя нещо нередно. Преди да успее да ме завладее и да променя мнението си, отговорих:

АЗ: Ще съм там до 15 минути.

Сърцето ми блъскаше лудо в гърдите от нетърпение или може би от страх, че ще ни хванат. Не правех нищо нередно. Бо беше мой приятел... можеше да се каже. Той също беше самотен. Не отивах на езерото, за да се натискам с него. Сигурно искаше да довършим разговора от снощи. Сега беше трезвен и вероятно искаше да ме увери, че не е искал да приема думите му погрешно. Нямаше да плуваме заедно или нещо такова.

БО: Облечи си бански.

Добре, може и да искаше да плуваме. Не отговорих, защото не знаех какво да кажа. Беше редно да откажа, винаги правех това, което беше редно. Винаги. Само веднъж исках да направя това, което желаех наистина. Да бъда лошото момиче за момент.

Отидох до гардероба си и извадих една малка торбичка, която държах на най-горния рафт. На дъното беше червеният бански, който бях купила заради Сойър, но не носех около него, защото ме беше страх, че няма да одобри. Толкова пъти бях посягала към торбата, но не бях събрала куража да я извадя. Банският беше необмислена покупка, която мислех, че завинаги ще събира праха в гардероба. Почти виждах одобрителната усмивка на баба, докато бавно изваждах оскъдния бански, който тя беше настояла да купя.

- Това достатъчни неприятности ли са, бабо? – прошепнах си, преди да се засмея.

To

Ако до този момент не се бях замислял, дали душата ми бе наистина толкова черна, колкото смятаха в града, то когато Аштън излезе от малката си бяла Джета, красива като ангел, слязъл от небесата, разбрах, че със сигурност щях да горя в ада и душата ми бе прокълната. Когато й изпратих съобщение, че ще я чакам тук, го направих, за да си напомня колко недосегаема беше тя. Реших, че отказът й щеше да ми подейства отрезвяващо и щях да спра да бъда така обсебен от нея. Вместо това тя се съгласи и тъпото ми черно сърце полетя в небесата. Гледах колебливите й стъпки, когато красивите й зелени очи срещнаха моите. Повече от всичко исках да отида при нея и да я уверя, че щях да се държа добре. Просто да поговоря с нея, да гледам как очите й искрят, когато се смее, или как прехапва устната си, когато беше нервна. Но не можех да последвам копнежа си. Тя не беше моя. Тя не беше моя от много дълго време. Тя не трябваше да бъде тук и аз не трябваше да я питам. Затова останах подпрян на дървото и я гледах като дявол, като се надявах да се обърне и да избяга.

Тя тръгна към мен с устна между перфектните й бели зъби. Прекалено много пъти бях мечтал за тези устни. Дългите й загорели крака бяха едва покрити от чифт шорти и ми се искаше да отида на църква тази неделя, само за да благодаря на Господ, че я е създал.

- Здравей – каза тя и се изчерви.

По дяволите, беше невероятна. Никога не бях завиждал на Сойър. Обичах го като роден брат и той беше единственият от семейството, който наистина обичах. Когато той успяваше, вътрешно ръкоплясках. Беше до мен през трудното ми детство,

молеше родителите си да ми позволят да остана няколко вечери, когато ме беше страх да се прибера в празната, мрачна каравана. Винаги бе имал всичко, което аз нямах. Перфектните родители, спокоен дом, но нищо това нямаше значение, защото аз имах Аштън. Да, тримата бяхме приятели, но Аш беше моя. Тя беше моя партньор в пакостите, единственият човек, на който бях казал всичките си мечти и страхове. Тя беше моята половинка. После, както всичко друго в перфектния живот на Сойър... той взе момичето ми. Единственото, което вярвах, че мога да нарека свое и което той никога няма да има.

- Ти дойде отговорих накрая и тя се изчерви повече.
- Да, но не знам защо.
- Аз също казах, след като щяхме да говорим откровено.

Тя си пое дълбоко въздух и сложи ръце на талията си, което определено не беше поза, която трябваше да заема, предвид това, че горнището на банския едва покриваше пищния й бюст. Гледката беше по-стимулираща, отколкото трябваше, затова извърнах поглед от деколтето й.

- Виж, Бо, скучно ми е без Сойър. Лиан е или на работа в "При Ханк", или е с Ноа. Мисля, че искам да бъдем... приятели. Ти беше най-добрият ми приятел за осем години. Искам отново да бъде така.
 - Добре казах и съблякох тениската си. Да плуваме.

Не исках да видя дали наистина щеше да съблече тези тесни шорти. Част от мен искаше да я наблюдава, докато го прави, но другата знаеше, че сърцето ми няма да издържи. Сърцето ми може и да беше черно, но можех да получа инфаркт.

Хванах клона над главата си и се качих на него, а после хванах въжето. За момент отново бях дете и летях през езерото. Пуснах го и се гмурнах във водата, а когато изплувах, се обърнах с надеждата да я видя как се съблича. Шортите бяха изчезнали и Аштън вървеше към въжето. Това не беше първият път, в който я виждах по бански, но беше първият път, в който си позволявах да се насладя на гледката. Сърцето ми биеше лудо, но не можех да откъсна очи от нея, докато се качваше по стълбата, която бях направил преди години от дъски, заковани към стъблото на дървото, за да може Аш да се изкачва. Тя бавно вървеше по клона

и ми се усмихна, преди да хване въжето и да се залюлее над водата, и да се гмурне. Бях прекарал три дълги следобеда в опити да я науча как да се залюлява и скача във водата, както трябва. Беше на осем и решена, че ще прави всичко, което правим аз и Сойър.

Вдигна глава над водата и с пръсти махна мокрите къдрици от очите си.

- Не е толкова студено, колкото се надявах каза тя и се усмихна триумфално.
- Навън е 36 градуса и продължава да се покачва. Преди края на месеца водата тук ще е като чай.

Опитах се да не изглеждам запленен от начина, по който дългите й мигли изпъкваха, когато бяха мокри.

- Да, помня. Прекарала съм толкова лета на това езеро, колкото и вие – каза тя, сякаш да напомни и на двама ни в чие езеро плувахме.

Исках да се чувства удобно с мен и ако разговорите за Сойър щяха да постигнат това, тогава щяхме да говорим за него. Нямаше да е зле да ми се напомня на кого принадлежеше тя.

- Правилно. Съжалявам, но тази нова Аштън не прилича на Аш, която аз познавах. Понякога забравям, че перфектното гадже на Сойър е същото момиче, с което се борехме с кал.
- Иска ми се да спреш да се държиш, сякаш съм друг човек, Бо. Пораснах, но съм същото момиче. Освен това ти също се промени. Старият Бо нямаше да ме игнорира, защото е твърде зает да се натиска с гаджето си.
- Не, но старият Бо не беше разгонен намигнах й и плиснах вода в лицето й. Смехът й, който така добре познавах, накара сърцето ми да се свие.
- Правилно. Предполагам, че когато някой с тялото на Никол е непрестанно залепен за теб, е нормално да се разсейваш. Разбирам защо един стар приятел ще бъде на заден план, пред това да правиш секс.

Ако знаех, че Аштън е искала вниманието ми, щях да разкарам Никол и да й го дам, но през повечето време тя беше в прегръдките на Сойър и аз имах нужда от разсейването, което предлагаше Никол.

- Никол не е много благоприлична — отговорих, като се опитах да обвиня нея.

Трапчинката, от която бях очарован от деня, в който се запознах с Аштън, се появи, когато тя се усмихна широко.

- Никол дори не знае значението на думата благоприличен. Виж думата вулгарен съм убедена, че я знае на няколко езика.

Дали се самозалъгвах, или наистина ревнуваше от Никол?

- Не е толкова лоша. Държи на своето и преследва това, което иска – казах, като исках да тествам реакцията на Аштън.

Тя се намръщи раздразнено и се напрегна. Не можех да не се усмихна. Харесваше ми това, че се дразнеше, когато защитавах Никол.

- Имаш ужасен вкус за жените, Бо Винсънт – отвърна тя.

Заплува към кея и се повдигна, за да седне на ръба, като това ми даде невероятна гледка към едва покрития й задник. Трябваше ми минута, за да си спомня за какво говорехме. Мокрото тяло на Аштън не ми позволяваше да се фокусирам. Поклатих глава, за да прочистя мислите си и си спомних коментара й за лошия ми вкус.

- Предполагам Сойър има по-добър вкус? попитах, когато отидох при нея. Тя се намръщи и захапа долната си устна, но това не беше отговорът, на който се надявах. Исках да се усмихне.
- Да, аз не се опитвам да го изнасиля публично, но и двамата знаем, че може да има нещо по-добро.

Какво, по дяволите, означаваше това?

- Така си мислиш – отвърнах небрежно.

Тя ме погледна с тъжна усмивка. Късното следобедно слънце беше зад нея и осветяваше дългите руси къдрици около лицето й. Приличаше на ангел. Ангел, който беше неприкосновен, освен ако не си перфектният Сойър Винсънт.

- Не съм сляпа, Бо. Не казвам, че съм грозна. Знам, че съм задоволително симпатична. Имам хубава коса и не лоша кожа. Нямам големи сини очи или дълги мигли, но и моите очи стават. Не съм нито спираща дъха, нито карам сърцата да спират. Сойър е перфектен. Понякога ми е трудно да повярвам, че иска точно мен.

Извърнах лице от нея, защото се притеснявах, че скептичното ми изражение щеше да й каже повече, отколкото трябва да знае. Исках да й кажа как зелените й очи караха момчетата да искат да я защитават или че розовите й устни ме пленяваха, или как трапчинката й ускоряваше пулса ми. Исках да разбере как дългите й крака караха момчетата да се препъват и че когато носеше тесни блузи, ми се искаше да я покрия, за да не може всяко момче, което я види, да мастурбира на този спомен, когато се прибере вкъщи. Но не можех да кажа нито едно от тези неща.

Опитах се да запазя самообладание и се обърнах отново към нея.

- Мисля, че се подценяваш. Сойър не те е избрал само заради външния вид – това беше единственото, което казах.

Тя въздъхна и се отпусна на ръцете си. Трябваше да погледна на другата страна, преди погледът ми отново да залепне на гърдите й. Нямах нужда да ги гледам повече. Вече знаех колко идеално закръглени бяха, меки и дяволски съблазнителни.

- Невинаги съм добра. Старая се страшно много да бъда. Искам да бъда достойна за Сойър, наистина искам, но сякаш друга част от мен иска да излезе наяве. Боря се с нея, но невинаги успявам. Сойър трябва да ме държи в правия път.

Да я държи в правия път? Я почакай... какво? Поклатих глава, за да спра да мисля за това какви биха били зърната й и се опитах да се съсредоточа върху думите й. Тя не се смяташе за достойна за Сойър? Дали Сойър я беше накарал да мисли, че нещо не й беше наред? Сигурно дори не знаеше, че се чувства така.

- Аш, ти си перфектна от момента, в който реши да пораснеш. Да, преди ми помагаше да слагам жаби в пощенските кутии на хората, но това момиче го няма. Искаше да бъдеш перфектна и го постигна.

Тя се засмя и седна отново. Погледнах я и видях онази трапчинка, докато гледаше във водата.

- Само, ако знаеше... отвърна тя.
- Кажи ми казах, преди да успея да се спра.
- Защо?

Защото те искам. Само теб. Момичето, което е там и се крие от света. Искам отново моята Аш.

Не можех да кажа това, защото щеше да разбере твърде много. Трябваше да защитя черното си сърце.

- Защото ми се иска да знам, че не си толкова перфектна. Искам да знам дали момичето, което познавах, е все още там.

Тя се засмя отново, сви крака и подпря брадичка на коленете си.

- Няма да ти споделя всичките си недостатъци. Особено, след като повечето са само в моята глава и не съм направила нищо по въпроса.
- Не искам най-дълбоките ти тъмни тайни, Аш. Искам да знам какво толкова смяташ, че си направила, че Сойър трябва да те държи в правия път.

Бузите й поруменяха, но очите й гледаха право напред. След кратко мълчание аз станах и се разтегнах.

- Няма проблем. Няма нужда да ми казваш, че понякога забравяш да върнеш бъгито на правилното място на паркинга или че не всяка седмица успяваш да посетиш старческия дом.

Обърнах се, за да тръгна, ядосан на себе си, че се държах като глупак.

- Сойър ми напомня за тези неща... но не говорех за тях отговори тя толкова тихо, че едва я чух. Спрях и се върнах при нея. Аз съм като всички други тийнейджърки. Завиждам на Никол, защото може да е тази, която иска. Аз не мога, но вината не е на Сойър. Никога не съм можела да се отдавам на желанията си. Родителите ми очакват да бъда перфектна.
- Искаш да си като Никол? попитах ужасен. Тя се засмя и поклати глава.
- Не точно. Не искам да повръщам върху себе си и да ме носят пияна вкъщи... или всички да ме мислят за мръсница. Но поне веднъж ми се иска да знам какво е чувството да ме докосват... да не спрем на целувката тя замълча и погледна отново към водата. Може би ми се иска да знам колко вълнуващо е това да се измъкваш от вкъщи или някой да те желае толкова отчаяно, че да не може да спре, когато ме целува. Искам да знам какво е

да те желаят... - тя отново замълча и покри лицето си с длани. – Моля те, забрави какво казах.

И тя ми говореше за невъзможни желания... а аз едва дишах. Тя дръпна ръце от лицето си и обърна изпълненото си с вина лице към мен. Гледаше ме, сякаш се беше изгубила и това ме убиваше. Исках да я уверя, че нямаше нищо нередно с нея. Исках да й покажа точно как ме влудява. Тя се изправи.

- Вече знаеш тайните ми, Бо. Точно като едно време. Мисля, че това ни прави отново приятели, а? – усмихна се с треперещи устни.

Да ме вземат мътните...

- Да, бих казал, че е така – отговорих, а вината ме поглъщаше.

ГЛАВА 3

Аштын

Гледах как мини ванът на родителите ми се отдалечава от алеята, после взех телефона си и писах на Бо.

АЗ: Искаш ли да дойдеш да гледаме филм вкъщи?

Сърцето ми препускаше. Какво правех? Вече бях размила границите помежду ни днес на езерото. Не трябваше да говоря с Бо за тайните си желания, но само като си помислех за пламъка в очите му, докато му разказвах какво ми се искаше да изпитам, и тялото ми се изпълваше с вълнение.

БО: Вашите?

Той познаваше родителите ми достатъчно добре и знаеше, че нямаше да одобрят това да прекарвам време с него. Мразех това, че всички мислеха най-лошото за Бо. Само защото майка му беше боклук, не означаваше, че и той беше такъв. Със Сойър бяха една кръв.

АЗ: Няма ги за тази вечер.

Баща ми беше планирал изненадващо пътуване за уикенда по случай годишнината им. Знаех за него от седмица, но едва днес следобед каза на майка ми. И двамата сега пътуваха към Бирмингам.

Телефонът ми звънна и от изненада го изтървах. Наведох се да го взема, притеснена, че може би е Сойър. Нямаше как да скрия вината в гласа си, ако трябваше да говоря с него.

Беше Бо.

- Ало казах аз.
- Ще оставя пикапа си в парка и ще дойда до вас през гората. Остави задната врата отворена.

Не искаше някой да види пикапа му тук. Знаех, че го прави заради мен и беше прав. Най-добре да не паркира пред нас. Той беше само мой приятел, но... беше и момче. Лошо момче. Аштън Грей не канеше момчета вкъщи, докато родителите й ги няма.

- Добре, щом така искаш.
- Така искам дълбокият му глас ме накара да настръхна.

- Тогава ще се видим след малко отговорих.
- Да каза той, преди да затвори.

Гледах в телефона си и се разкъсвах между вълнението и страха. Щях да прекарам още време насаме с Бо. Липсваше ми. Беше приятно да мога да бъда себе си пред някого. Не трябваше да се преструвам. Също така ми харесваше и начина, по който тялото ми оживяваше, когато ме погледнеше. Имаше нещо дяволито в Бо и това ме привличаше. Какво ми ставаше? Защо така силно исках да съгреша?

Оставих телефона на леглото си и влязох под душа. Нямаше да мисля за правилата, които нарушавах. Не правех нищо лошо. Правилото не беше толкова важно или голямо. Все пак, имаше по-сериозни неща, за които да се притеснявам. Имах нужда да направя нещо диво, преди да полудея.

Тихото почукване на задната врата накара пеперудите в стомаха ми да запърхат. Чух бравата, когато се отвори и затвори. Бързо облякох тънката си бяла рокля, която бях избрала, след като се преобличах няколко пъти. Беше къса и с тънки презрамки, затова ми се стори достатъчно небрежна за филмова вечер... може да се каже. Погледнах босите си крака, които токущо бях лакирала в бебешко розово и реших, че няма да слагам обувки. Още по-небрежно.

Слязох към коридора, за да посрещна госта си. Дъхът ми спря, когато видях Бо в кухнята. Черното винаги му е отивало, но главата ми леко се замая, когато го видях в кухнята с тясната си черна тениска и джинси.

- Здравей – казах и се опитах да прикрия това, че бях задъхана.

Той кимна, усмихна ми се и отиде до хладилника.

- Жаден съм. Може ли една Кола? попита, без да ме поглежда.
- Да, разбира се. Поръчах и пица. Скоро трябва да дойде, ако си гладен.

Той затвори хладилника, отвори кутийката Кола и отпи.

- Винаги съм гладен.
- Добре, супер.

Не знаех какво да кажа. Бях поканила Бо вкъщи, за да гледаме филм. Сега, когато той беше тук, в цялото си съвършенство, не знаех какво да кажа.

- Отпусни се, Аш – усмихна се той и тръгна към мен. – Аз съм – и кимна към дневната. – Да видим какви филми имаш.

Преглътнах нервно, обърнах се и го последвах. Това беше лоша идея. Държах се като глупачка, приятелите не се държат така. Ако исках да бъда приятелка с него, трябваше да започна да се държа като такава, а не като влюбена глупачка.

- Взех два филма от "Червената кутия". Ако не ти харесат, можеш да избереш някой от тези, които са в стаята ми, но те предупреждавам, че са основно романтични комедии. Тези двата вероятно ще са повече по вкуса ти.

Останах с гръб към него, защото бузите ми се зачервиха и не исках да го види. Държах се толкова наивно. Взимах двата екшън филма, които бях взела от видеотеката, когато той застана зад мен. Замръзнах.

- Дай да видя устните му бяха близо до ухото ми. После се пресегна и взе филмите от ръката ми.
- Добър избор! И двата исках да ги гледам, но Никол не си пада по филмите като цяло.

Името на Никол ми подейства отрезвяващо.

- Добре, супер – казах, като се завъртях на пета. – Е, избери един и го пусни. Аз ще взема пари за пицата.

Но първо ще се наплискам със студена вода и ще се успокоя. Не изчаках да отговори, когато излязох от стаята.

Чух звънеца, докато ровех из портмонето си. Доставчикът сигурно щеше да е някой от училище и не беше добра идея Бо да отвори вратата. Побягнах от стаята си и се озовах лице в лице с Бо или по-скоро лице в гърди... много приятно ухаещи гърди. Затворих очи и поех дълбоко въздух.

- Ще изчакам тук, докато платиш – прошепна той.

Кимнах и го заобиколих. Изпитах облекчение, че Бо се крие, когато отворих вратата. Беше нападателят на футболния отбор Джими Ноулс.

- Как си, Аштън? усмихна се Джими.
- Ами, добре, благодаря.

- Сигурно ти липсва Сойър.
- Да, така е кимнах и му дадох парите. Задръж рестото.
- Супер, мерси Аштън. До скоро усмихна се по-широко той. Отвърнах на усмивката му и затворих вратата.
- Това мирише вкусно излезе от коридора Бо.

Наистина миришеше страхотно, но не мислех, че мога да ям. Бо взе кутията от ръцете ми и я остави на масичката за кафе пред дивана.

- Ще взема картонени чинии казах и се надявах да не е проличало, че съм нервна.
- Аз нямам нужда, но може да ми вземеш една салфетка извика той, когато отвори кутията.

Бо беше изял по-голямата част от пицата, преди аз да довърша първото си парче. Радвах се, че не се чувстваше неудобно от откаченото ми държание. Бо се отпусна на дивана, след като избърса ръцете си в салфетката и продължи да гледа филма. Оставих чинията си върху купчината списания "Градина и лов", които баща ми държеше на масичката.

- Оставих ти още две парчета. Не може да си се наяла.
- Спря да ядеш не защото си се наял? погледнах към него.
- He поклати глава той, просто бях внимателен. Винаги съм гладен.
 - Яж колкото искаш, аз приключих облегнах се назад и аз.

Той не взе още едно парче, както очаквах да направи. Вместо това вниманието му остана насочено към мен.

- Защо ме покани тази вечер, Аш?

Изчервих се. Защо го бях поканила? Отговорът на този въпрос не беше лесен. Откакто беше влязъл през вратата, се държах безумно. Нещо, което не се беше случвало със Сойър. Бо ме смущаваше. Сега беше отегчен до смърт от дъщерята на проповедника, когато можеше да бъде при секси приятелката си, която правеше всички онези неща, за които аз само бях чувала. Бях развалила вечерта му и от мисълта, че вероятно беше дошъл тук само заради братовчед си, се чувствах ужасно. Правеше го от съжаление и дори не можех да го забавлявам. Е, поне го бях нахранила.

- Съжалявам! Предполагам, просто не исках да бъда сама, но съм добре. Можеш да си тръгваш. Знам, че това тук е страшно тъпо в сравнение с обичайните ти занимания.

Той се намръщи, след което се наведе и постави лакти на коленете си, без да отделя очи от мен.

- Да бъда с теб не е тъпо, но изглежда ти е неудобно и ако наистина искаш да си тръгна, ще го направя. Имам чувството, че се замисляш дали поканата не е била грешка.

Въздъхнах и леко се засмях.

- Не, искам да останеш. Просто никога не съм канила друго момче освен Сойър и дори тогава родителите ми бяха тук. Нервна съм, не е защото не те искам вкъщи.
 - А защо? попита той.
 - Не знам отвърнах честно.
 - Хмм... грешиш между другото... каза с широка усмивка.
 - За кое?
- Канила си и други момчета тук. Преди идвах често. Стаята ти все още е същата.

Усмихнах се, защото беше прав. Трябваше да си спомня, че това беше същото момче, с което лежахме на леглото ми и гледахме филми. Бо се приближи и отпусна ръката си на облегалката на дивана.

- Не хапя, Аш. Аз съм същият. Обещавам ти! Ела по-близо и се увери.

Погледнах към ръката му и идеята да се сгуша в него ме изкушаваше, но не мисля, че това имаше предвид той. Вместо това се облегнах на дивана, като внимавах да не го докосна. Ръката му не се уви около мен, за да ме дръпне, а остана на дивана. Мразех, че изпитвам разочарование, защото не го беше направил.

- Отпусни се и гледай филма — каза той с нежен тон, който не бях чувала преди, но който ме накара да се чувствам на топло и в безопасност. Ръката на Бо се спусна по раменете ми и започна да прави малки кръгчета с пръст. Имах чувството, че ток преминава през тялото ми. Надявах се да не забележи, че дишането ми беше учестено. Затворих очи, представяйки си какво ли щеше да бъде да прокарам пръсти под тениската му, колко нежна щеше да е

кожата на гърдите му. Погледнах го и видях, че все още гледаше филма. Нямаше представа, че това, което правеше, ме побърква.

Бавно се приближих към него и отпуснах глава на ръката му. Ароматът на ирландски пролетен сапун изпълни сетивата ми. Сойър винаги миришеше на парфюм, затова ми харесваше тазина чисто, на сапун. Обърнах се леко само за да го помириша подобре и ръката му се стегна около мен. Не го правеше нарочно, но беше толкова приятно. Обърнах тяло към него и затворих очи. Въображението ми надделя и започнах да си представям какво би било, ако я нямаше тениската му.

- Аш чух гласът на Бо във фантазията си.
- Ммм... прошепнах, докато ръката ми докосваше мускулите на корема му.
- Какво правиш? гласът му не звучеше нормално. Имаше паника в тона му и точно тя ме накара да се събудя и да се върна в реалността. Кракът ми беше върху бедрото на Бо, роклята ми се беше повдигнала и едва покриваше бикините ми. Сякаш това не беше достатъчно ръката ми беше под тениската му и галеше топлата му кожа. Ръката му вече не ме докосваше. Дръпнах рязко ръката си и се изправих.
- О, Господи... промърморих. Съжалявам... не исках... съжалявам!

Не можех да го погледна. Не и след като буквално го бях опипвала. Вместо това направих единственото, за което се сетих – побягнах в стаята си. Ударих достатъчно силно вратата, за да се затръшне, но не я чух.

- Аш, почакай – чух тихия шепот на Бо.

Господи, защо ме беше последвал? Не можеше ли просто да си тръгне? Не можех да го погледна.

- Съжалявам... просто си тръгвай, моля те!

Скръстих ръце и погледнах към прозореца, като се надявах да ме послуша. Ръцете му се увиха около мен и простенах, защото се почувствах дори по-унижена. Щеше да се опита да ме успокои.

- Не знам какво си мислиш, но по начина, по който реагираш, си представям, че е нещо ужасно — снижи глава до рамото ми. — Искаш да си тръгна и ще го направя, но първо искам да ти кажа нещо.

Гърлото ми беше пресъхнало и сълзи изпълниха очите ми. Не можех да отговоря.

- Аз започнах онова долу, не ти. Не бях готов за реакцията ти. Мислех, че ще ме отблъснеш, но ти... се сгуши в мен – той отново замълча и топлият му дъх погали тила ми, преди устните му да докоснат голото ми рамо. Потреперих и ръцете му се спуснаха по моите. – Не трябваше да те докосвам, но не можах да се сдържа – промърмори в ухото ми.

Исках да му кажа, че вината не беше негова. Исках да му кажа, че аз бях прекалила, но не можех.

- Не мога да го направя, Аш! Бог ми е свидетел, че искам, но не мога!

И после си тръгна. Обърнах се и го видях как излиза през вратата ми. Повече от всичко ми се искаше да го извикам, но не го направих.

ГЛАВА 4

Aumon,

Известието за ново съобщение ме събуди. Потърках очи и се опитах да открия телефона, за да го взема.

БО: Добро утро.

Изправих се, изненадана да видя, че е от него, изправих се и после отново се хвърлих във възглавницата, когато си спомних снощния кошмар. Все още можех да усетя устните на Бо по рамото ми.

БО: Звънни ми, като се събудиш.

Трябваше да го игнорирам. Трябваше да игнорирам тези съобщения и да се престоря, че снощната вечер не се е случвала, но споменът за дъха му в ухото ми и ръцете му, които галеха моите, запратиха добрите ми намерения през прозореца.

АЗ: Вече съм будна.

След по-малко от минута телефонът ми звънна. Трябваше да взема решение и то бързо. Можех да му затворя и да спестя и на двама ни бъдещи неприятности или да вдигна и да забравя за последствията.

- Ало?
- Здравей!

Когато чух гласа му, се зарадвах, че съм вдигнала.

- За снощи... започнах аз.
- Искам да се видим днес прекъсна ме той.

Пулсът ми се ускори и се усмихнах. Искаше да ме види.

- Добре отговорих бързо.
- Имаш ли нещо против да дойдеш тук?
- Във вас? попитах.
- Да, трябва да направя някои неща за мама. Защо не дойдеш да ми правиш компания?

Седях в леглото и се усмихвах до уши.

- Идвам след тридесет минути. Ял ли си?
- Не, още не съм.
- Ще донеса закуска отговорих.
- Супер!

- Добре, чао.

Той се поколеба за малко и после каза:

- До скоро.

Кръвта ми бушуваше, когато скочих и тръгнах към кухнята, за да направя гофрети, преди да си взема душ.

To

Посегнах към телефона си за десети път, за да се обадя и да кажа на Аштън да не идва, когато видях колата й да спира.

Чудесно!

Бях се борил с добрите си намерения толкова дълго, че тя беше пристигнала. Това не беше хубаво. Нямах проблем с това да наранявам хората, но Сойър? Това беше напълно невъзможно.

Аштън излезе от колата си, облечена с друга къса рокля и с чиния с храна в ръцете. Гледах я как поклаща бедрата си под тънката материя, докато вървеше към мен и когато се усмихна, реших, че не ми пука дали бях негодник. Сойър не беше тук, а аз не можех да спра.

Братовчед ми трябваше да си остане вкъщи.

- Направих солени гофрети с наденица каза тя, когато стигна вратата.
- Умирам от глад отговорих и задържах вратата, за да влезе. Бризът разроши косата й, когато мина покрай мен. Защо трябваше да ухае толкова добре? Затворих вратата и се обърнах, за да я огледам. Снощи, когато си тръгнах, отидох право при Никол. Да си напомня кой бях, беше от изключителна важност. Никол изгаряше от желание, но тялото ми не можеше да забрави колко приятна беше близостта на Аштън.
- Не очаквах да ми се обадиш каза тихо Аштън с очи, вперени в гофретите в ръцете й.

Сутринта се събудих след изключително приятен сън с нейно участие и в момент на слабост й написах съобщенията.

Единственото, за което мислех, беше това, че исках да бъда до нея отново.

- Не ми хареса начинът, по който оставихме нещата снощи.
- Съжалявам за начина, по който се държах изчерви се тя.

Мамка му, мамка му! Как щях да й устоя? Избутах Сойър в най-тъмния, далечен ъгъл на ума ми, отидох до нея, взех чинията и я оставих на плота.

- Казах ти снощи аз започнах. Аз трябва да се извинявам. Тя се засмя тихо и сведе поглед в краката си.
- Не, аз добре си спомням къде беше кракът ми и че ръката ми беше под блузата ти. Ти беше спрял да ме докосваш. Благодаря, че искаш да поемеш вината, Бо, но аз бях там.

Плъзнах ръце по талията й и я притиснах към себе си. В този момент не ми пукаше чия беше тя. Исках я и бях заслепен от тази нужда.

- Погледни ме – прошепнах и повдигнах брадичката й, за да виждам очите й. – Единствената причина да не те хвана и да те вдигна в скута си, беше, защото за първи път в живота си искам нещо, което принадлежи на някого, когото обичам. Докоснах те, защото желанието беше по-силно. Мислех си, че ако го направя, щях да се преборя, но после ти не реагира така, както очаквах – спрях и затворих очи. Беше трудно да говоря за това и да я гледам. Тези големи, невинни, зелени очи попиваха всяка моя дума. Господи, беше перфектна! – И добрите ми намерения се изпариха. Ако беше продължила да ме докосваш още няколко секунди, нямаше да мога да се спра. Бях на косъм... на много тънък косъм.

Тя се дръпна от мен и се усмихна.

- Добре, благодаря ти, че ми го каза — обърна се и отиде отново до плота, като започна да маха фолиото от гофретите. — И двамата го обичаме, не искаме да го нараним, но... сме привлечени един от друг. Имаме общо минало... тримата. През последните няколко години бяхме само двамата със Сойър. Не исках да стане така, просто се случи. Мисля, че всички можем да бъдем приятели отново. Искам да бъдем. Затова, докато го няма,

нека се радваме на приятелството си. Обещавам да държа ръцете си под контрол, ако ти обещаеш същото.

Тя погледна към мен през рамо, докато слагаше гофретите в чинии. Да й кажа, че бих направил всичко за нея, не беше найдоброто решение. Кимнах и отидох да взема чаши и портокалов сок, за да закусим заедно. Точно, както преди.

- Спри, Бо! изписка Аштън, като заобиколи пикапа, за да избяга от градинския маркуч, който бях насочил към нея.
- Но имаш сапун по целите ръце. Просто се опитвам да го измия отговорих. Смехът й караше сърцето ми да се свива, но си наложих да не мисля за това.
- Да, точно това искаше! Като ме окъпеш цялата. Предпочитам си сапуна!
- О, стига, Аш! Опитвах се да помогна. Обещавам, няма да се повтори. Освен това не си облечена с бяла блуза и няма защо да се опитвам да те намокря.

Аштън предпазливо тръгна към предната част на пикапа. Не ми вярваше, затова пуснах маркуча и вдигнах двете си ръце.

- Виждаш ли? Обещах ти, че няма – уверих я.

Тя наклони глава на една страна и прехапа долната си устна.

- Хммм, добре.

Гледах я как бавно се приближава към кофата със сапунена вода и взе гъбата, която беше изтървала. Преди да успея да отговоря, тя се изправи и хвърли голямата гъба в лицето ми. После изпищя радостно, преди да се обърне и да побегне към пикапа.

- Сама си го изпроси извиках и заобиколих, за да я хвана.
- Съжалявам крещеше, без да спира да се смее.
- Късно е за извинения, скъпа. Сега ще видиш!
- Бо, обещавам, няма повече! Моля те, не я хвърляй към мен! приклекна в задната част на пикапа.
 - О, колко сладко!

Гласът на Никол ме хвана неподготвен. Спрях да преследвам Аштън и хвърлих гъбата в кофата наблизо, преди да се обърна и да видя Никол, облегната на червеното камаро на майка си. Намръщеното й изражение беше насочено към Аштън. Погледнах към Аштън, която стоеше зад каросерията на пикапа ми и държеше другата гъба, докато гледаше нервно Никол. Нямаше място за сравнение между тях двете. Никол идеално се вписваше в този мизерен парк за каравани, докато си личеше, че мястото на Аштън не беше тук. Старият Маклери излезе от караваната си с бира в ръка, като крещеше нещо на жена си, преди да затръшне отново вратата. Светът изчезваше, когато бях с Аштън. Нищо чудно, че не бях чул камарото на Никол. Обърнах се към нея и я погледнах предупредително.

- Не те чух да идваш.

Тя повдигна вежди и ядосано погледна мен. Знаех защо беше дошла. Тясната й къса пола и блузата, която едва покриваше гърдите й, означаваха, че е дошла да се позабавляваме.

- Толкова се беше улисал в забавления, че не виждаше друго, освен нея.

Мамка му! Това не беше на добре. Аштън беше единственият човек, от който Никол се чувстваше заплашена. Нямаше значение, че Аштън винаги се е държала добре с Никол. Никол я мразеше. Да я хване мокра, в малката си лятна рокля, докато миехме пикапа ми, не изглеждаше особено невинно. Аштън беше дяволски секси цялата мокра и в сапун. Факт, който знаех, че нямаше да убегне на Никол. С удоволствие щеше да направи Аштън на пух и прах. Трябваше да кажа нещо, но не знаех какво.

- Здравей, Никол! Отдавна трябваше да тръгвам. Радвам се, че дойде да ме заместиш – каза Аштън и наруши напрегнатата тишина.

Гледах тъжното й намръщено изражение. Ако това да избутам Никол в колата й и да я накарам да си тръгне, щеше да я накара да се усмихне или засмее отново, щях да го направя. Очите на Аштън срещнаха моите и тя се усмихна широко. Както ми се усмихваше преди – насила. Не усмивката, с която бях свикнал през последните няколко дни.

- Ще уверя Сойър, че си добре и съм те развеселила, както той поиска. Изглежда имаш някого, който определено ще те забавлява по-добре от мен каза тя, а после се обърна към Никол и й се усмихна също толкова щастливо.
 - Забавлявайте се двамата махна към Никол. До скоро!

Гледах как Аш отива до колата си и влиза вътре, мокра до костите. Исках да я настигна, да я умолявам да не си тръгва, но знаех, че това беше нейният начин да спаси задниците ни от Сойър. Не знаех какво да кажа и тя се беше справила вместо мен.

- Трудно ми е да повярвам, че Сойър е искал точно тя да дойде и да се биете със сапунена вода каза Никол, докато вървеше към мен.
 - Млъквай! отговорих и взех маркуча, за да измия пикапа.
- Мразя я, Бо! Знаеш го. Ако има нужда от бавачка, да си намери друг. Тя не е твоя грижа.
- Не можеш да ми нареждаш с кого да прекарвам времето си, Никол.
- Определено мога! Доколкото знам, ние сме заедно. Ти си мой! Не я искам около теб! Стой далеч от нея или когато си тръгна, ще кажа на Сойър колко близки сте станали. Не съм сляпа, Бо. Видях как я гледаш... събличаше я с очи.

Извърнах глава към нея и я погледнах с присвити очи.

- Никой не смее да ме заплашва, Никол. Знаеш го много добре. Не прави тази грешка.
- Значи трябва да седя и да гледам как се занасяш с гаджето на братовчед си?
- Не се занасях с нея! Миехме пикапа ми. Ние сме приятели, Никол. Тя беше най-добрата ми приятелка като деца. Приятелството ни не е кой знае какво и Сойър е съгласен с това. Аштън е твърде добра за мен и го знае. Аз го знам. Сойър го знае. Ти също би трябвало да го знаеш.

Никол не отговори. Започнах да отмивам сапуна от пикапа, като се надявах разговорът да е приключен.

- Но я харесваш.

Не беше въпрос, по-скоро заключение.

- Да, Никол. Тя е гаджето на братовчед ми. Тя е мила и любезна, и всичко, което ние не сме. Всички я харесват. Всички, освен теб.
- Имах предвид, че я харесваш... като харесваш! Начинът, по който я гледаше. Привлича те.

Имаше милион неща, които исках да кажа, но нищо добро нямаше да последва от тях. Беше важно да затворя устата на Никол.

- Тя е момичето на Сойър.
- Има ли значение? попита хапливо тя.

Имаше значение. Трябваше да има значение. Винаги беше имало значение. Юмрукът ми се стегна около маркуча в ръката ми и потиснах желанието си да се разкрещя, че това беше дяволски нечестно. Последното, от което имах нужда, бяха съмненията на Никол. Имах си достатъчно проблеми.

- Знаеш, че има значение. Сойър винаги е от значение.

ГЛАВА 5

Aumon,

- О, хайде, ще бъде забавно! – увери ме за стотен път Лиан.

Намръщих й се в гръб, докато излизаше от колата. Някак беше успяла да ме доведе на полето на семейство Мейсън. Когато поиска да се помотаем заедно тази вечер, си мислех, че има предвид да гледаме филм или да пазаруваме. Не ми беше минало през ума, че ще ме доведе на полето. Спрях да прогарям дупки в гърба й и погледнах към паркирания пикап на Бо. Не се бяхме чували, откакто го бях оставила с Никол пред караваната му. В началото очаквах да ми звънне или да ми пише, но след като минаха двадесет и четири часа, разбрах, че това няма да се случи. Никол не беше много щастлива от присъствието ми там и трябваше да очаквам този развой.

- Хайде, Аштън отвори ми вратата Лиан и се усмихна. Късата й, къдрава, кестенява коса подскачаше, докато размахваше ръка към полето. – Има живот отвъд Сойър Винсент, обещавам ти – подразни ме и намести очилата си с черни рамки. Лиан беше единственият човек, който изглеждаше така добре с очила.
- Знам нямаше представа, колко добре знаех това, но да идвам тук без Сойър е безсмислено. Ноа ще бъде тук скоро и ще ви бъда като опашка.
- Глупости! Ноа ще бъде кавалер и на двете ни усмихна ми се широко и ме дръпна навън.

Музиката беше силна, а от огъня се носеше ароматът на орехово дърво и изпълваше нощния въздух. Различни групи от хора се бяха събрали около него, а други двойки вече търсеха усамотението на сенките на дърветата. Вървях до Лиан, докато тя говореше за новия пикап, който Ноа си беше купил. Упорито се опитвах да игнорирам всичко и всички около мен и се изненадах, когато Лиан седна на един дънер и ме дръпна до себе си.

- Вижте кой успях да измъкна от пещерата – обяви на останалите Лиан.

- Аштън? Тя е жива извика от другата страна на огъня Райън Мейсън и се опита да тръгне уверено към нас, но след всичкия алкохол, който беше изпил, походката му приличаше повече на ужасни танцови движения. Липсваше ми това красиво лице тук подразни ни той, като махна на Лиан да се мръдне, за да седне до мен. Разбирам вече. Идваш само, когато Сойър е тук. На мен не ми се полага никакво внимание наведе се към мен и се олюля. Миришеше на бира и знаех, че беше изпил повече от една. Това беше обичайното държание на Райън, когато беше пиян. Флиртуваше с всички.
- Това място е по-скоро за двойки и моята половинка я няма усмихнах се насила. Той плъзна ръка на талията ми и ме придърпа към себе си.
- Мога да поправя тази грешка, сладурче. Ще зарежа кучката, с която съм, ако обещаеш да ме последваш в гората.

Погледнах към Лиан, за да ми помогне, но единственото, което видях, беше изплашеното й изражение, преди да започне да оглежда тълпата. Знаех, че търсеше Ноа с надеждата той да ни спаси.

- Няма проблем, Райън казах и се опитах да се изправя. Не бях достатъчно бърза, защото той хвана талията ми с две ръце и ме дръпна в скута си, преди да успея да се дръпна. Сърцето ми препускаше и се опитах да не изкрещя.
- Пусни я, Райън! Ако Сойър чуе за това, ще те убие настоя Лиан, но той се престори, че не я чува. Вместо това се засмя и прокара ръка по крака ми. Ударих я и се опитах отново да се изправя.
 - Сойър не е тук каза той, като ме държеше здраво на място.
- Райън, човече, пусни я! извика Кайл Джейкъбсън, като бягаше към нас. За щастие, силният глас на Райън беше привлякъл вниманието му. Той ми подаде ръка и ми помогна да се изправя.
- Само се забавлявах засмя се Райън. Тя е единственият секси задник, който все още не съм оправил в този град. Сойър я държи само за себе си.

Кайл стисна ръката ми.

- Единственият задник, за който трябва да се притесняваш, е твоят. Когато Сойър разбере за това, ще те спука от бой.

Райън се изправи и залитна леко.

- Я, стига! Само се забавлявах, не съм направил нищо лошо. Все още си е недокосната. Отивай и бягай, свята госпожице – извика Райън, докато вървях към колата на Лиан.

Не се обърнах, за да проверя дали тя ме следваше. Просто трябваше да се махна. Стигнах колата и когато се опитах да отворя вратата, видях, че беше заключена. Сълзите, които успях да сдържа, се спуснаха по бузите ми. Не знаех защо държанието на Райън ме притесни толкова. Не ме беше наранил наистина. Стомахът ми се преобърна и притиснах ръце към него, като се молех да не ми прилошее. Сойър беше моят щит толкова дълго време и затова не знаех как да реагирам в такива ситуации. Мразех това, че бях така наивна.

Лошата Аштън щеше да знае какво да направи. Отпуснах чело на студения прозорец на колата и две ръце се плъзнаха по талията ми. Щях да изпищя, когато усетих познатия аромат на ирландски пролетен сапун.

- Аз съм. В безопасност си.

Когато чух гласа на Бо, заплаках по-силно и се хвърлих в прегръдките му.

- Съжалявам, че не бях там! Дойдох твърде късно, но ти обещавам, че Райън Мейсън няма да те доближи повече думите му ме накараха да заплача по-силно и да стисна тениската му с юмруци, като зарових глава в гърдите му.
- Шшш, всичко е наред, Аш! Нека те заведа в пикапа, преди някой да тръгне да търси и двама ни прошепна в ухото ми той и аз го последвах. Казах на Лиан, че ще се погрижа за теб каза, когато влязохме в пикапа.

Избърсах лице и кимнах.

- Благодаря! Казах й, че не е добра идея да идваме тук. Тук не е място за сами момичета – опитах се да звуча безгрижно, но не успях.

Бо затвори вратата, а после се наведе към жабката. Едва тогава забелязах кръвта по кокалчетата на ръцете му и хванах ръката му.

- О, Боже мой!

Той тихо се засмя, взе парцала, който беше извадил, и избърса ръката си.

- Не е моята кръв, Аш – увери ме. Пуснах китката му и го оставих да почисти кръвта, която предполагах, че беше на Райън. – Както казах, Райън няма да те доближи.

Кимнах, защото не знаех какво да кажа. Никой не беше бил друг заради мен. Чувството беше странно, но очевидно ми харесваше мисълта как Бо размазва лицето на Райън.

- Съжалявам, че не се обадих – каза Бо.

Дръпнах поглед от ръката му и го вдигнах към очите му. Притесненото му изражение стопляше сърцето ми.

- Няма защо да се извиняваш. Няма причина да очаквам да се обадиш. Надявам се само да не си имал проблеми с Никол.

Добре, това беше лъжа, но той не го знаеше.

- Няма значение какво казва тя. Решенията ги взимам сам.

Исках да го попитам какво имаше предвид, но вместо това замълчах.

- Искаш ли да се прибираш? – попита той.

Не и ако можех да остана с него, но тази истина щеше да ни донесе само нови проблеми.

- Ами... няма къде другаде да ходя.

Бо погледна към мен и дяволита усмивка се появи на лицето му. Не можех да не отвърна със същото.

- Какво ще кажеш за една игра на билярд?
- Билярд?
- Да, билярд. Има едно местенце извън града, където ходя понякога.
 - Не знам как се играе билярд признах аз.
 - Надявах се да го кажеш подсмихна се той.

Бо спря на паркинга пред бара. Мотори, раздрънкани пикапи и няколко стари модела спортни коли запълваха и без това ограниченото място.

- Това е бар? погледнах към Бо.
- Да, принцесо, бар е. Бирата и билярдът вървят ръка за ръка. Ти къде си помисли, че отиваме?

Това ми се струваше лоша идея. Всъщност знаех, че беше лоша идея. Поколебах се, когато Бо излезе от пикапа. Заобиколи и спря пред вратата ми, като подаде ръка.

- Хайде, Аш. Обещавам ти, никой няма да те ухапе.

Преглътнах нервно и сложих ръката си в неговата. Исках да поживея малко и този бар беше точно това.

- Да го направим – казах и му се усмихнах. Той стисна ръката ми и тръгнахме към вратата.

Групата свиреше някаква ужасна версия на "Sweet Home Alabama" на импровизирана сцена и цялото помещение миришеше на цигари, бира и евтин парфюм. Гнусни мъже с татуировки по ръцете, с шкембета, които висяха над джинсите им, и с евтини жени в скутовете им изпълваха мястото. Бо пусна ръката ми и я уви около талията ми.

- Трябва да покажа, че си моя, за да не те закачат – прошепна той.

Нямах намерение да се оплаквам, затова кимнах и се притиснах към него.

- Няма ли да ни изгонят? Не сме пълнолетни.

Бо се засмя и ме поведе към една празна билярдна маса.

- He – погледна към бара и кимна на някого, а после взе две щеки и ми подаде едната. – Сега да те научим как се играе билярд.

Палавият блясък в очите му щеше да ме накара да се съглася с всичко, което предложи.

- Бо, какво правиш с дъщерята на проповедника тук? – попита една почти гола жена с дълга черна коса, когато остави една бира пред него.

Тя погледна към мен и видях чифт познати очи, изпълнени с притеснение. Това беше Хъни Винсънт, майката на Бо. Не я познавах добре и никога не бях говорила с нея, защото редките пъти, в който я бях виждала, бяха, когато идваше да прибере Бо от къщата на Сойър. Беше пленителна, въпреки силния грим и евтините дрехи.

- Мамо, помниш Аштън каза Бо, преди да отпие от бирата си. Усмихнах й се, макар тя да ме гледаше, сякаш бях някакъв странен експонат.
 - Здравейте, госпожо Винсънт. Радвам се да ви видя отново.

Тя наклони главата си настрани и дълъг тъмен кичур коса падна върху рамото й.

- Откога малката сладка приятелка на Сойър започна да ходи по барове?

Напрегнах се и погледнах към Бо.

- Мамо, стига! С Аштън сме приятели, така е от детството ни. Правя й компания, докато Сойър е извън града.

Хъни ме огледа от горе до долу и после се обърна отново към сина си, като поклати глава.

- Щом казваш, сине, но аз не съм глупава и за нейно добро се надявам, тя също да не е погали бузата на Бо и се върна на бара.
- Донеси на Аш една Кола извика той след нея. Тя вдигна ръка във въздуха и размаха лакираните си в червено нокти в знак, че го е чула. Извинявай, но не харесва особено родителите на Сойър, затова поставя под съмнение всичко, което е свързано с тях. Ще стане по-мила, когато те опознае.

Не бях сигурна, че имах смелостта да искам да опозная Хъни Винсънт. Напомняше ми на по-възрастна версия на Никол, но не споделих това с Бо, а само кимнах. Той се усмихна и застана зад мен.

- Да започнем с първия урок по билярд. Ще направим няколко тренировки, преди да започнем да играем. – Бо остави щеката си и кимна към тази в ръката ми. – Ще удариш с бялата топка останалите на масата, за да ги разпръснеш – обясни той.

Взех щеката, наведох се над масата и си спомних всички онези пъти, в които бях гледала хората по телевизията. Преди да се замисля твърде усилено, топлото тяло на Бо застана зад мен. Ръката му покри моята и това ме замая. Искаше ми се да се сгуша в него. Опитах се да се концентрирам, но единственото, което усещах, беше дъха му зад ухото ми и бедрото му, което докосваше дупето ми.

- Трепериш, Аш – прошепна той.

Не знаех какво да кажа. Не можех да се оправдая с това, че ми беше студено, защото в бара беше страшно горещо.

- Сега можеш да удариш.

От гласа му ме побиха тръпки. Кимнах, защото се страхувах, че ако го погледна, ще се хвърля в прегръдките му. Позволих му да ми покаже как правилно да ударя. Цветните топки се разпръснаха на масата, но все още не можех да се концентрирам върху тях.

- Браво! Сега трябва да решим коя топка искаш да вкараш и да се нагласиш за следващия удар.

Затворих очи и си поех дълбоко въздух, когато той се дръпна назад. Погледът на Бо ме караше да се изчервявам. Самодоволна усмивка се беше появила на лицето му и изведнъж ми се прииска да усетя устните му върху моите. Не можех да откъсна очи от тях, дори след като усмивката му изчезна.

- Трябва да спреш да правиш това, Аш — прошепна дрезгаво Бо и се приближи до мен.

Тялото му се притисна в моето и това ме накара да откъсна очи от устните му, и да го погледна. В очите му се четяха жажда и страст, с които не бях свикнала. Но ми харесваха. Много ми харесваха.

- Аш, наистина се опитвам да се държа прилично. Не го правя по принцип, но Сойър е важен за мен. Моля те, не забравяй, че имам граници и начинът, по който гледаше устата ми, сякаш искаш да я вкусиш, ме кара да искам да прекрача тези граници.

Преглътнах нервно и кимнах. Все още не можех да говоря, защото бях сигурна, че щях да му кажа да забрави границите и да направи каквото е намислил. Той въздъхна и ме обърна с лице към билярдната маса.

- Сега да се върнем към урока. Изглежда, изцяло оцветените имат най-добра позиция, затова можеш да вземеш тях, а аз ще започна с раираните. Червената ти топка е с най-добра позиция, почти е влязла в горния джоб и бялата ти топка е близо до нея. Заеми място.

Успявах да се концентрирам върху думите му, докато не застана отново зад мен, за да ми покаже как правилно да хвана щеката.

- Бавно и леко, Аш.

Поех си дълбоко въздух и ударих бялата топка. Тя се насочи право към червената и я изпрати в джоба.

- Успях! извиках, завъртях се и увих ръце около врата на Бо. Едва когато неговите направиха същото и усетих опияняващия аромат на кожата му, осъзнах, че това не беше особено мъдър ход.
- Да, успя каза той, смеейки се и после ме целуна по челото. Насила свалих ръцете си от него и се отдръпнах.
- Добре, сега коя трябва да ударя? попитах и му се усмихнах леко, като се преструвах, че не беше накарал сърцето ми да препуска само с допира си.
 - Синята е на добро място кимна, след като огледа масата.

След две игри вече играех по-добре. До този момент не бях осъзнала, че билярдът можеше да бъде секси, но след като погледах Бо – определено беше една много секси игра. Привеждаше мускулестото си тяло над масата и се мръщеше в опит да се концентрира, а когато дойдеше моят ред, облягаше хълбок на масата, сякаш го снимаха от някое списание.

- Не мога да преценя коя харесвам повече — Аш, която има нужда от помощта ми, или Аш, която държи всичко под контрол. В първия случай мога да те докосвам и да ми се размине мъмренето, но в другия мога да се наслаждавам на гледката как се навеждаш над масата, а това определено е доста секси.

Задържах погледа си върху масата, вместо да го погледна. Беше ме нарекъл секси и вътрешно се усмихвах до ушите, но не исках да види реакцията ми.

- Става късно. Искаш ли да тръгваме? попита Бо.
 Отидох до него и му подадох щеката.
- По-добре да тръгваме отговорих.

Той кимна, взе двете щеки и ги върна на мястото им. Погледнах към единствената бира, която беше изпил тази вечер и осъзнах, че го беше направил заради мен.

- Виждам, че гледаш бутилката и ако искаш провери – наполовина е пълна.

Усмихнах се и поклатих глава.

- Вярвам ти.

Той хвана ръката ми и ме поведе към изхода.

- До после, мамо – извика, когато минахме покрай нея, понесла табла, пълна с халби с бира.

Тя погледна първо към него, а после към мен и се подсмихна, което ми напомни за Бо.

- Добре, карайте внимателно – отвърна тя.

Не очаквах такъв отговор от Хъни Винсънт. Не приличаше на майка, която ще ти каже да внимаваш, особено след като самата тя беше сервирала бирата на сина си. Бо спусна ръка на талията ми и ме дръпна към себе си.

- Разни пияници те заглеждат, просто ги държа настрана – прошепна, докато се отправяхме навън.

Не беше добра идея да му казвам, че нямам против да бъда така близо до него, затова замълчах.

Седнахме в колата и погледнах към бара, в който бяхме прекарали последните няколко часа. Не беше толкова страшно, колкото си мислех, че ще бъде. Щом започнахме да играем, забравих за всички останали. Бо потегли с пикапа по пътя, който водеше обратно към града. Светлините от паркинга изчезваха, докато карахме все по-далеч от бара и по-близо до къщата ми. Не бях готова да се прибера все още. Тази вечер беше най-забавната среща в живота ми. Макар и да не беше наистина среща. Бях се смяла с Бо повече, отколкото с когото и да било друг. Бях забравила колко забавен беше той. Може би заради това избирах неговата компания, когато се измъквах като дете. Сойър винаги беше там, за да ни държи под контрол и го обичах, но Бо винаги измисляше нов начин да се забавляваме.

- Благодаря ти за тази вечер! Много се забавлявах.

- Видях, радвам се, че си се забавлявала. Харесва ми да те виждам такава. Невероятна си, когато се отпуснеш и свалиш онази стена.
 - Стена? попитах, като се обърнах към него.

Не отговори веднага, но продължих да го гледам в очакване.

- Стената на перфектната Аштън. Онази, която вижда останалият свят. Онази, с която криеш момичето, което аз познавам. Момичето, което иска да се забавлява и да се смее. Идеалното не е забавно, Аш.

Оставях лошото момиче наяве с Бо, защото той нямаше да ме осъди или да ми се подиграе. Той познаваше тази част от мен, която не показвах на никого. Да, баба винаги ме окуражаваше да вземам сама решенията си и да се гордея с истинското си аз, но въпреки това държах истинската си лоша страна скрита дори от нея. Исках да оспоря думите му и да издигна отново онази стена, с която да не му позволя да вижда вътре в мен, но не можех. Никой, освен баба не ми беше позволявал да разперя криле и да полетя. Бо винаги е бил единственият човек, който ме приемаше такава, каквато съм. Кимнах и извърнах отново очи към пътя пред нас.

- Не мога постоянно да бъда това момиче. Родителите ми, Сойър, хората в този град – всички те очакват доброто момиче. Не мога да им покажа тази моя страна, но е толкова приятно да се отпусна.. дори само за малко. Затова... благодаря ти!

Не погледнах към него, за да видя реакцията му, но нямаше нужда да го правя, защото той сложи ръката си върху моята и я задържа там. Нямаше нужда от думи, защото той ме разбираше.

ГЛАВА 6

Aumon,

Събудих се и заварих майка ми седнала на леглото ми. Макар и все още да виждах размазано, беше трудно да не забележа зачервените й очи и тъмните кръгове под тях.

- Мамо? попитах, исках да я прегърна, да я утеша. Малкото момиченце в мен не искаше да вижда майка си разстроена.
- Добро утро, скъпа. Съжалявам, ако те събуждам, но исках да говоря с теб, преди татко ти да се е прибрал.

Коремът ми се сви.

- Аштън, скъпа, баба ти почина.

Всички други мисли напуснаха ума ми.

- Какво?

Майка ми простена и хвана ръката ми. Нежната ласка не ме успокои, ужаси ме. Осъзнах, че не беше сън. Тя говореше сериозно. О, Господи, не!

- Снощи баба ти е заспала и когато баща ти е отишъл сутринта да поправи бойлера й, преди да отиде в църквата, я намерил в леглото. Получила е инфаркт.

Поклатих глава, защото не вярвах на думите на майка ми. Сигурно сънувах. Това не можеше да се случва. Имахме планове с баба. Имаше толкова неща, които все още не бяхме направили.

- Скъпа, знам колко близки бяхте с баба ти. За всички ни е трудно, но знам, че си съсипана. Няма проблем да си поплачеш. Аз съм тук, за да те прегърна.

Никога не си бях помисляла, че баба може да умре. Тя беше като нещо перманентно в живота ми. Тя беше моето бягство от живота, който водех всеки ден. Тя ме разбираше по начин, по който родителите ми никога не бяха. Баба не очакваше да бъда перфектна, както родителите ми и Сойър. Чувствах се свободна около нея, както когато бях с Бо. Бях себе си и знаех, че тя ме обичаше. Празнината ме погълна и сълзите ми се стекоха. Имах нужда от нея. Как е могла да ме остави? Скоро се бяхме видели. Тя ми каза как Бо е най-перфектният мъж без тениска. Смяхме се

заедно. Беше си направила педикюр. Как можеше да е мъртва? Тя не искаше да умира. Пръстите на краката й бяха ярко розови. Искаше да се забавлява. Щяхме да пазаруваме заедно.

- Имаме планове – задавих се аз. Не знаех какво да кажа. В това нямаше смисъл.

Майка ми ме прегърна и въпреки че през целия си живот бях намирала утеха в ръцете й, сега бях като вцепенена. Баба нямаше да бъде до мен на сватбата ми. Никога нямаше да отидем на круиз заедно или да се гмуркаме на Бахамите. Нямаше да я има, за да прави бисквити за децата ми. Къде щях да отида, когато животът ми станеше непоносим? Как щях да живея без нея?

Аштън,

Отново се извинявам, че имейлите ми се бавят. като прекарахме цял катерене ден в планината, легнах веднага, щом се прибрахме в хижата. Боря се с умората, за да мога да ти пиша. Днес с Кейд тръгнахме по една специална пътека, която майка ми и сестра ми не искаха да опитат. Затова баща ми остана с тях. На места беше доста труднопроходимо. Гледката. Беше страхотно. когато се изкачихме, и когато Кейд видя първата си черна мечка. Мисля, че я снима поне сто пъти.

Дръж се, скуката ти почти приключва. Ще се върна след двадесет дни. Обичам те!

Сойър

Здравей, Сойър...

Не исках да казвам на монитора, че баба е починала. Не можех да му кажа, че михме пикапа с Бо или че играхме билярд. Не виждах от сълзите и последното, което исках, беше да говоря на компютъра, затова изтрих отговора си, взех чантата си и тръгнах към колата. Можех да се залъгвам и да си повтарям, че не знам къде отивам, и че само исках да избягам, и да карам безцелно, но дълбоко в себе си знаех, че не беше така.

Паркирах колата си пред плевнята на господин Джаксън. Бо не си беше вкъщи, но майка му видя колко бях разстроена и ми каза къде мога да го намеря.

Чух трактора, преди да го видя и краката ми последваха звука. Имах нужда някой да ми помогне да забравя за ужасната истина. Нямах нужда от тъп имейл, в който да ми разказват за водопади и мечки. Имах нужда от някого тук и първият, за който се сетих, беше Бо. Той нямаше да ми каже, че всичко щеше да бъде наред. Нямаше да се опита да ме успокои като малко дете. Имах нужда от него.

Тракторът спря в момента, в който той ме видя на полето, и аз побягнах към него. Той скочи долу, точно преди да го стигна.

Бо ме прегърна и аз се отпуснах в ръцете му. Заридах истински за първи път, откакто майка ми ми беше казала, че баба я няма. Той не попита. Знаех, че нямаше. Щеше да изчака, докато съм готова.

To

Дръпнах Аштън в скута си, когато седнахме под стария дъб. Тя ме прегърна по-силно, докато не спираше да плаче на гърдите ми. Беше ме страх да попитам какво е станало. Вместо това просто я държах и зачаках. Сърцето ми се свиваше все по-силно с всяка нейна сълза и не ми позволяваше да си поема въздух. Седях там и я чаках да се успокои и да ми каже кой, по дяволите, трябваше да пребия. Тялото й се разтресе и я прегърнах посилно. Дори като деца не обичах да я виждам разстроена. Единединствен път едно дете на площадката я беше наранило и тогава наврях лицето му в калта. Наказаха ме за два дни, но си заслужаваше. Никой не я беше притеснил повече. Знаеха, че не трябва.

Бавно започна да се успокоява и повдигнах главата й от потните си гърди. Големите й зелени очи ме погледнаха и

сърцето ми се сви още повече. Ако някой я беше наранил, щях да го убия. Ако Сойър беше причината, щях да го съсипя. Братовчед или не, никой не можеше да разплаква Аштън.

- Баба е получила инфаркт снощи прошепна тя.
- Не очаквах това.
- Съжалявам, бебче!Просто ме прегърни, моля те! отвърна тя.

Щях да я прегръщам завинаги, ако можех. Нежно прибрах един кичур коса, който беше залепнал по лицето й. Тя погледна надолу и се скова, когато забеляза, че бях без тениска. Гърдите ми бяха покрити не само с пот, а и със сълзите й. Опитах се да проговоря, но думите заседнаха в гърлото ми, когато ръката й се вдигна към гърдите ми и с пръсти започна да изтрива капките от тях. Спрях да дишам. Знаех, че не трябваше да я оставям да го прави, но не можех. Тя се размърда и сложи бедрата си от двете страни на моите, а аз спуснах ръце на талията й. Сърцето ми биеше толкова силно, че знаех, че и тя го усеща. Трябваше да спра това.

- Бо – прошепна тя.

Отместих очи от ръцете й и я погледнах. В очите й се четеше въпрос, виждах го. Какво искаше в момента? Колко грешно щеше да бъде да я оставя да се справи с болката си с нещо, което после само щеше да я нарани повече? Очите й бяха пресъхнали, устните й бяха леко разтворени и тя си пое дълбоко въздух.

О, по дяволите!

- Да – успях да отговоря.

Тя дръпна ръце и това позволи на въздухът да се върне в дробовете ми. Но когато свали горнището си, осъзнах защо беше спряла да ме побърква с нежните си ласки. Не спираше да ме гледа, когато хвърли потника си на тревата зад себе си. Ако си мислех, че няма нищо по-секси от Аштън в бански, грешах. Аштън в дантелен бял сутиен беше най-секси гледката, която бях виждал.

- Аш, скъпа, какво правиш? – попитах дрезгаво.

Опитах се да се насиля и да погледна към лицето й, за да разбера какво си мисли, но не можех да отделя очи от загорялата

нежна кожа, която сутиенът покриваше. Толкова силно ми се искаше да го сваля и да видя зърната й.

- Докосни ме – прошепна тя.

Вече не ме интересуваше, че беше момичето на Сойър. Не можех да й откажа. По дяволите, не можех да се спра.

Погалих ключицата й и спуснах пръст към деколтето й. Тя си пое дъх и се отпусна в мен, като се притисна в члена ми. Щеше да ме побърка, ако продължаваше така, и сякаш, четейки мислите ми, нарочно се размърда в скута ми.

- O, мамка му – простенах, преди да хвана лицето й и да притисна устни в нейните.

В момента, в който се докоснаха, светът започна да се върти. Не можех да й се наситя. Свалих сутиена й за секунди и погалих гърдите й. Стонът, който се изплъзна от устните й, почти ме довърши. Твърдите й зърна се притискаха в дланите ми и исках да ги вкуся. Исках го отдавна.

Бях изгубил девствеността си на тринадесет и от тогава бях спал с много момичета, но нито една не можеше да ме подготви за това чувство. Аштън уви ръцете си около врата ми и притисна голата си гръд в моята, карайки ме да потреперя за първи път в живота си. Обсипах с целувки пътя до ухото й и после надолу към шията й. Трябваше да спра.

- Моля те, Бо! – простена тя и седна на коленете си, като доближи розовите си зърна до устните ми.

Предадох се, защото бях по-възбуден отколкото съм бил през целия си живот. Поех едно от зърната й в устата си, изръмжах и размърдах бедрата си под нея.

- О, Господи! – извика тя и впи пръсти в ръцете ми.

Треперех. Имах нужда от още. Трябваше да спра това. Не трябваше да го правим. Тя беше разстроена. Тя беше момичето на Сойър.

Пуснах зърното й и стиснах очите си толкова здраво, че да не виждам другата й гърда, която все още не бях опитал. Да ме вземат мътните! Как щях да успея да се контролирам?

Аштън се размърда в скута ми и си помислих, че става, но усетих топлият й дъх да гъделичка корема ми. Преди да успея да отговоря, езикът й облиза татуировката от лявата ми страна,

която се намираше опасно близо до бедрената кост. Отворих уста, за да я спра, но ръката й се вдигна по крака ми, сложи я на члена ми и нежно го стисна.

- Боже Господи! — изстенах и се притиснах към ръката й. Нямах контрол над тялото си, тя го беше завладяла.

Когато пръстът й се плъзна по горната част на джинсите ми и започна да ги разкопчава, успях да се осъзная. Тя искаше да забрави болката си с удоволствие и колкото и да ми се искаше да й помогна, не можех. Имах някаква съвест все пак. По дяволите!

- Аш, бебче, не можем да го направим успях да кажа тихо. Сърцето ми щеше да се пръсне и бях толкова възбуден, че болеше.
- Исках да те докосна, Бо. Моля те! прошепна тя, седна в скута ми и започна да целува врата ми. Сойър. Трябваше да си спомня за Сойър. Докосни ме още! помоли ме тя, отдръпна се и ме погледна с тъжните си очи.

Не можех да й откажа. Не и сега, когато бях оставил нещата да отидат твърде далеч. Бях опиянен. Плъзнах ръце нагоре по талията й и погалих гърдите й, преди да ги покрия с длани. Господи, бяха перфектни. Тя беше перфектна.

- Кажи ми къде искаш да те докосвам – казах, защото имах нужда да ме напътства.

Тя изви гърба си и притисна по-силно гърдите си към мен.

- Това е чудесно начало – отвърна с тих стон.

Когато я погледнах, очите й бяха затворени, сякаш щеше да свърши и всичко изчезна. Имах нужда от още. Спуснах ръка по корема към бедрото й, а после нагоре под късите й панталонки, докато не усетих навлажнения плат на бикините й. Тя потрепери и изстена.

- A тук? Искаш ли да те докосвам тук? прошепнах го в ухото й и плъзнах един пръст в топлата й влага.
- О, Господи, Бо! задъхано извика тя. Знаех от какво имаше нужда. Може и да ми причиняваше физическа болка, но щях да й го дам.
- Невероятна си, Аш! наведох глава и засмуках зърното й, преди да продължа да движа пръста си. Исках да я усетя, но тя не беше готова за това.

- Бо... Моля те... О, Господи... Ох... Бо... Моля те... Не спирай... Моля те.... повтаряше тя и започна да движи бедра по ръката ми. Беше близо, усещах го. И вярвате или не, аз също.
- Точно така, скъпа! Точно така! насърчих я, преди да захапя зърното й.
- БО! извика силно тя и се взриви на милион парчета около ръката ми. За моя изненада, аз свърших с нея.

Час по-късно тя седеше свита в скута ми. Очаквах ужаса от това, което бях направил, да ме обземе, но това, че тя беше в прегръдките ми, правеше всичко по-лесно. Не чувствах угризение... чувствах се жив.

Aumon,

Отворих вратата на колата ми и се обърнах, за да погледна към Бо. Исках да стигнем до края, но той ме спря. Усмихнах се, защото знаех, че ме беше спрял, не защото беше грешно или не искаше, а защото не беше моментът. Бо беше също толкова възбуден, колкото и аз. Гледаше ме с тези прекрасни лешникови очи и не криеше чувствата си.

- Можеш ли да излезеш довечера? попита ме, като се приближи към мен достатъчно, за да докосне талията ми.
- Да, но ще бъде късно. Трябва да отида в къщата на баба. Хората ще носят храна и други неща. Ще имам нужда да се видим, за да ме развеселиш. Да ми помогнеш да забравя.

Щях да се измъкна през прозореца, ако трябва.

Той се приближи и ме целуна. Когато усетих устните му, земята под краката ми изчезна, точно както преди това. Хванах се за раменете му, защото ме беше страх, че ще припадна, ако го пусна. Той се дръпна и премести устните си до ухото ми.

- Пиши ми, когато си готова, и ще те чакам в парка зад къщата ти – прошепна и отстъпи назад.

Хванах вратата за опора, преди да кимна и да вляза в колата. Бо стоеше и ме гледаше, докато обръщах колата, за да си тръгна. Не исках да съжалява за нищо. Сега не исках да мисля за последствията, защото всичко това беше твърде хубаво, за да бъде грешка. Телефонът ми звънна и вдигнах, без да знам кой е.

- Ало?
- Спри да гледаш към мен и гледай пътя каза Бо с дълбокия си глас.

Усмихнах се, но беше твърде далеч, за да го видя ясно.

- Тогава спри да стоиш там полугол и секси и да ме разсейваш отвърнах.
 - Какво правим, Аш? въздъхна Бо.

Не знаех отговора и в този момент не исках да го знам.

- Нека му се насладим помолих го.
- Ще направя всичко, което поискаш. Винаги съм го правил отговори той.

- Къде избяга снощи? – прошепна Лиан, като седна до мен.

Бях решила да се скрия на стълбите, когато къщата на баба се беше напълнила с хора. Задушавах се там. Лиан беше тук с майка си и бях благодарна, но не бях в настроение за разговори. Погледнах я, за да видя дали знаеше, че Бо ме беше завел да играем билярд, преди да се прибера. Бях й писала, за да й кажа, че ще се прибера с него, защото ме боли главата.

- Бо предложи да ме закара, затова се съгласих. Не бях в настроение да стоя около Райън.

Тя се приближи до мен и удари рамото ми със своето.

- Момиче, трябваше да видиш в каква кървава пихтия превърна лицето на Райън. Размаза го от бой. Беше секси.

Извъртях очи и скрих тръпката, която изпитах от това, че Бо се беше застъпил за мен.

- Не ми върти очи. Нямаш представа колко секси изглеждаше, докато го удря. Повтаряше, че ще го убие, ако дори те погледне отново.

Отворих уста, за да отговоря, когато усетих аромата на силен бабешки парфюм зад нас.

- Аштън, скъпа, съжалявам! – беше госпожа Мърфи, една от дамите, с които баба ходеше на църква и за която казваше, че трябва да носи повече грим, за да скрие торбичките си и помалко парфюм, защото замърсявала въздуха. Тя спря пред мен и подаде ръце напред.

Всички искаха да ме прегръщат, сякаш прегръдките щяха да ме накарат да се чувствам по-добре. Евтиният парфюм, с който се поливаше госпожа Мърфи, причиняваше главоболие при близък контакт. Затова потупах ръката й и се надявах да не ме дръпне, за да ме прегърне. Виждах бялата използвана салфетка, която държеше, и не исках да я докосвам или да ме докосва.

- Благодаря, госпожо Мърфи – отговорих.

Тя подсмръкна и попи очите си с кърпичката.

- Не мога да повярвам... видяхме се на срещата в понеделник. Ужасно е, просто ужасно!

Нямах нужда от това. Не разбирах защо хората си мислеха, че искам да чуя кога за последно бяха видели баба. Опитвах се да забравя. Исках да се преструвам, че двете щяхме да се сгушим на люлката заедно, когато всички си тръгнат, и да си говорим за забавни неща, които някой беше казал или беше направил. Нямах нужда от чуждите спомени за живота на баба ми.

- Благодаря, госпожо Мърфи! Аштън се справя, доколкото може. Оценява загрижеността ви, но моментът не е подходящ – намеси се точно навреме Лиан.

Госпожа Мърфи ми се усмихна за последно и кимна, преди да отиде при някой, който щеше да говори с нея с удоволствие.

- Благодаря! казах, като погледнах към Лиан.
- Затова са приятелите прегърна ме тя.

Кимнах и отпуснах глава на рамото й. Щеше да ми липсва тази година в училище. Нямах много приятелки, защото бях израснала с момчетата Винсънт като мои най-добри приятели. Не ме биваше с женските приятелства. Лиан беше първата ми приятелка в училище и защото беше по-голяма, ме беше взела под крилото си.

- Какво ще правя без теб тази година?

- Имаш си Чаровния принц. Ще се справиш. Освен това ще бъда на едно обаждане разстояние.

Очите ми пареха от сълзите. Бях изгубила баба и щях да изгубя и Лиан. Светът ми се променяше толкова бързо. Наистина имах нужда от Бо в момента, за да ми олекне. Щеше да ме слуша как се оплаквам и се самосъжалявам, нямаше да се опитва да ме накара да погледна от хубавата страна на нещата. Исках да бъда в прегръдките му, не тук с непознати в къщата на баба ми и кухня, пълна с пайове.

- Искаш ли да се махнем от тук? Ще излезем и ще те напием – прошепна Лиан.

Не можех да оставя родителите ми да се справят с това сами.

- Благодаря, но не мога. Трябва да остана тук. Баба би искала така.

Сърцето ми се свиваше от болка. Щях да се справя. Баба би искала да бъда силна. Ако знаеше какво бях правила днес с Бо Винсънт, щеше да бъде възхитена. Усмихнах се, макар сълзите да замъгляваха погледа ми. Тя беше единственият човек, който от сърце щеше да подкрепи това, че прекарвах време с Бо.

- Отивам да гледам някой филм с Лиан – казах, когато влязохме отново в къщата.

И последните хора си бяха отишли от къщата на баба и ни бяха оставили с повече храна, отколкото можехме да изядем за година. Оставих един пай със сладки картофи на плота и се обърнах към родителите ми.

- Ще гледате филм толкова късно? попита баща ми и се намръщи, докато пренасяще другите пайове вътре.
- Има прожекция в полунощ на някакъв вампирски филм или нещо такова. Тя не иска да ходи сама, а аз имам нужда от нещо, с което да се разсея.

Майка ми, която изглеждаше по-добре от сутринта, се усмихна. Изглежда се радваше, че не смятах да легна и да плача, докато заспя. Чудех се как щеше да се почувства, ако знаеше, че вместо това смятах да си легна с градското лошо момче? Нямаше да се притеснявам за това, което щяха да си помислят те. Тъжните очи на баща ми и колебливата усмивка на майка ми

щяха само да ми причинят още болка. Когато бях с Бо, забравях за всичко.

- Добре, излез и се забавлявай малко. Прекалено много време прекарваш сама сега, когато Сойър го няма. Не е хубаво да си постоянно сама – окуражи ме майка.

Баща ми не беше особено разговорлив днес. Погледнах го и болката в сърцето ми се завърна по-силна от всякога. Погледнах отново към майка ми.

- Знам, просто трябва да свикна с това Сойър да го няма. Не осъзнавах колко много време прекарвам с него досега.

Майка ми хареса този отговор. Тя обичаше Сойър, но винаги ми напомняше, че да се обвързвам така сериозно толкова млада, не е добра идея. Щях да отида в колеж. Вината, която изпитвах за това, което правех с Бо, изчезна намаля още, когато видях усмивката на майка ми. Лъжех я с кой щях да се видя, но по някакъв начин правех това, което тя искаше.

Обикновено точно сега баща ми ми казваше да внимавам и да се прибера до единадесет. Тази вечер, изгубен в собствената си болка, не каза нищо. Усмихнах им се за последно и тръгнах към вратата.

ГЛАВА 7

Aumon,

Излязох от вкъщи и извървях краткия път до парка. Не исках да оставям колата си на паркинга, защото всички щяха да я видят. Нямаше да им бъде нужно много време, за да осъзнаят, че Бо ме е чакал преди това там и сега моята празна кола е на неговото място. Никой не очакваше дъщерята на проповедника да съгреши, но щяха с удоволствие да ме хванат, докато го правя. Не че това, което правехме, беше точно грях. Е, да лъжеш родителите си беше, но Бо беше братовчед на Сойър и мой... приятел. Знаех, че някои от местата, на които ме беше докосвал Бо, попадаха в категорията грях, но не ме интересуваше ни наймалко. Докато стигна парка, бях успяла да убедя сама себе си в невинността ни.

Беше празно и имаше само един стар пикап. Побягнах към вратата до шофьора и влязох вътре, преди някой да мине и да ме хване. Бо се усмихваше и пулсът ми се ускори.

- Харесва ми, когато носиш такива рокли каза той, преди да запали двигателя и да потегли. Погледнах към късата пола на бебешко синята ми рокля, която бях избрала, и нетърпението ми нарасна.
- Няма да минавам през града, ела по-близо потупа по мястото до него. Приближих се, колкото можах, за да не докосна скоростния лост. Не е достатъчно близо продължи той.

Погледнах го и той отмести поглед от пътя само за секунда, за да срещне очите ми. Сърцето ми подскочи в гърдите и преместих единия си крак през лоста, като притиснах бедро до неговото. Главата ми се замая, когато той сложи ръка върху скоростния лост между коленете ми.

- Докога те имам? попита и прекъсна мислите ми.
- O, ами... не казаха точен час, но аз по принцип не излизам толкова късно. Казах им, че отивам на нощна прожекция.

Той премина на пета и положи ръка на бедрото ми. Започнах да разбирам защо му харесваха роклите ми.

- Добре, имаме време да отидем до залива – отговори Бо.

Не бях ходила там от години. Сойър не искаше да кара до там. Казваше, че водата е мръсна и гнусна, но за мен винаги е било красиво.

- Реших, че ще е по-добре да не се мотаем наоколо.

Кимнах, защото разбирах точно какво имаше предвид. Изглежда не се притесняваше от факта, че щеше да го направи с гаджето на братовчед си. Това ми напомни за образа, който си беше изградил Бо през последните години. Правеше каквото си иска. Беше секси бунтарят, който взима това, което желае. Но този образ вече не ми се струваше истински. Днес ме беше държал в прегръдките си, без дори да ме попита какво е станало. Беше спрял работата си, за да ме успокои. Човек с егоистични подбуди не би го направил. Ако това, което правехме, означаваше, че той има черна душа, то аз също имах.

- Мръщиш се. За какво мислиш? – попита той.

Замислих се дали да го излъжа, след като явно се превръщах в професионален лъжец, но не можех да го направя. Това беше нещо, за което трябваше да поговорим преди... преди да стигнем до края.

- Мисля за това как правя нещо грешно и се чувствам виновна, но нито едно от тези неща не е достатъчно силно, за да ме спре.

Ръката на Бо се премести от бедрото ми отново на скоростния лост. Гледах голямата му загоряла ръка и се чудех колко нечестно е да бъде толкова съвършен. Стискаше лоста толкова силно, че кокалчетата му побеляха. Исках да посегна и да го успокоя, да накарам напрежението да изчезне, но трябваше да поговорим, а той не каза нищо и повече не ме докосна. Стомахът ми се сви на топка, защото му бях напомнила колко нередно беше всичко това и не изглеждаше да го приема добре. Той обичаше Сойър и никога не си бях представяла, че щеше да направи нещо, с което да нарани братовчед си. Аз не бях по-добра. Предполагаше се, че и аз обичам Сойър и беше така, но не и по начина, по който трябваше. Тишината ставаше непоносима и очаквах всеки момент да обърне пикапа, и да ме върне обратно в парка, но той

продължаваше да кара към залива. След няколко минути разбрах, че няма да го направи и се отпуснах.

Бо пое по един черен път и през избуялата трева можех да видя накъде отиваме. Имаше пристан. Обърна пикапа така, че каросерията да е към водата.

- Къде сме? попитах.
- Имотът е на един приятел. Купи го, за да строи, когато завърши колеж отговори той и посегна към вратата, за да отвори.

Преместих се, за да изляза, но ръката му докосна крака ми и ме накара да потреперя, преди да го погледна.

- Изчакай тук. Ще оправя отзад и после ще дойда да те пренеса до там. Тревата е много висока и може да има змии.

Кимнах и го гледах как скача в тревата. Змиите ме притесняваха донякъде, но мисълта, че той щеше да ме пренесе, ме държеше заета, докато чаках. След минути Бо се върна, застана пред отворената врата на пикапа и ми подаде ръка, за да изляза. Плъзнах се към него и когато приближих достатъчно, той ме повдигна и ме пренесе. В момента, в който го направи, се притесних, да не би да бях твърде тежка. Опитах се да не мисля много върху това, но не беше обичайно разни момчета да ме носят насам-натам. За щастие, теглото ми не беше проблем за Бо, докато ме носеше към задната част на пикапа и ме повдигна върху каросерията.

Беше разстлал няколко одеяла и върху тях беше сложил възглавници, а в крайния ъгъл имаше хладилна чанта. Бо стоеше все още в тревата и ме гледаше, докато аз лазех към центъра на каросерията. Сенките от лунната светлина затъмняваха очите му и не бях сигурна какво си мисли.

- Идваш ли? попитах, почти изплашена от отговора му.
- Да, гледката ме разсея отвърна той.

Потреперих от вълнение, когато той се повдигна и коленичи пред мен, а после подпря десния ми крак на джинсите си. Гледах го как разкопчаваше сандала ми и го сложи зад хладилната чанта, след което повтори същото и с другия ми крак, преди да ме погледне в очите.

- Харесва ми розовият лак на краката ти каза той и се усмихна.
- Захарен памук е засмях се нервно аз. Цветът, искам да кажа... дори не можех да свържа думите в нормално изречение.
- Обичам захарен памук, но мисля, че пръстите ти са посладки – каза Бо и седна до мен.

Двамата стояхме мълчаливо и гледахме спокойния океан. Никога не се бях чувствала толкова нервна. Бо се намести и легна на възглавниците зад нас. Обърнах се и го погледнах. Дали искаше да легна и аз? Той сложи едната ръка под тила си и протегна другата настрани, смеейки се, сякаш можеше да прочете мислите ми.

- Ела тук!

Бързо се наместих и легнах до него, като положих глава на гърдите му. В прегръдките му чувствах спокойствие, което никога не бях изпитвала със Сойър. Сякаш след години странстване се бях завърнала вкъщи.

- Обичам Сойър, Аш – прошепна Бо. Звучеше така, сякаш се опитва да ме убеди в това. - През целия си живот не съм му завиждал за нищо. Нито за баща му. Нито за майка му. За парите или за това какъв атлет е – замълча и ме погледна. Сърцето ми се свиваше, като го слушах. Стиснах ръката, която беше свил в юмрук върху корема си и се опитах да го успокоя. – До деня, в който погледнах през футболното игрище и не го видях да те целува. Това не беше първата ви целувка. Сигурно бях на четиринадесет, но имах чувството, че току-що бях разкрил някаква тайна. Исках да отида и да го ударя в лицето, да те изтръгна от прегръдките му. Докато вървях към него, погледите ни се срещнаха и видях безмълвната му молба... да му простя или да приема това. Не знаех кое беше. Знаех само, че ти вече беше на Сойър. Най-добрата ми приятелка я нямаше. За първи път в онзи ден му завидях и го мразех. Най-накрая беше спечелил единственото, което смятах за свое.

Затворих очи, за да не заплача. Исках да му кажа, че целувките на Сойър никога не са ме замайвали и че земята не е изчезвала, когато той ме е докосвал. Вместо това замълчах, защото знаех, че не можех да му го кажа. Макар и да исках Бо,

знаех, че никога нямаше да го имам. Тези последни две седмици щяха да бъдат всичко, което щяхме да получим. Сойър щеше да се върне и аз отново щях да бъда с него. Това беше единственото възможно развитие.

Обърнах се, подпрях се на лакът и го погледнах.

- Ти беше най-добрият ми приятел, Бо. Никога не си се държал или не си ме виждал като нещо друго. Когато започнах започнахме всички да забелязваме променям И противоположния пол, ти не изглеждаше, като интересуваш от това, че съм момиче. Сойър го направи. Може би, защото никога не сме били толкова близки и защото нямахме същата връзка, която имах с теб. Но той ме видя като момиче. Мисля, че дълбоко в себе си чаках да ме целунеш. Но когато той ме целуна, разбрах, че никога няма да бъдеш на неговото място... защото аз не бях момичето за теб.

Бо посегна и сложи длан на лицето ми.

- Много добре знаех, че си момиче, Аш. Просто ме беше страх, защото единственият човек, който знаеше всички мои тайни, беше и най-красивото момиче, което познавах. Страхувах се от чувствата си към теб.
- Точно сега, точно тук... аз съм твоя целунах бръчицата, която се беше образувала между веждите му. Не съм на Сойър, защото не искам него. Точно сега искам само теб подбрах думите си внимателно, за да ги разберем и двамата правилно.

Той сложи ръка на талията ми и ме дръпна, за да седна в скута му. Сведох устни и въздъхнах, когато ръцете му се спуснаха по бедрата ми.

Тази вечер щях да се отдам на Бо, защото го исках. Той беше градското лошо момче, а аз бях дъщерята на проповедника. Не би трябвало да бъдем заедно.

- Аш, желая те! Много, страшно, страшно много, но заслужаваш по-добро.

Наведох се и го целунах, преди да прошепна:

- Няма как да бъде по-добро, Бо.

Той хвана дупето ми и ме намести така, че да усетя ерекцията му срещу топлината между бедрата си.

- Моля те, Бо! изстенах. Не бях сигурна за какво го молех, но исках още. Ръцете му хванаха талията ми.
 - Дръж се, бебче. Ще се погрижа за теб.

Бо размърда бедра под мен още веднъж и вълни от удоволствие преминаха през тялото ми, а после ме целуна. Точно от това имах нужда, от тази връзка. От грубо и истинско привличане. Не исках да бъда контролирана или внимателна. Имах нужда да бъда безразсъдна.

Езикът на Бо се плъзна между устните ми и започна да изследва всеки сантиметър от устата ми, сякаш беше някакъв екзотичен вкус, на който искаше да се наслади. Това беше чувството, за което бях копняла. С едно бързо движение Бо ме обърна и се настани над мен, след което започна да целува гърдите ми. Имах нужда от още. Посегнах към косата му и нетърпеливо я дръпнах. Тих смях отекна в гърдите му, преди топлата му ръка да се спусне нагоре между бедрата ми. Не издържах повече и тих стон излезе от устните ми.

- Толкова си красива, Аш — прошепна Бо, докато с пръст обхождаше бикините ми, а аз стенех и исках още. – Харесва ми, когато издаваш тези звуци. Побъркват ме — промърмори в шията ми той.

Топлината на тялото му изчезна за миг, двете му ръце се плъзнаха под роклята ми и свалиха бельото ми. Вълнението и желанието не ми позволяваха да дишам. Гледаше ме с такова обожание, докато ги оставяше зад себе си.

- Сигурна ли си? опитваше се да се контролира. Щеше да спре, ако поискам това. Вярвах му. Напълно.
- Да, напълно сигурна отвърнах и вдигнах единия си крак така, че роклята ми се вдигна и се събра на талията ми.

Очите на Бо се разшириха от нетърпение. Бавно, той погали коляното ми и плъзна загрубелите върхове на пръстите си. Дишането му беше тежко и накъсано, преди да потопи пръст в топлината между бедрата ми.

- О, Аш!
- Моля те, Бо!

Изпитвах нужда да започне да ги движи, а когато плъзна и втори пръст в мен, светът изчезна и изстенах. Молех го да не

спира. Не исках това да свършва никога. Той започна да движи пръсти, а с другата ръка разтвори бедрата ми още. Това, което правехме, беше грешно и точно това ме побъркваше.

To

Знаех, че не трябва, но не ми пукаше. Не и сега. Не отмествах очи от Аштън, докато се опитваше да си поеме въздух и аз свалях джинсите си. Тя беше единственото, което имаше значение. Трябваше да я имам. Бавно повдигна клепачи и ме погледна нетърпеливо, докато ме наблюдаваше как се събличам.

Ръцете ми трепереха, когато бръкнах в джоба и извадих презерватива, който бях взел преди това от жабката на пикапа. Господи, какво ми причиняваше това момиче?

- Може ли аз? каза дрезгаво Аштън и удовлетворението в гласа й кара члена ми да пулсира. Аз бях причината за това удоволствие. Аз бях този, който я беше накарал да се чувства така.
- Кое? Презервативът ли? попитах, като целунах устните й. Имах нужда да ги вкуся. Нямаше да мога да продължа след тази нощ. Нямаше как да се откажа от това.
 - Да прошепна тя.

Засмях се и й го подадох.

- Само защото не мога да ти откажа. Но го направи бързо, моля те.
- Боли ли? Когато го слагаш? попита тя, когато се дръпнах назад и коленичих в краката й.
- Не и по начина, по който си мислиш. Ще ми хареса, обещавам.

Палавият пламък в очите й ме накара да изръмжа. Господи, щеше да ме побърка! Тя посегна и първият допир на нежната й ръка почти ме накара да свърша. Исках да я гледам как го прави, но не можех. Стиснах здраво очите си и свих ръцете си в юмруци, като се опитвах да не мисля за това какво правеше тя.

Когато сложи презерватива, отворих отново очи, хванах ръцете й и ги вдигнах над главата й, държейки ги с моята и задъхано я погледнах.

- Дай ми секунда трябваше да се успокоя. Трябваше да бъда нежен с нея.
 - Добре прошепна тя.

Зарових лице в шията й и си поех дълбоко въздух. Това беше моята Аш. Това беше моментът, за който си бях мечтал с години. Момент, който не мислех, че някога ще имам. Потреперих отново, а Аштън се обърна и ме целуна.

- Искам го, Бо! Искам го с теб!

Точно тези думи не бях очаквал някога да чуя. Пуснах ръцете й и сложих своите от двете страни на главата й. Не можех да проговоря, беше невъзможно. Вместо това нежно я целунах. Тихият стон, който излезе от устните й, когато се притиснах към нея, ме накара да спра. Господи, това беше толкова трудно. Тя беше толкова тясна и гореща. Аштън повдигна бедрата си и потънах по-дълбоко, докато не усетих бариерата. Знаех, че когато я премина, щеше да усети болка. Не исках да я боли.

- Няма проблем, Бо, не спирай – каза тя.

Притиснах устните си в нейните и потънах в нея с един силен тласък. Тя изстена и това ме накара отново да спра. Нежно започнах да я целувам, за да я накарам да спре да мисли за болката. Тя бавно започна да се движи с мен и знаех, че самоконтролът ми изчезваше. Аштън беше моя. Най-накрая.

ГЛАВА 8

To

Днес трябваше да окося три различни ливади, но вместо това се обадих, че ще отида друг ден, точно преди да видя Аштън да бяга през гората към пикапа ми. Предишната вечер промени всичко за мен. Имах нужда да й кажа точно как се чувствам, но не можех да го направя в момента. Все още не исках да говорим за това. Исках да се насладя на времето с нея.

Днес щяхме да ходим на плажа и да се смесим с туристите, защото не можехме да се разхождаме заедно в града. Не и преди Сойър да се върне и да говоря с него. Не можех да я пусна, не и сега. Само този път нямаше да оставя Сойър да получи всичко. Имах нужда от Аштън. Обичах я по начин, какъвто братовчед ми никога нямаше да може.

Тя отвори вратата до шофьора и се качи в пикапа ми. Беше облечена само с къси шорти и също толкова къс потник, който ми откриваше гледка към пъпа й. Бог да ми е на помощ! Плажът беше на четиридесет и пет минути от тук и щеше да ме побърка, облечена така.

- Добро утро каза тя с широка усмивка и седна до мен, като сложи краката си от двете страни на скоростния лост. Всички притеснения, които имах заради Сойър, изчезнаха.
- Добро утро, красавице отвърнах и се наведох да я целуна. Тя въздъхна и се приближи още повече до мен, прокарвайки пръсти през косата ми. Едва успях да се дръпна. Не искаш ли първо да се разкараме оттук?

Тя се нацупи, сякаш току-що бях взел любимата й играчка, и се облегна назад, като скръсти ръце пред гърдите си.

- Как се чувстваш днес? попитах, когато потеглих, а тя се усмихна и трапчинката й ми намигна. Беше нужен нечовешки самоконтрол, за да се сдържа и да не отбия встрани само за да целуна това сладко местенце.
- Добре съм... по-добре от добре. Аз съм... замълча тя и когато я погледнах, видях, че бузите й бяха станали ярко розови.

Не можех да не се засмея на невинността й. Посегнах и хванах едната й ръка, която нервно стискаше в скута си, и преплетох пръстите си в нейните. Исках да бъде само моя.

- Боли ли те? — попитах. Бях чувал, че обикновено девствените момичета изпитват лека болка след това, но Аштън беше първата девствена, с която бях.

Тя поклати глава, но се изчерви още повече.

- Може би малко.
- Съжалявам! отвърнах и усетих как вътре в мен се водеше битка за надмощие. Предпазливостта и желанието да я притежавам бяха превърнали тялото ми във военна зона.
 - Аз не усмихна се срамежливо тя.

Господи, обичах я! Тя уви ръце около моята и отпусна глава на рамото ми. Това беше един от малкото пъти, в които мразех скоростния лост. Предпочитах да останем така и да не се налага да мърдам ръката си.

- Намаза се с лосион, нали? — казах и погледнах към леко загорялата й кожа. Слънцето на плажа беше силно по това време на деня. Тя се засмя и кимна. Всичко беше идеално. Когато излязохме на магистралата и тръгнахме на изток, сложих ръка между бедрата й и се наслаждавах на пътуването.

По принцип не харесвам претъпканите плажове с туристи, но днес беше различно. Не ми пукаше за пищящите деца, който хвърляха пясък в лицето ми, докато бягаха по плажа, или за отвратителните прегорели северняци, които хранеха проклетите чайки. Аштън правеше всичко по-хубаво.

Слънцето беше изгарящо силно и макар Аштън да искаше да се припича, не спирах да я дърпам с мен във водата. Всички години, в които бяхме далеч един от друг, изчезнаха, докато я гледах как се смее и се хвърля сред вълните. Имаше само преди и сега. Изгубеното време помежду им беше изтрито. Когато бях с нея, се чувствах завършен. Тя винаги е била тази, която ме е държала цял, когато целият свят рухваше около мен.

- O, Господи! Това е медуза! – изкрещя тя и комично се опита да побегне през водата към плажа.

Прехапах устна, за да не се засмея и я последвах. Не че не й вярвах, че е видяла медуза. Излизаха по това време на годината, но ококорените й очи и изплашеното изражение бяха толкова сладки и забавни.

- Знаех, че ще бъдеш неустоима, щом спреш да се преструваш на тази, която не си - прошепна в ухото ми Бо, когато ме прегърна.

Все още бях задъхана от бягането през вълните. Засмях се и отпуснах глава върху мускулестите му гърди.

- Не ми беше лесно да крия лошото момиче от единствения човек, който знае, че съществува отвърнах. Ръцете на Бо ме прегърнаха по-силно и усетих дъха му върху шията си, когато положи брадичката си на рамото ми.
- Не, никога не си била лошо момиче. Ти не си лоша, Аш. Просто дълго време се преструваше на друга. Първо, за да направиш родителите си щастливи, а после и Сойър. Истинското ти аз е невероятно. Ти си мила, но и щура. Ти си блестяща, но не си надута. Ти си внимателна, но знаеш как да се забавляваш и си толкова невероятно секси, а дори не го виждаш.

Беше трудно да видя това, което описваше той, но сега, когато го чух, ми се прииска нещата да бяха различни. С Бо бях свободна и не се налагаше да се преструвам. Бях себе си. Той желаеше това, което за други беше лошо. Исках и светът да ме вижда така, но знаех, че само някой като Бо щеше да сметне недостатъците ми за привлекателни.

- Радвам се, че ме виждаш такава. Не казвам, че съм съгласна, но се радвам, че ти не виждаш недостатъците.

Бо се напрегна под мен и после ме пусна. Усетих как се отдалечи от мен.

- Какво има? – попитах и се обърнах към него.

Той просто поклати глава. Зачаках да отговори и след няколко минути мълчание той се обърна и ме огледа.

- Защо си със Сойър?

Не бях подготвена за този въпрос.

- Какво искаш да кажеш? - поклатих глава.

Той прокара ръка през косата си и затвори очи, сякаш се бореше с мислите си.

- Държиш се като друг човек с него... като някой, който според теб ще му хареса. Перфектното добро момиче, което винаги следва правилата. Но ти искаш да ги нарушаваш, Аш. Не си престъпник, просто искаш да разпериш криле и да се наслаждаваш на живота. Но толкова силно искаш Сойър, че си готова да си забраниш да бъдеш себе си, само за да го имаш. Той замълча, но все още ме гледаше така умоляващо. Не исках да чувам тези неща. Те не бяха верни. Аз бях добро момиче. Аз бях от типа момичета, които някой като Сойър можеше да обикне.
 - Аз съм добра казах накрая, въпреки буцата в гърлото ми.

Почувствах се глупаво от тези думи, предвид това, че снощи бях изгубила девствеността си в пикапа му, когато трябваше да скърбя за смъртта на баба ми. Затворих очи и се опитах да пропъдя мислите за баба. Не можех да мисля за това сега, не бях готова.

- Не съм казал, че си лоша, Аш. Ти си добра. Слушаше ли ме изобщо? Имаш изкривено възприятие за това кое е добро. Искаш да се измъкваш с приятеля си и да знаеш, че те желае... или да не оставяш проклетото бъги на правилното място на паркинга. Това не те прави лоша, прави те просто човек.

Сълзи изпълниха очите ми. Исках да му повярвам. Бях живяла с тази вина толкова дълго, защото исках да правя неща, които ми казваха, че са грешни. Но това беше Бо Винсънт. Той пиеше твърде много и публично правеше неща с момичетата, които аз никога не бях правила... докато не започнах да излизам с него. Майка ми винаги казваше, че Луцифер бил красив.

- Мислех, че Аш, която познавах, е изчезнала завинаги. Дълго време страдах по нея. Тогава, един ден в стола Хейли не спираше да флиртува със Сойър пред теб, сякаш те нямаше. Когато се обърна, за да си тръгне, ти я спъна. Сойър не го видя, но аз те видях усмихна се леко той. И докато лицето й целуваше пода, ти се усмихна дяволито, точно преди да се наведеш и да й помогнеш. До този момент си мислех, че съм те изгубил, но тогава осъзнах, че моята Аш беше някъде там под всичката излъскана и престорена учтивост. След този ден започнах да те наблюдавам по-внимателно и се наслаждавах на моментите, в които улавях истинското ти аз, когато никой друг не гледаше. Затова ти говорех така. Исках да реагираш и да ми се разкрещиш. И когато не можеше да се сдържиш и се ядосваше... живеех за тези моменти.
 - Държал си се лошо, защото ти е харесвало да ти крещя? Той кимна и после целуна върха на носа ми.
 - Ти наистина харесваш грозната ми страна, нали, Бо?
- Няма нищо грозно в теб. Ти си красива отвътре и отвън, но не го виждаш. Точно това ме убива. Сойър е мой братовчед и бих направил всичко за него, но той е луд за това, че те е издигнал на някакъв пиедестал. Аз искам истинската Аштън. Онази, която облича къси шорти, защото знае, че ме побъркват. Онази, която бяга през гората към пикапа ми и се усмихва така, сякаш друго няма значение. Истинската Аштън Грей е перфектна и съм влюбен до уши в нея.

Сърцето ми спря. Аз имах чувства към Бо. Имахме общо минало и сега имахме това лято, но любовта не трябваше да е част от уравнението, защото Сойър беше помежду ни.

Бо ме целуна и всичко около нас изчезна. Не ми пукаше за всички проблеми и въпроси, които бушуваха в ума ми. Просто исках да бъда себе си и в неговите ръце знаех, че мога да бъда.

ГЛАВА 9

Aumon

Всички в града някак бяха успели да отидат в църквата, за да се сбогуват с баба. Аз не можех да стана и да отида до нея. Не можех да я гледам легнала там, така бледа и безжизнена. Нямаше да я гримират правилно. Тя беше експерт в областта и винаги изглеждаше прекрасно. Харесваше ми това, че имах найкрасивата седемдесет годишна баба на света. Когато родителите ми не ми позволиха да нося грим, дори след като ги умолявах, баба поиска да остана с нея един уикенд, за да ме научи как "да украсявам лицето си", както го наричаше тя.

Още една сълза се спусна по бузата ми и посегнах да я избърша с кърпичката, която някой ми беше дал по-рано. Толкова пъти бях стояла с баба на третия ред, докато баща ми проповядваше. Разменяхме си бележки напред-назад и се смеехме, когато майка ми ни погледнеше с присвити очи. Баба се преструваше, че прибира листа, но просто си подавахме бележките по-внимателно. Баба приличаше много на Бо по това, че харесваше лошото момиче в мен. Мисълта за Бо формира друга буца в гърлото ми. Започвах да разчитам прекалено много на него. Сойър скоро щеше да се върне и всичко щеше да се промени.

Вината се разрастваше, защото осъзнавах, че собствените ми егоистични желания щяха да застанат между Бо и Сойър. Бо правеше всичко по-хубаво. Копнеех за него и той правеше всичко за мен. Обичаше ме. Не трябваше да ме обича. Не можех да застана между него и Сойър. Единственият начин да няма наранени беше да приключа това.

- Хей дълбокият глас на Бо ме стресна, вдигнах глава и го видях пред себе си. Не очаквах да дойде тази вечер. Предвид това, че той идваше в църквата само на Великден и Коледа, предположих, че ще прекара вечерта с приятели... или с Никол.
- Здравей прошепнах аз. Не очаквах да... замълчах и не казах повече.

Той повдигна вежди, после леко наклони глава наляво и се намръщи. Късата му руса коса, която обикновено беше рошава, сега беше прилежно сресана. Вдигнах очи нагоре към широките му гърди и рамене и забелязах, че беше облечен със светлосиня официална риза, която най-вероятно носеше за първи път. Ризата беше прибрана в чифт бежови панталони, с които също никога не го бях виждала. Когато вдигнах очи към неговите, се усмихнах за първи път от часове, защото донякъде се наслаждавах на това, че се чувстваше неудобно.

- Пооблякъл си се казах тихо, защото не исках да привличам вниманието на хората. Той присви рамене и се огледа, сякаш за да види колко души бяха забелязали опита му да изглежда прилежен.
- Отиде ли да я видиш? прошепна и сълзите отново се върнаха в очите ми.

Поклатих глава и си поех дълбоко въздух, за да се успокоя и да не скоча в ръцете му пред целия град. Топлата му ръка покри моята и той се приближи, сякаш за да преплете пръстите си в моите. Объркана, бързо се огледах, за да видя дали някой ни наблюдава.

- Хайде, Аш! Ще съжаляваш, ако не отидеш да се сбогуваш с нея. Трябва да го направиш, за да продължиш напред. Повярвай ми! – имаше тъга в очите му, докато ме гледаше умоляващо. – Не отидох да видя за последно баща ми и още съжалявам.

Признанието му засили болката в гърдите ми, не заради мен самата и моята загуба, а заради малкото момче, което беше изгубило толкова много. Сякаш той имаше нужда да го направя толкова, колкото и аз. Оставих го да ме поведе по пътеката към отворения ковчег, в който се намираше жената, която разчитах, че ще бъде до мен завинаги. С нея си говорех за сватбата ми и как тя щеше да ме гримира и да ми направи прическа. Бяхме планирали какви щяха да са цветовете на шаферските рокли и букетите с цветя, които тя щеше да аранжира. Говорехме си за това как тя щеше да направи дрешките за кръщенето на децата ми. Имахме толкова планове. Толкова много планове бяхме направили на верандата й, докато пиехме сладък чай и ядяхме курабийки.

Ковчегът й беше красив, от дърво, имитиращо бял мрамор и розов отвътре. Щеше да й хареса. Тя обичаше розово. В долната част на ковчега имаше голяма аранжировка от бели и розови рози. Самата тя ги беше отгледала и грижата за тях беше едно от нещата, които й носеха истинска радост. Исках да благодаря на всеки, изпратил голям букет, с които беше обсипана църквата. Особено на тези, изпратили рози.

Сълзи се стичаха по бузите ми и се разбиваха в ръката ми. Опитах се да си изтрия лицето със свободната си ръка, но беше безсмислено. Плачех толкова силно, а дори не осъзнавах, че го правя.

- Няма да те оставя, но трябва да продължиш и да се сбогуваш с нея. Ще бъда зад теб – прошепна Бо.

Коремът ми се сви, когато влязох тази вечер през тези познати двойни врати. Не можех да си поема въздух и светът се въртеше. Сега, докато събирах кураж, за да се сбогувам с жената, която обичах с цялото си сърце, усетих спокойствие. Пуснах ръката на Бо и пристъпих напред.

Тя се усмихваше. Радвах се, че се усмихва. Тя се усмихваше често. Бяха използвали нейните гримове. Щях да позная това малиново червило навсякъде. Ароматът на рози беше силен и ми напомняше дори повече за следобедите, когато седяхме пред къщата й и си говорехме.

- Облекли са те в любимата ти рокля — прошепнах, докато я гледах. — И са използвали твоите гримове, макар че ти го правеше по-добре. Сенките са малко тъмни. Който те е гримирал, явно не е знаел за правилото, че колкото по-малко, толкова по-добре.

Беше странно да й говоря така. Тя би се засмяла на коментара ми за грима. Щяхме да измислим план, с който да дадем урок на гримьора в моргата, или който там гримираше наскоро починалите, как точно да го прави.

- Помниш ли как си говорехме, че се надяваме да останем достатъчно дълго на земята, за да бъдем на собствените си погребения? Е, в случай, че си убедила Господ, че това е добра идея, и си тук някъде... - замълчах и преглътнах сълзите си, – ако си тук... обичам те! Липсваш ми! Ще мисля за теб всеки ден и за

всичките планове, които имахме... ще ги спазя. Само ми обещай, че ще бъдеш тук! Обещай ми, че ще убедиш Шефа да ти позволи да ме навестяваш!

Този път не успях да сдържа сълзите си и заридах. Покрих устата си и сведох глава, когато спомените ме заляха. Това беше последният път, в който я виждах и това ме убиваше. Една нежна ръка се уви около мен и ме дръпна срещу гърдите си. Бо не каза нищо, за да ме успокои. Просто ме остави да се сбогувам по единствения начин, който умеех. Когато очите ми пресъхнаха и болката в гърдите ми утихна, погледнах към него.

- Вярвам, че Господ не взима някого в Рая веднага, щом умре. Мисля, че оставя близките му да се сбогуват с него и баба ти няма да отиде никъде, преди да се сбогуваш с нея.

Усмихнах се и кимнах. Разбира се, че беше прав. Дори Бог нямаше да й позволи да си отиде, ако не беше готова.

- Чао, бабо прошепнах за последно.
- Готова ли си? попита Бо и преплете пръстите си в моите.

Обърнах се и се върнахме по пътеката, като кимах и говорех с другите, които минаваха да поднесат съболезнованията си. Бо стоеше тихо и търпеливо зад мен. Забелязах няколко души да го гледат с любопитство. Вероятно се чудеха какво правеше черната овца на града зад мен. Това щеше да бъде най-коментираната тема преди вечерта да приключи. Но някак това нямаше значение в момента. Бо беше мой приятел от деня, в който ме дръпна за косата на площадката, а аз му отвърнах, като му извъртях ръката зад гърба му. След това учителката ни наказа и двамата и заплаши да извика родителите ни. Бо ме попита:

- Искаш ли да седнеш с мен и братовчед ми на обяд?

Можеха да говорят колкото си искат. Бо беше дошъл да ми помогне, когато имах най-голяма нужда от него. Може и да не беше примерен гражданин, но баба винаги казваше, че перфектното е скучно. Щеше да се зарадва, че не съм обърнала внимание на клюкарите на погребението й. Погледнах през рамо и се усмихнах. Тя беше някъде тук и можех да чуя смеха й, когато излязох от църквата, хванала Бо за ръка.

 \mathcal{F}_{o}

- Не знам дали някога ще се възстановят след това казах, докато държах вратата на пикапа си, за да може Аштън да влезе.
 - Какво? попита тя и се намръщи.

Наистина ли не знаеше за какво говоря, или се опитваше да се престори, че не беше кой знае какво? Защото определено беше. Идването ми на погребението беше нещо, за което Сойър щеше да разбере. Не ме интересуваха последствията. Не можех да понеса идеята Аштън да бъде сама сред хора, които нямаха никаква представа през какво преминаваше или какво изпитваше. Тя имаше нужда от мен.

- Ще ни одумват, Аш казах предпазливо, в очакване да видя дали беше наистина толкова съсипана от смъртта на баба си, че не се беше замислила за посланието, което бяхме изпратили с излизането си заедно от църквата.
- И какво от това? присви рамене тя. Те само това правят, Бо. Това са само приказки. Ще го преживеят някак.

Да ме вземат мътните, но ми се искаше да я притисна към износената кожа на седалките и да я целувам, докато и двамата не молехме за още. Но нямаше да го направя на паркинга на църквата. Затворих вратата на пикапа, заобиколих и седнах до нея. Не я попитах дали иска да се прибере. Щях да я заведа в нас. Майка ми щеше да работи тази вечер и исках Аш да остане в моята стая. Исках да я видя на моето легло и да разбера какво е чувството да мога да усетя аромата й, след като си тръгне.

- Къде отиваме? попита тя, като се сгуши в мен.
- Има ли значение? отвърнах, вместо отговор.
- He въздъхна тъжно тя, не особено. Важното е да съм с теб.

Сърцето ми биеше лудо и властният звяр в мен изръмжа от удоволствие. Тя беше моя, дявол да го вземе. Трябваше да оправя нещата. Не можех да я оставя на Сойър.

- Искам да останеш при мен, в моята стая. Искам възглавниците ми да миришат на теб. Искам гледката на тялото ти в леглото ми да се запечата в съзнанието ми.

Аштън наклони глава и ме погледна.

- Кога се превърна в толкова сладък и чаровен?

Откакто бях с единственото момиче, което някога съм обичал.

Но не й казах това. Тя не беше готова да говорим отново за чувствата ми.

- Не ми казвай, че едва сега осъзнаваш колко съм чаровен.

Тя се усмихна и притисна устните си в ръката ми, за да не се засмее по-силно. Обичах да я слушам как се смее. Особено след като преди минути я гледах как се разпада и плаче. Това ме беше съкрушило. Не исках да бъде тъжна. Не исках да изпитва никаква болка. Исках да я пазя от всичко. Знаех, че звуча безумно, но така се чувствах.

Завих между дърветата, които водеха към парка за каравани, където бях живял през целия си живот, и целунах нежно челото на Аштън. Точно такъв трябваше да бъде животът ни. Един до друг.

- Какво ще правим в стаята ти? – попита Аштън.

Отворих вратата и плъзнах ръка по бедрата й, за да я дръпна към себе си, преди да изляза.

- Монополи? – отвърнах със самодоволна усмивка.

Аштън сложи ръце на раменете ми, за да я повдигна и да слезе от пикапа.

- Нямам късмет с тази игра. Много добре го знаеш.

По-скоро изобщо не й се удаваше тази игра. Сойър винаги й позволяваше да го победи, когато играехме като деца. Не и аз. Взимах и последния долар, който имаше. Аштън не обичаше лесните неща. Обичаше предизвикателствата и го знаех дори тогава.

- Да, така е съгласих се и сложих ръка ниско на кръста й, докато вървяхме към входната врата. Можем да играем стриппокер.
- И на това винаги ме биеш засмя се тя и поклати глава. Е, поне на покер. Ще бъда гола след по-малко от петнадесет минути.
- Добре, както кажеш. Ще играем на стрип-покер прекъснах я.
- Ако ме искаш гола, не е нужно да ме биеш на карти отвърна палаво тя.

Точно така! Това беше моето момиче!

- Добре, събличай се – казах, когато затворих вратата след нас.

Аштън се засмя силно и тъгата, която имаше в очите й, беше изчезнала. Това исках да постигна. Е, исках я и гола, но не беше основната ми цел. Беше бонус.

- Може ли първо нещо за пиене? попита Аштън и спусна ръка по гърдите ми.
- Ако това искаш отвърнах и спуснах устни, за да целуна брадичката й, след което продължих нагоре към ухото й.

Аштън уви ръце около врата ми и се отпусна назад. Нямаше да стигнем до стаята ми, ако продължаваше така.

- Промених си мнението прошепна Аштън, преди да плъзне ръка по джинсите ми и да разкопчае копчето.
 - Сигурна ли си? попитах, като захапах ухото й.

Тя потрепери в ръцете ми и кимна.

Това не можеше да е грешка. Чувствах го толкова правилно.

- Искам те без тях прошепна тя, докато разкопчаваше джинсите ми и започна да ги сваля. Аз исках същото, но не в дневната ми. Исках я в леглото ми, на чаршафите ми.
 - Да отидем в стаята ми отвърнах и целунах шията й.

Кожата й настръхна и това ме побърка дори повече. Спуснах ръка и повдигнах късата й рокля, за да я вдигна на ръце. И двете й бузи бяха голи. Замръзнах и я погледнах изненадано, като плъзнах ръка по тънката лентичка между тях.

- О, Аш... носиш прашки ли?

Трябваше да сваля тази рокля. Дъщерята на пастора беше дяволски палава и обожавах това.

Аштън само кимна и притисна устни в моите, в опит да скрие усмивката си. Харесваше й това да ме побърква.

- Свали я! Искам те без тази рокля!

Не изчаках да го направи сама. Намерих ципа и го свалих до талията й, а после и самата рокля. Платът падна на земята и ми позволи да се насладя на Аштън в черния й дантелен сутиен и същите миниатюрни прашки. Не виждах смисъл в това да носиш бельо, което едва те покрива, но не се оплаквах. Разпалваха въображението ми.

- Съжалявам, скъпа, но не мога да стигна до спалнята... - прошепнах аз, вдигнах я и я притиснах към стената в коридора.

ГЛАВА 10

Aumon,

Аштън,

Не си отговорила на последния ми имейл, което означава, че или не си го получила, което е възможно предвид това, че интернетът тук не е особено надежден, или нещо лошо се е случило. Опитах се да ти звънна няколко пъти, но нямам обхват.

Имам добри и лоши новини. Лошите са, че Катрин получи алергична реакция към някакво непознато растение и се изприщи цялата, и татко трябваше да я заведе до най-близкия град. Върнаха се преди час - ще се оправи, но майка ми иска да се прибираме.

Това води до добрите новини — прибирам се. Опаковаме багажа, докато ти пиша това и щом влезем в зона с обхват, ще ти се обадя. Дръж телефона си близо. Имам нужда да чуя гласа ти. Обади се на Бо и му кажи, че си идвам. Можем да отидем на фитнес седмица по-рано, за да се подготвим за тренировките по футбол. Кажи му и да не пие толкова бира. Искам най-добрия ми рисийвър да е във форма.

С обич Сойър

Гледах екрана на лаптопа си дълго време. Не знаех какво да направя, на кого да кажа, къде да отида. Бавно затворих компютъра, махнах го от скута си и го оставих на леглото. Когато се събудих, знаех, че щеше да ми се наложи да отговарям на въпросите на родителите ми за това защо си бях тръгнала с Бо предишната вечер. Не желаех да го правя, но този имейл правеше нещата дори по-лоши. Екранът на телефона ми светна, преди да чуя песента "Окото на тигъра" за първи път от три

¹ Рисийвър – Reciever (англ.) – позиция в американския футбол. Основната задача на рисийвъра е да хваща пасовете на куотърбека. – Бел. Пр.

седмици. Сойър я беше сложил специално за него. Вцепенена, посегнах към него и натиснах зелената слушалка, преди да го доближа до ухото си.

- Ало.
- Ооо, скъпа, толкова се радвам да чуя гласа ти! Получи ли имейла ми? Изчаках да стане по-късно, за да съм сигурен, че ще си будна. На два часа път сме. Ще накарам баща ми да ме остави пред вас. Нямам търпение да те видя.

Вина, раздразнение, ярост и паника преминаха през мен едновременно. Стиснах здраво телефона и си поех дълбоко въздух.

- Ами... здравей... да, току-що видях имейла ти. Не мога да повярвам, че се връщате.

Липсата на ентусиазъм в гласа ми беше очевидна и след като не чух нищо от отсрещната страна, разбрах, че Сойър се чудеше какво става.

- Да не те събудих? Не звучиш особено щастлива, че се прибирам. Очаквах по-радушно посрещане.

Чудесно, бях го накарала да се съмнява в мен още преди да се е прибрал. Трябваше да поправя това. Не можех да застана между Бо и Сойър. Бяха като братя през целия си живот и нямаше да мога да се погледна, ако аз бях причината за отчуждаването им. Фактът, че се притеснявах повече за отношенията между Бо и Сойър, отколкото за собствената ми връзка, ме изненадваше.

- Извинявай, радвам се. Току-що се събудих. Снощи беше опелото на баба и днес следобед е погребението. Последните няколко дни бяха трудни.
- Какво? Аш, скъпа... баба ти е починала? О, скъпа, толкова съжалявам! Защо не ми каза?

Бях забравила, че не знаеше. Спомних си за имейла, който така и не му изпратих. Вместо да му кажа за баба, бях отишла при Бо. Може би нищо от това нямаше да се случи, ако му бях написала имейла и бях отишла с майка ми да уредим подробностите по погребението в онзи ден. Исках ли нещата да бяха различни?

- Не беше нещо, което исках да ти съобщя с имейл обясних, като се надявах да ме разбере, или поне да приеме оправданието ми.
- Прибирам се. Ще мина през вкъщи, ще се преоблека набързо, преди да дойда при теб, за да не те оставям преди погребението. Мога да те закарам. Всичко ще бъде наред. Скоро си идвам. Обещавам!

Как щеше да се почувства той, ако му кажех, че всичко беше наред? Бо ми беше помогнал да се сбогувам с баба. Бо ме беше държал в прегръдките си, докато плачех. Вече нямах сълзи. Знаех, че баба ми беше щастлива и се разхождаше по онези златни улици в прекрасното имение, високо в облаците. Тя винаги казваше, че Бог ще й даде голяма розова градина, за която тя да се грижи там.

- Аш, добре ли си?
- Съжалявам, замислих се за погребението. Ще се видим, когато пристигнеш.
- Добре. Обичам те! това бяха думите, които винаги казваше, преди да затвори. Обикновено аз ги казвах първа, но този път бях забравила.
- И аз те обичам! отвърнах по задължение, преди да затворя.

Наистина го обичах. Винаги го бях обичала, но не и по начина, по който трябваше. Дълбоко в себе си винаги съм знаела, че не сме един за друг. Преди няколко седмици разбрах как точно, Бо ми беше показал. С него можех да бъда себе си и той ме обичаше. Сойър обичаше тази Аштън, която се опитвах да бъда. Ако Сойър наистина ме познаваще, никога нямаше да ме обикне. Нямаше да може, но аз не можех да бъда с Бо. Никога нямаше да избера него пред Сойър. Това щеше да разруши дългогодишно приятелство. Сойър беше този, който се грижеше за Бо като дете и споделяще богатството си с него. Дори сега Сойър предпазваще Бо от много неща. Миналата година треньорът щеше да изрита Бо от отбора, защото беше отишъл на тренировка с махмурлук. Сойър умоляваше треньора и му обеща, че лично ще следи Бо да не пропусне нито една тренировка или игра и всичко да бъде наред. Бо имаше нужда от Сойър, не можех да застана между тях.

Хвърлих към вратата възглавницата, която стисках в ръцете си, и изръмжах раздразнено. Това беше абсурдно. Аз се държах абсурдно. Как можах да си позволя да направя това? Какво си мислех? Бях си позволила да се привържа твърде много към Бо Винсънт. Не само бях привързана, аз го желаех. Това беше найлошото нещо на света. Ако бъдех с него, щях да му отнема единствения член на семейството, който обичаше. Целият град щеше да го одумва и да го мрази, защото е откраднал момичето на Сойър. Това беше невъзможно. Цялата тази тъпа ситуация беше невъзможна.

- Миличка, будна ли си? чух гласа на баща ми от другата страна на вратата. Въздъхнах. Ето го и безсмисления разговор, който не исках да се състои.
 - Да, татко. Влез отвърнах.

Вратата се отвори и той застана с намръщено изражение, което рядко виждах насочено към мен. Влезе вътре и седна в краката ми. Ръцете му бяха скръстени пред гърдите и можех да усетя аромата на афтършейва му.

- Какво точно се случи снощи?

Беше директен, поне това можех да му призная. Седнах в леглото и го погледнах. Трябваше да измисля нещо. Отношенията на Сойър и Бо зависеха от това.

- Предполагам, че говориш за Бо Винсънт? като че ли трябваше да го питам. Баща ми вдигна вежди и ме погледна така, сякаш съм полудяла, ако си мислех, че говори за друго.
 - Да, Аштън, точно за него говоря.

Въздъхнах, поклатих глава и извъртях очи драматично.

- Бо е мой приятел, израснахме заедно. Той е братовчед на гаджето ми и негов най-добър приятел. Сойър не беше тук, докато преживявах един от най-трудните моменти в живота си и Бо дойде, за да ми помогне. Той обича Сойър и знаеше, че това би искал Сойър да направи. Освен това Бо знае колко близка бях с баба. Като деца седяхме заедно на верандата й и ядяхме курабийки. Нали се сещаш, когато фактът, че майка му е сервитьорка в бар, не беше проблем...

Остротата в гласа ми се усещаше и баща ми се намръщи. Не му харесваше тона ми, но виждах как мисли върху извинението

ми. Зачаках мълчаливо и се молех да ми повярва. След известно време той кимна и аз въздъхнах.

- Разбирам, че ти беше трудно. Сойър го нямаше и с майка ти бяхме заети с погребението и роднините. Оценявам това, че Бо е видял, че имаш нужда от някого и е бил до теб. Обаче Бо Винсънт не е от типа момчета, с който искаш да те свързват. Той е братовчед на Сойър и когато Сойър е тук, няма проблем, но Бо не е свестен. Баща му беше луд, а майка му е боклук. Ще ти излезе лоша репутация, ако прекарваш време с него. Лошата компания ще те провали, запомни го.

Исках да стана и да изкрещя, че той не знае нищо за Бо. Нямаше значение кои бяха родителите му и беше грешно да го обвинява за техните грехове. Нали в Библията, която той четеше всеки ден, пишеше да не съдиш хората и да прощаваш? Прехапах езика си, докато не усетих кръв, за да не му се развикам.

- Кой ти се обади толкова рано? попита баща ми, като погледна телефона ми.
- Сойър казах и видях как по лицето му се изписа облекчение. Наистина трябваше да излезе от стаята ми, преди търпението ми да се изчерпа.
 - Наистина ли? Как е той?
 - Прибират се. Ще се върне навреме за погребението.

Баща ми се усмихна широко и стомахът ми се сви.

- Е, добре, добре. Радвам се, че ще се върне за погребението на баба ти. Той е толкова добро момче.

Доволен, баща ми се обърна и излезе от стаята ми. Присвих очи към затворената врата и ми се искаше него да бях гледала така.

Точно затова не можех да позволя на чувствата си да провалят живота на Бо още повече. Не му влияех добре. Ако изберях Бо, той щеше да изгуби Сойър. Той имаше нужда от семейство и не можех да запълня тази празнота. Знаех какво трябва да направя, колкото и да болеше. Знаех и че щях да умра, когато нараня Бо, но само така можех да го спася. Аз бях виновна. Аз бях объркала всичко, защото не можах да стоя на разстояние от него. Сега беше време да поправя стореното.

Спрях на чакъла и изгасих двигателя. Пикапът на Бо беше единствената кола пред караваната му. Майка му я нямаше и това беше единственото хубаво в това посещение. Трябваше да го направя насаме. Сойър щеше да дойде в града в следващите тридесет минути. Щях да дойда по-рано, веднага след разговора с баща ми, но реших, че по-добре да го изчакам да тръгне първо за църквата.

Болеше ме. Притиснах ръка към сърцето си и се опитах да облекча болката. Трябваше да има лимит на болката, която човек може да понесе за една седмица. Бог сигурно беше видял, че съм го достигнала, нали? Имах нужда от чудо. Горчиво се засмях на това, че търсех помощ от него. Бог не помагаше на момичетата да се съберат с лошите момчета. Но Бо не беше наистина лош. Той се държеше по единствения начин, който познаваше. Беше възпитан от сервитьорка в бар, която скачаше от мъж на мъж, без значение семейното му положение. Нямаше кой да научи Бо как да се държи. Той беше прекрасен човек – нежен, забавен, търпелив, разбиращ и мил. Приемаше хората такива, каквито са. Единственият друг човек, който познавах като него, беше баба.

Вратата на караваната се отвори и Бо излезе и ме погледна, облечен само в джинси. Дори краката му бяха боси. Преглътнах сълзите си. Бях дошла да приключа всичко между нас и имах чувството, че някой беше изтръгнал сърцето ми, преди още да кажа и дума. Всичко се случваше на забавен каданс. Бавно посегнах към дръжката на вратата ми и стъпих на чакъла. Очите ни се срещнаха, когато затворих вратата.

Секси усмивката му беше заместена с навъсено изражение. Знаеше точно какво мислех. Винаги знаеше. Когато бяхме деца, никога не се налагаше да му казвам, когато бях разстроена. Той просто го знаеше и се опитваше да оправи нещата, преди Сойър дори да разбере, че чувствата ми са наранени. Бо не помръдна. Вместо това ме гледаше, докато вървях към него. Искаше ми се да бъда егоистка и да взема това, което искам. Да забравя за

последствията и да се хвърля в обятията му. Исках да му кажа, че го обичам. Исках да го целуна пред всички, които гледаха през прозорците си. Исках всички да знаят, че Бо беше мой, но не можех да направя нито едно от тези неща. Приказката ни никога нямаше да има щастлив край. Той щеше да загуби Сойър. Градът щеше да го намрази и хората нямаше само да си шушукат зад гърба му. Баща ми никога нямаше да го приеме. Сигурно щеше да ме заключи в стаята ми или да ме изпрати в пансион. Никой нямаше да ни позволи да сме заедно.

Не можех да кажа на Бо защо. Той беше по-смел от мен и щеше да иска да се бори. Щеше да предпочете да изгуби малкото, което имаше в този град, и щеше да бъде напразно. Родителите ми никога нямаше да позволят това. Трябваше да го оставя да си отиде. Това, което исках аз, не беше важно. Бъдещето на Бо беше.

- Нещо ми казва, че това не е посещението, на което се надявах, когато видях колата ти – каза напрегнато той.

Борех се със сълзите си и с това да не извърна очи. Трябваше да го направя. Правех го за негово добро.

- Той си идва днес.

Бо отстъпи назад и ми направи път да вляза. Отместих очи от неговите и влязох в караваната му за втори и последен път. Никога нямаше да мога да се върна. Не и със Сойър. Нямаше да мога да забравя закуската ни онази сутрин, смеха му и това с какъв интерес го наблюдавах, докато се хранеше. Нямаше да забравя снощи и нещата, които бяхме правили в стаята му. В спалнята му, в коридора. О, Господи, как щях да го оставя?

Вратата се затвори зад мен и спрях пред масата. На нея имаше празна купа и отворена кутия със зърнена закуска. Бо сложи ръце на талията ми и знаех, че трябва да се дръпна, но не можех. Чувствах се като у дома си и в прегръдките му намирах покой. Това беше последният път, в който се докосвахме така, и това правеше момента горчив. Поех си дълбоко въздух, за да вдишам аромата и топлината му.

- Знаехме, че този ден ще дойде. Просто е по-рано, отколкото очаквах. Мислех си за това и искам да ме оставиш да поговоря с него. Мисля, че ще успея.

- He – казах и го прекъснах. Трябваше да кажа нещо, преди той да е казал прекалено много. Плановете му бяха безсмислени.

Той ме обърна към себе си и плъзна пръсти в косата ми. Гледах безпомощно как устните му се снижиха до моите. Трябваше да му кажа да спре, но единственото, което направих, беше да го целуна по-жадно. Тихото ръмжене в гърдите му накара коленете ми да омекнат. Затворих очи и се дръпнах от него.

- Не мога да бъда с теб, Бо.

Не отворих очи. Щях да умра, когато видех лицето му. Той не каза нищо и не ме докосна. Знаех, че чакаше да продължа.

- Обичам Сойър – казах с разтреперан глас. – Не мога да го нараня. Съжалявам!

Имаше още толкова неща, които исках да му кажа. Толкова неща, за които бях мислила, докато карах към него, но буцата, заседнала в гърлото ми, не ми позволяваше.

- Добре – прошепна той.

Бавно вдигнах глава и отворих очи. Не очаквах да каже това. Дъхът ми спря, когато видях изражението му. Не изглеждаше наранен. Дори не беше ядосан. Вместо това изглеждаше... отегчен. Аз се борех да не се разплача, а на него дори не му пукаше. Вместо да изпитам облекчение, усетих как сърцето ми се разби на парчета.

Нима означавах толкова малко за него? Той беше казал, че ме обича. Защо би излъгал за това? Гледах го как извади телефона от джоба си и започна да пише на някого. Исках да се разкрещи, да ми покаже някаква емоция... да ми покаже, че го е грижа за мен. Да разбера, че и на него му е трудно. Мислех, че ще се бори за мен.

- Трябва да звънна – погледна ме той. – Ако това е всичко... - посочи към вратата, сякаш ме молеше да си тръгна.

Вцепенена, минах покрай него и не казах и дума. Той дори не се сбогува.

ГЛАВА 11

To

В момента, в който чух двигателя на колата на Аштън, запратих телефона си в стената и той се разби на парчета на земята. Знаех какво е – разбит, разпръснат на парчета, разрушен. Бях толкова сигурен, че ме обича. Макар и да не ми го беше казала, бях сигурен, че иска мен, а не перфектния ми излъскан братовчед. Никога в живота си не бях мразил Сойър така, както сега. Ненавиждах го, защото ми я беше отнел. Мразех го, защото я контролираше. Мразех го, защото имаше любовта й.

Ръмжене изпълни стаята и едва разпознах собствения си глас. Нямаше да мога да остана тук. Как щях да ги гледам? Как щях да отида на училище и да го гледам как я докосва? Да я държи за ръка? О, Господи, да я целува... Дали изобщо й пукаше, че току-що ме беше разкъсала на парчета? Дали всичко това е било само игра за нея? Да се разсее с лошото момче, докато принцът го няма?

МАМКА МУ, АШ!

Разбитият ми ми телефон звънна. Може би беше тя? Беше променила мнението си. Побягнах, събрах го и задържах батерията на място, докато натисках няколко пъти зелената слушалка, преди да сработи. Екранът беше черен.

- Ало.
- Познай кой се върна по-рано, за да срита задника ти в залата още утре сутринта? развеселеният глас на Сойър ме приветства и трябваше да се боря с желанието отново да разбия телефона в стената. Какво трябваше да му кажа? Как можех да започна да се държа, сякаш се радвах, че се е върнал?
 - Бо, на телефона ли си?
 - Да, тук съм.
- Какво ви става на всички? Може ли някой да се зарадва, че се връщам по-рано?

Потиснах лъча надежда, който се опитваше да пробие в мислите ми. Едва ли говореше за Аштън.

- Сигурен съм, че твоята... че Аш се радва, че се връщаш казах. Чудех се дали щеше да забележи, че съм спрял да я наричам гаджето му. Не можех да го направя. Сойър въздъхна раздразнено.
- Не, разсеяна е. Сега разбрах за баба й. Човече, мразя се, че не бях тук. Предполагам, че е разстроена за това, а аз се държа като егоист и ми се иска да зарадва, че ме вижда. Виждал ли си я? Добре ли е?

Трябваше да внимавам. Тя беше взела решението си. Това не означаваше, че не можех да го променя, но трябваше да внимавам. Трябваше да я защитя.

- Разстроена е. Видяхме се няколко пъти. Помогна ни с Никол една вечер, когато бяхме пили повече – закара ни до вкъщи. Снощи ходих и до църквата да почета баба й. Помня я, винаги се е държала добре с мен.
- Благодаря, човече! въздъхна Сойър. Оценявам това, че си отишъл. Знам, че е означавало много за Аш.

Ударих юмрук в стената. Не исках да ми благодари. Не го бях направил заради него.

- Е, ще се видим на погребението тогава?

He, не бях готов да ги видя заедно. Щях да освирепея, ако го видех как я докосва и щях да направя някоя глупост на погребението на баба й.

- Имам да свърша нещо. Снощи ходих, но ти се върна и дългът ми е изпълнен.
- Добре, благодаря отново! Не се шегувах за залата утре сутрин. Трябва да се отървем от бирения ти корем.
 - Както кажеш. До утре.

Пуснах счупения на парчета телефон на масичката за кафе. Трябваше да съставя план. Трябваше да помисля. Дали сгреших, като я пуснах? Дали искаше да я спра? Аштън Грей щеше да ме побърка.

Аштын

- Каза на Сойър, че ако иска, може да дойде да вечеря с нас тази вечер, нали?

Баща ми стоеше на вратата на спалнята ми. Бях се върнала от погребението и влязох право под душа, за да плача на спокойствие. Щом водата стана студена, избърсах сълзите си и се насилих да стана. Какво щеше да ми каже да направя баба? Дали щеше да ми каже да последвам сърцето си? Или щеше да види мъдрост в решението ми? Замислих се отново върху реакцията на Бо. Какво очаквах да направи? Да падне в краката ми и да плаче? Трябваше да се радвам, че го беше приел така добре. Не исках да го наранявам и да се чувствам виновна и за това.

- Да, ще дойде в шест изправих се в леглото, а баща ми изглеждаще доволен от отговора.
- Беше много дръпната това лято. Радвам се, че Сойър се върна.

Насилих се да се усмихна, за да не разбере баща ми, че нещо не беше наред. Той излезе и аз затворих вратата. Върнах се отново в леглото и гледах тавана, чудех се как щях да се изправя пред Сойър с вината, която така ми тежеше.

Обичах Сойър. Не си личеше по действията ми, но наистина го обичах. Проблемът беше в това, че не бях влюбена в него. Преди не осъзнавах, че има различни видове любов, която може да изпитваш към едно момче. Сойър беше човек, когото уважавах. Той беше нежен и мил, не се притеснявах, че ще ме остави или ще ме нарани. Нямаше как да не го обича човек. За съжаление, той имаше за гадже момиче, което беше напълно фалшиво. Заслужаваше да знае точно колко фалшива бях, но как можех да му обясня, че се бях преструвала заради него, родителите ми и целия проклет град? Нищо не можех да му кажа. Клюките се разнасяха бързо в малък град като нашия. Майка ми щеше да бъде съсипана, а баща ми - бесен. Щях да ги нараня и за какво? За момче, което дори не ми отговори, когато се

разделихме? Сърцето ми се късаше, а той пишеше на някого. Сигурно на Никол. От мисълта за тях двамата ми се повдигаше.

Взех телефона си за милионен път, откакто си бях тръгнала от Бо и проверих дали ми е писал. Беше безсмислено, защото нямаше да го направи. Видях погледа в очите му. Беше приел всичко прекалено нормално. Нямаше логика, защото преди да го отблъсна, беше готов да каже на Сойър, а той знаеше как щеше да реагира Сойър. Дали го правеше, за да облекчи вината ми? Дали просто не му бях дала лесен изход? Може би беше осъзнал, че не беше влюбен в мен, а в представата да ме има? Сълзите изпълниха очите ми. Притиснах колене към гърдите си, зарових глава между тях и заплаках тихо. Нищо нямаше да бъде същото и само аз бях виновна. Сърцето ми щеше да принадлежи завинаги на някого, който не го иска, и Сойър щеше да изгуби времето и любовта си по някого, който не ги заслужава. Той заслужаваше много повече от гадже, което иска братовчед му.

На вратата се позвъни и се заслушах в разговора между Сойър и баща ми. Избърсах сълзите от очите си, отидох в банята, за да се освежа и после слязох долу, за да го посрещна, сякаш всичко беше наред.

- Дай, аз ще почистя. Не си се виждала със Сойър от седмици. Отидете и се вижте. Знам, че искате да прекарате малко време заедно.

Това не беше баща ми. Обикновено искаше да сме точно под носа им или поне на верандата. Рядко ни окуражаваше да излезем и "да прекараме малко време заедно". Очевидно беше по-притеснен от Бо, отколкото си мислех. Но имаше причина да се притеснява. Може би беше някаква интуиция, която родителите притежават.

Сойър стана с чинията и чашата си в ръка, както винаги добре възпитан джентълмен. Не само почистваше мястото си, но и винаги оставяше използваните чинии в мивката. Саманта

Винсънт беше възпитала сина си добре или поне така казваше майка ми.

- Благодаря и на двама ви за вечерята, беше много вкусна – усмихна се на родителите ми Сойър, после се обърна към мен и ми намигна, преди да сложи чиниите си в миялната машина.

Бо беше по-висок. Никога не бях забелязала това преди. Приличаха си толкова много, но същевременно бяха много различни. Тъмнокестенявата коса на Сойър беше по-дълга и докосваше леко яката на ризата му. Устните му не бяха толкова плътни, колкото на Бо, но раменете му бяха по-широки. Винаги се шегуваха с това, че Сойър има по-силна ръка, когато ставаше дума за пасове на игрището, а Бо, когато се стигнеше до бой. Погледнах към майка ми, която се усмихваше глуповато, както правеше винаги, когато Сойър беше вкъщи. Никога нямаше да се усмихва така, ако бях с Бо.

- Такова добро момче си – каза тя.

Насилих се да се усмихна за стотен път и кимнах. Сойър застана до мен и хвана ръката ми.

- Ще я прибера до единадесет, господине каза той на баща ми.
- O, не се притеснявай за времето. Знам, че имате много да наваксвате.

Сойър се изненада, колкото и аз. Ако не знаех, че беше невъзможно, щях да си помисля, че баща ми пиеше от успокоителните на майка ми.

В момента, в който затворихме вратата на лъскавия нов пикап на Сойър, той хвана ръката ми и ме дръпна към себе си. В Додж-а на Сойър нямаше скоростен лост.

- Господи, липсваше ми! – прошепна, преди да ме целуне нежно по устните.

Беше толкова приятно, колкото си го спомнях. Сладко, нежно и... удобно. Вдигнах ръка и плъзнах пръсти в гъстата му коса, като опитах някои от новите ми умения с него, за да проверя

дали беше толкова невероятно, колкото беше с Бо. Сойър издаде звук, който приличаше на ръмжене, и ме придърпа по-близо към себе си. Но си остана... просто приятно.

Накрая, когато се дръпна, отпусна чело върху моето и се опита да си поеме въздух.

- Това беше... уау... - усмихна се и ми се искаше да можех да се съглася. - Ако трябваше да остана далеч от теб още една седмица, щях да полудея. Обичам семейството си, но определено бях изпаднал в абстиненция.

Вината стисна сърцето ми и сълзи изпълниха очите ми. Положих глава на гърдите му. Беше твърде добър.

- Аш, нещо не е наред. Видях го още вътре. Изглеждаш толкова тъжна и родителите ти се държат различно.
- Смъртта на баба беше шок за всички ни. Мисля, че баща ми е взел няколко от успокоителните на мама, защото и аз съм съгласна, че се държи странно. Аз се справям. Съжалявам, че съм толкова депресираща. Ти сега си дойде.
 - Няма нищо стисна раменете ми той. Разбирам те.

Запали двигателя и потегли към тях. Знаех, че отиваме към езерото, нямаше нужда да питам. Беше усамотено и спокойно. Сигурно щеше да се обади на баща си и да му каже, че бяхме там, за да не се притесняват. Никога нямаше да останем в колата на публично място, защото щеше да навреди на репутацията му. А не можем да позволим това да се случи, нали? Чувах подигравателния тон на мислите ми и затворих очи, за да го овладея. Лошото момиче трябваше да се върне в клетката си.

Пикапът подскачаше, докато карахме по черния път, обграден отвсякъде с дървета. Беше тъмно и единствено фаровете на пикапа осветяваха пътя пред нас. Когато стигнахме езерото, лунната светлина осветяваше водата и Сойър спря. Изключи двигателя и се обърна към мен:

- Съжалявам, че не бях тук, Аш! Сигурно е било ужасно да изгубиш баба си така. Сърдиш ли ми се, че ме нямаше?

Нямах нужда от това Сойър да се чувства виновен, когато нямаше никаква причина за това. Караше ме да се чувствам още по-зле.

- Разбира се, че не, Сойър. Иска ми се да се беше върнал при весела и щастлива приятелка. Не заслужаваш това.

Той потупа коляното ми и погледнах към ръката му. Беше помалка от тази на Бо и не така загоряла.

- Няма нищо. Знам, че старата Аш ще се появи отново, когато мине малко време — замълча и аз го погледнах. Беше се намръщил. Нещо го притесняваше. Познавах го почти цял живот и познавах този поглед. — Няколко дами от църквата споменаха, че Бо е държал ръката ти на опелото — насили се и се засмя. — Сторило им се неприемливо и затова решили, че трябва да знам.

Вместо паника изпитах гняв. Глупави дъртофелници! Знаех си, че ще стане така. Всички щяха да започнах да съжаляват Сойър и да говорят лошо за Бо. Сякаш Бо имаше нужда да го мразят повече, отколкото вече го мразеха. Исках да изкрещя от раздразнение. Вместо това си поех дълбоко въздух и започнах да броя на ум до десет. Понякога, когато не знаех как да отговоря, броенето ми помагаше, така че да не звуча толкова злобно.

- Когато бяхме деца, Бо ми беше толкова близък, колкото и ти. Той е стоял на верандата на баба толкова, колкото и ти. Ял е от курабийките на баба ми и е играл Уно с нея, както и ти. Той беше част от детството ми. Една от веселите части. Знаеше, че те няма и ще бъда съсипана, затова дойде в църквата и ме попита дали съм ходила да я видя. Признах му, че не съм и не знам дали мога. Той ме окуражи да се сбогувам с нея и каза, че ще ме придружи. Сигурно е видял страха в очите ми и ме хвана за ръка. Отидохме до ковчега, пусна ме и се дръпна назад, за да я видя за последно. После хвана ръката ми и излязохме от църквата, както го направи ти, защото знаеше, че няма да издържа повече. Познаваше достатъчно малкото момиченце и знаеше, че не искам да се разпадна пред всички и да се струпат около мен.

Стояхме мълчаливо известно време. Усетих гнева в гласа си и със сигурност Сойър също го беше чул.

- Напомни ми да му благодаря, че се е грижил за момичето ми. Задължен съм му. Време е двамата да си припомните, че

бяхте най-добри приятели през по-голямата част от живота си. Винаги съм се чувствал малко виновен, че вече не сте.

После продължи да говори за това колко виновен се чувства. Исках просто да си отида вкъщи и да се завия през глава. Не можех да се справя с всичко наведнъж. Вината, яростта, раздразнението и болката – всичко това щеше да ме побърка.

ГЛАВА 12

Aumon,

Вървяхме към огъня. Бях решила да не казвам на Сойър за пиянското държание на Райън от миналата седмица. Всичко беше приключило, а и, така или иначе, не беше нещо кой знае какво. Разбира се, не ми беше харесало Райън да ме докосва, но така прекарах повече време с Бо и играхме билярд. Сърцето ми се свиваше, когато си спомнех за усмивката, с която ме гледаше през билярдната маса, докато се подготвях за следващия си удар. Липсваше ми толкова много.

Няколко души спряха Сойър и го поздравиха, докато вървяхме. Усмихнах се и се престорих, че чакам търпеливо, докато оглеждах тълпата, за да намеря Бо. Не го бях виждала, откакто излязох от караваната му. От тогава насам всяка вечер лежах в леглото си с телефона в ръка и чаках да ми се обади или да ми пише. Но той не го направи. Ужасявах се от това, че нещата може да бъдат както преди. Не можех да бъда с него по начина, по който ми се искаше, но не исках да го губя изцяло. Гневът ми за начина, по който се беше държал, беше отминал. Сега просто исках да го видя, да говоря с него... да видя усмивката му.

- Хайде, виждам, че Бо и Никол са там каза Сойър и сложи ръка на кръста ми, за да ме поведе към малката група от футболни играчи и техните приятелки. Всички седяха на малката врата на каросерията на няколко пикапа и върху три стари гуми от трактори, които бяха донесли преди няколко години тук. В средата бяха запалили малък огън, който озаряваше лицата им.
- Сойър! Нашият човек се завърна! каза Итън Пейн и се усмихна от пикапа си. Брук Милъри се беше сгушила в него и вдигна лакираните си в яркорозово нокти, за да ни поздрави. Бяха се разделили миналата пролет, но явно отново се бяха събрали, или поне натам вървяха. Краката й бяха в скута му, а той беше отпуснал ръка между бедрата й.
- Идвай да ни кажеш как ще ни поведеш към щатските финали – каза Тоби Хорн, за който знаех, че играе краен

защитник. Беше пресякъл пас на щатския шампионат миналата година, после беше прескочил двама защитници и беше отбелязал тъчдаун, с който спечелихме мача. След това популярността му беше скочила, което обясняваше защо главната мажоретка Кайла Дженкинс седеше в скута му. Миналата година Кайла се опитваше да привлече вниманието на Бо, но явно се беше отказала.

- Не аз ни спечелих последната игра миналата година напомни му Сойър, облегна се на пикапа и ме прегърна.
- Прав си. Мисля, че трябва да се уверим, че треньорът ще даде на нашата звезда малко повече свобода тази година допълни Итън.
 - Съгласен съм отвърна Сойър.

Продължиха да говорят за футбол, но не ги слушах. Бо седеше точно срещу мен и ми костваше неимоверни усилия да не го поглеждам. Усмихнах се, опитвах се да не се държа сковано, но се чувствах неудобно с ръцете на Сойър около талията ми. Той се наведе и ме целуна по слепоочието. Чух го да говори за увеличаване на времето за тренировки, но се бях съсредоточила върху това да не поглеждам към Бо.

- Земята вика Аштън чух Кайла и рязко извърнах глава към нея. Изглежда чакаше някакъв отговор.
- Извинявай, не те чух казах и се изчервих. Тя се засмя и завъртя една от дългите си червени къдрици около пръста си.
- Попитах те дали искаш да бъдеш едно от Късметчетата тази година. Може би този сезон куотърбекът ни най-накрая ще приеме Късметче, ако си го избере сам.

Късметчетата бяха момичета, които мажоретките избираха всяка година, за да може всеки футболен играч да си има момиче, което да му помага в деня на мача. Извън официалното задължение повечето Късметчета пишеха домашните на играчите, поръчваха им пица за обяд и правеха други по-тайни неща, като масажи на най-различни части от тялото. Титулярите винаги избираха Късметчето си, а после останалите имена на играчите отиваха в една шапка, от която момичетата избираха.

- Ами, да, разбира се отвърнах.
- Тогава Аш е моето засмя се Сойър.

Кайла се усмихна, но изглеждаше повече раздразнена, отколкото развеселена.

- Тази година едно момиче ще помага на двама играчи. Момчетата все още не са избрали, но се съмнявам, че някой друг ще те избере, след като си на Сойър. Ще трябва да теглиш от шапката.

Никол се засмя и това ме напрегна, защото знаех, че коментарът й няма да бъде особено мил. Без да се замислям, погледнах към нея и веднага ми се прииска да не го бях правила. Бо седеше на земята, облегнат на една гума с широко разтворени крака, между които беше седнала Никол. Едната й ръка беше около врата му, а другата - отпусната на глезена му. Със същия успех можеше да стане и да ме удари в корема. Може би дори да ме оскубе няколко пъти. В този момент такава болка щеше да се превърне в нещо, което да ме разсее от начина, по който се свиваше сърцето ми.

Бо ме погледна. След всичко, през което бяхме преминали заедно, се надявах да видя малко... ох... не знаех какво точно исках да видя. Просто, нещо може би, но той ме гледаше безизразно, сякаш онези две седмици бяха просто сън.

- Знаеш ли, Аштън, винаги съм се чудела какво правиш толкова, че Сойър да е толкова послушен до теб. Сигурно имаш някакъв скрит талант заваляше Никол, но говореше толкова високо, че бях сигурна, че всички я бяха чули. Дори хората извън малката ни групичка. Стомахът ми се преобърна и сви. Господи, дано не ми прилошее!
- Не е само един талант, Ник, тя е перфектна във всичко, което прави каза Сойър спокойно и мило, както винаги.
- Съмнявам се изсъска Никол. Просто си забравил какво означава да си прекарваш добре.

Сойър се напрегна и ме прегърна по-силно, сякаш ме защитава. Винаги съм се чудила какво е правил Сойър с Никол в седми клас. Понякога ревнувах, когато тя го погледнеше, сякаш го познава по начин, по който аз не. Но той беше толкова предпазлив с мен и внимаваше да не прекрачим границата, дори докато ме целуваше, затова предполагах, че е също толкова невинен, колкото бях и аз. "Бях" беше важната дума тук.

- Млъквай, Никол!

Не го каза Сойър, а Бо. Никол се засмя отново и се наведе напред, за да разклати гърдите си към Сойър.

- Помниш колко забавно беше, нали Сойър? Доста се забавлявахме заекна тя.
- Млъкни, по дяволите! изръмжа ядосано Бо и се дръпна от нея.

Трябваше да ме заболи от това, че гаджето ми не беше толкова неопитен, колкото си мислех. Трябваше да ме притеснява факта, че го е правил с Никол, а мен не ме беше докосвал. Но не беше така. Единственото, което усетих, беше облекчение от това, че Бо се дръпна от нея.

- Какво ти става? Не ти харесва това, че братовчед ти е бил с мен преди теб ли? Хммм... не ревнувай, бебчо. Ти си единственият, който ще влезе под полата ми тази вечер — опита се да звучи съблазнително Никол, но от алкохола звучеше поскоро вулгарно.

Сойър се дръпна от мен, хвана ме за ръка и ме дръпна настрани. Усетих очите на Бо и се обърнах да го погледна. В този момент можех да видя момчето, което си мислех, че ме обича. Очите му казваха, че съжалява. Не отмести поглед от мен и за секунда, докато Сойър ме водеше към ореховите дървета. Имаше болка в очите му. Същата болка, която ме преследваше в сънищата ми. Светлината от огъня изчезна, както и шума. Луната успяваше да премине през клоните и ни предпазваше от това да се спънем по неравната пътека.

- Аш, съжалявам! – каза Сойър и ме прегърна, когато стигнахме пикапа му. – Тя е просто злобна и не знам защо изобщо съм излизал с нея. Иска ми се Бо да се отърве от нея.

Целуна челото ми, сякаш бях дете, което имаше нужда от успокоение. Не исках да заплача, но исках да знам защо. Толкова дълго време си мислех, че той не беше съгрешил и аз бях тази, която имаше нужда да бъде усмирена, но не беше така.

- Правил ли си секс с нея, Сойър? – попитах и го погледнах. Виновното изражение на лицето му отговори вместо него.

- Аш, това беше отдавна сложи длани на лицето ми той. Тя беше първата ми приятелка и макар да беше дива още тогава, все пак бяхме малки. Разбира се, че не сме правили секс.
- Очевидно сте правили нещо. Ти дори не ме докосваш, а с Никол явно сте правили нещо повече.

Сойър се намръщи, защото не очакваше да дам израз на чувствата си. Обикновено го уверявах, че всичко е наред, когато се ядосаше или притеснеше. Никога не се бяхме карали, защото основната ми цел беше да направя живота му по-лек. Е, тази част от маскарада, в който живеех, беше изчезнала. Повече нямаше да го потупвам по гърба, когато сгрешеше.

- Аштън, не се гордея от това между мен и Никол. Тя ме притисна да направим някои неща и аз се предадох. Но ти си различна, ти си добра. Между нас не е само секс.

Как е възможно да си влюбен в някого и да не искаш да правиш секс с него? Той беше просто тийнейджър! Хормоните му бушуваха.

- Не те ли привличам по този начин? Да, нямам тялото на Никол и няма да спечеля конкурс за красота, но ако ме обичаш наистина, би трябвало и да ме желаеш.

Преди три седмици нямаше да имам смелостта да му кажа тези неща, но времето с Бо ме беше променило. Изражението на Сойър беше нещо средно между шок и объркване.

- Аштън, уважавам те. Ти заслужаваш уважението ми. Ти си всичко, което някога съм искал в едно момиче. Ти не си просто някоя, с която да прекарам годините в гимназията. Един ден искам да се оженя за теб.

Да се омъжа за него? Какво? Наистина ли? О, Господи! Той се усмихна на шокираното ми изражение.

- Обичам те, Аштън! Искам да бъдем заедно завинаги. Привличаш ме страшно много, но не искам бъдещата ми жена да изгуби девствеността си в каросерията на някакъв пикап.

Do

Това беше пълна простотия. Тя не беше щастлива, виждах го. По дяволите, беше толкова скована, докато Сойър я прегръщаше, че сигурно всички го видяха. Това ме побъркваше. Не ми харесваше да я виждам такава. После Никол си отвори тъпата уста и я разстрои дори повече. Исках да вярвам, че го заслужава, но не можех. Нещо не беше наред. Бях сгрешил, когато не се усъмних в думите й в караваната. Тъпата ми гордост ме остави да я пусна. Бях прецакал всичко.

- Спри да се държиш така гадно каза Никол, като се хвана за ръката ми, за да не падне по лице. Хванах я за раменете и я накарах да седне на гумата зад нас. Тя не можеше да стои на краката си и не исках да ме докосва. Погледът на Аш, когато се обърна към Никол, ме накара да усещам ласките й евтини и мръсни. Исках я далеч от себе си.
 - Какво става между теб и Аш?

Въпросът на Кайла ме изкара от мислите ми и се обърнах, за да срещна любопитния й поглед. Мамка му! Жените винаги забелязваха това, което другите не можеха.

- Нищо не става между мен и Аш.
- Xмм, както кажеш, Бо повдигна вежда тя и после допря пластмасовата чаша до устните си. Това момиче винаги е било любопитно.
- Можеш ли да закараш Ник до тях? попитах Итън, като се дръпнах достатъчно надалеч, за да не ме хване тя.
- Предполагам, че да повдигна рамене той. Ако ми налети, ще ми сриташ ли задника утре?
 - Не, наслаждавай се.

Итън се подсмихна и поклати глава. Не изчаках да чуя другите му тъпи коментари и тръгнах към пикапа ми. Не исках да оставам тук. Бях дошъл само защото знаех, че тя ще бъде тук. Исках да я видя и това беше единствената причина да слушам глупостите на Никол и Сойър. Липсваше ми! Толкова много ми

АБИ ГЛАЙНС

липсваше! Тъжната й усмивка ми беше дала нова надежда. Може би все още имах шанс.

ГЛАВА 13

Aumon,

Паркингът в училище беше почти празен и бяха останали само няколко коли, сред които пикапът на Бо и този на Сойър. Двамата все още бяха на тренировка. От час избягвах прибирането вкъщи. Сойър беше във фитнеса и не беше отговорил на последното ми съобщение. Не исках да се прибирам все още. Леля ми Каролайн и дъщеря й Лана бяха дошли вкъщи предишната вечер и щяха да останат за неопределен период от време. Хванала чичо Нолан да прави неща, които не би трябвало да прави, със секретарката си върху копирната машина. Ние бяхме единственото място, за което се сетила и определено не се чувствахме като спечелили от лотарията. Леля Каролайн се оплакваше и разказваше подробно на всеки, който беше готов да я слуша, за това, което беше сварила чичо ми да прави. Първият път, в който го разказа, беше достатъчно неприятен и не исках да го слушам отново и отново. Достатъчно изнервящо беше това, че Лана навлизаше в личното ми пространство. Тя беше толкова любезна и възпитана. Исках да й изкрещя или да разроша косата й, да я ударя, за да покаже някаква емоция.

Лиан вече беше заминала за колежа, Сойър беше зает с тренировките и Бо се държеше така, сякаш не съществувах. В моментите, в които се чувствах самотна и объркана, бягах при баба ми и тя връщаше всичко по местата си. Животът беше толкова несправедлив.

- Какво е направила колата ти? – стресна ме гласът на Бо.

Завъртях се и го видях на няколко метра зад мен с каската и подплънките за рамене в едната си ръка и тениската, която трябваше да носи, в другата. Господи, трябваше ли да се разхожда наоколо полугол? Той вдигна поглед от колата към мен. Пристъпих нервно от крак на крак, защото не бяхме оставали насаме от шестнадесет... не... седемнадесет дни.

- Стоиш и гледаш колата си лошо от пет минути. Предполагам, че нещо е направила. Сълзи изпълниха очите ми. Да бъда така близко до него и да ме гледа, дори да ми говори, беше невероятно и същевременно изключително болезнено.

- Какво има, Аш?

Преглътнах буцата в гърлото си, но и това не помогна. Захапах долната си устна и присвих рамене. Той стоеше тихо пред мен за момент и можех да видя нерешителността му. Накрая се пресегна за раницата ми и докосна талията ми.

- Ела с мен! Ти ще говориш, аз ще слушам.

Не спорих с него. Имах нужда от това... от него. Позволих му да ме заведе до пикапа си и да отвори вратата до шофьора, за да се кача.

В началото не говорехме, а аз се опитвах да задържа емоциите си под контрол, докато той поемаше по познатия път, който знаех, че води към залива.

- Искаш ли да ми кажеш какво те разстрои така? – попита той.

Погледна ме за секунда, но бързо върна очи към пътя. Не бях сигурна как трябваше да отговоря на този въпрос. Много неща не бяха наред. Аз бях със Сойър и се държах като друг човек. Като човек, който бях осъзнала, че дори не харесвам. Училището беше започнало отново и постоянно виждах Бо по коридорите, в стола и в класната стая. Можех да го гледам, но не и да го докосвам и това ме убиваше. Като прибавим и това, че леля Каролайн и Лана бяха отнели единственото убежище, което имах – къщата ми, стаята ми.

- Хайде, Аш, кажи ми какво става.
- Чичо ми изневерил на леля ми и сега тя и братовчедка ми се преместиха у нас. Лана е в стаята ми през цялото време. Нямам никакво лично пространство. Леля ми плаче и разказва постоянно как го е хванала. Няма къде да се скрия. Искам просто да избягам в гората и да крещя.

Бо тихо се засмя и сигурно трябваше да се ядосам, че се подиграва на проблемите ми, но толкова ми липсваше този звук, че вместо това се усмихнах.

- Семейството може да бъде отвратително – каза той леко мрачно.

Зачудих се дали говореше за Сойър. Дали му пукаше, че бях с него? Не можех да преценя, но исках да вярвам, че крие чувствата си от мен. Но той се смееше и флиртуваше с всяко момиче в училище, както го правеше и преди.

- Намерих те пред колата ти, докато я гледаше злобно, сякаш има зъби и ще те ухапе, защото не си искала да се прибереш вкъщи?

Замислих се дали да му призная, че ми липсва. Да призная, че се борех всеки ден с нуждата да вляза в колата ми, да карам до бара, в който играехме заедно билярд, защото се надявах той да бъде там.

Бо потупа по мястото до себе си и аз седнах без колебание. Ръката му намери моята и я стисна. За първи път, откакто Сойър се беше прибрал, се чувствах наистина добре. Бо ме караше да забравям, сякаш нещата, които ни държаха далеч един от друг, щяха да изчезнат и всичко щеше да се оправи.

Спряхме на нашето място, което гледаше към залива. Всичко изглеждаше толкова различно на светло. Той пусна ръката ми и аз започнах да се отдръпвам, но той ме хвана и ме притисна към себе си. Въздъхнах и отпуснах глава на рамото му. И двамата останахме мълчаливи, просто седяхме там и гледахме залеза. Очите ми започнаха да се затварят и се усмихнах, мислейки си колко лесно беше, когато бяхме заедно.

- Аш дъхът на Бо погали ухото ми. Отворих широко очи и ми трябваше известно време, за да осъзная къде се намирам. Разтрих сънените си очи и бавно се изправих.
 - Заспала съм промърморих.
 - Да, заспа засмя се Бо.
 - Съжалявам, не беше нарочно.

Бо прибра кичур коса зад ухото ми и на лицето му се появи онази леко крива усмивка, която караше сърцето ми да подскача.

- Недей! Не съм си прекарвал по-приятно от... е... от тогава.

Какво искаше да каже с това? Откога? От лятото, когато бяхме само двамата? Преди да говорим в караваната му и да ми позволи да си тръгна, без да продума?

- Трябва да те връщам. Сойър ти писа и ти звъня няколко пъти. Последният път, когато се обади, реших, че е време да те събудя. Макар и да ми харесва да заспиваш върху мен.

Тези негови думи ми даваха надежда. За какво? Не знаех, защото именно аз бях тази, която беше решила, че не си заслужава да се борим. Бо ми подаде телефона ми.

- Вдигни му. Не знам как би могла да му го обясниш.

Прочетох двете му съобщения, в които ме питаше къде бях. В последното звучеше загрижен. Колата ми беше на училищния паркинг и сигурно това го беше притеснило. Телефонът на Бо иззвъня и той погледна надолу, след което се намръщи.

- Сойър е.
- Дай, нека аз отговоря посегнах аз. Ще му обясня подобре. Освен това не сме правили нищо нередно. Ало.
- Аш? Къде си? Защо вдигаш телефона на Бо? Опитах се да ти звънна.
- Съжалявам, знам. Тъкмо щях да ти звънна. Бях заспала. Бо ме намери на паркинга. Не исках да се прибирам при всичката тази драма и той предложи да ме изслуша. Заспала съм, докато говорихме и той ме е оставил, но сега се връщаме.

Сойър беше мълчалив за момент. Погледнах към Бо, който ме гледаше като лъв, който предусеща опасността и беше готов да нададе мощния си рев.

- Добре, ще те чакам – отвърна накрая той.

Не можех да позная какво си мисли Сойър само по тона му. Обикновено успявах да позная настроението му по телефона.

- Ще се видим след малко казах и подадох телефона на Бо. Той затвори и кимна към мястото до шофьора.
- Ако ще ни чака, сигурно ще е по-добре да седнеш по-далеч. Не мисля, че ще го приеме чак с такова разбиране.

Бо запали двигателя и обърна към града. С нежелание се дръпнах в другия край на седалката, далеч от топлината му.

- Бо... благодаря ти. Имах нужда от това. Имах нужда... имах нужда... от теб.

Той въздъхна тежко и поклати глава.

- Като казваш такива неща, всичко става по-трудно. Винаги ще бъда до теб, но не ми казвай, че имаш нужда от мен.

- Но не мога да направя нищо... така е.
- Мамка му, Аш! Не мога да слушам това! Не мога да мисля за това! Мога да се справя с мисълта, че не мога да имам това, от което имам нужда... което искам. Но не мога да се справя, когато ти го казваш.
- Ти обичаш Сойър, той ти е като брат. Можеш ли да го нараниш по този начин? Можеш ли да го изгубиш заради момиче? Не знам дали мога да ти позволя да го направиш. Ще дойде ден, в който ще ме намразиш, защото съм застанала помежду ви. Никога няма да можеш да ме обикнеш. Винаги ще ти напомням защо си изгубил Сойър.

Отпуснах се назад и затворих очи. Имаше толкова много причини, поради които не можехме да бъдем заедно и всеки път, когато казвах на глас една от тях, се откъсваше ново парче от сърцето ми.

- Права си – прошепна с дрезгав глас.

Съгласието му беше като нож, който ме пронизва в сърцето. Прехапах устна, за да не заплача и извърнах поглед. И двамата не проговорихме повече.

Когато спряхме на паркинга до колата ми, Сойър застана от моята страна на пикапа на Бо, отвори веднага и посегна към мен.

- Съжалявам, скъпа! Толкова се бях вглъбил във футбола, че те игнорирах. Току-що загуби баба си и сега роднините ти окупираха къщата прегърна ме и аз му позволих. Болката в гърдите ми беше толкова силна, че имах нужда някой да ме държи цяла. Дори да не беше Бо.
- Благодаря, Бо! Ти беше до нея, когато аз не бях. Длъжник съм ти каза над главата ми Сойър.

Не погледнах към Бо, а зарових лице в гърдите на Сойър.

- Пак заповядай – отвърна той.

Сойър затвори вратата на пикапа и чух как потегли. Бо си тръгна и ме остави със Сойър.

- Ела с мен вкъщи! Ще правим барбекю отвън и родителите ми ще се зарадват, ако дойдеш каза Сойър, като се дръпна да ме погледне. Не можех да му откажа. Не исках да му откажа. Ако се приберях, щях да бъда с Лана и леля Каролайн.
 - Добре.

ГЛАВА 14

Бo

- Здравей, Бо!

Обърнах се и видях Кайла да върви до мен с папката си в ръце. Коридорите бяха пълни и хората спираха до шкафчетата си, за да сменят учебниците между часовете. Кайла беше избрала точно този момент, за да ме преследва да ме пита нещо. Нямаше как да се измъкна от нея в тази тълпа. Тя ми се усмихна игриво и облиза устните си. Кайла беше достатъчно смела да ме заговори единствено, когато Никол не беше наоколо.

- Кайла отвърнах и продължих да вървя, като това я принуди да притичва до мен, за да ме настига. Обикновено, когато Кайла държеше папка, означаваше, че ме преследва по работа и искаше да ме занимава с глупостите на мажоретките.
 - Все още не си си избрал Късметче.

Това дори не заслужаваше отговор. Никога не си избирах и накрая някой го правеше вместо мен. Всъщност преди мачовете имаше поне по няколко желаещи, които ме чакаха пред шкафчето ми, за да удовлетворят всичките ми нужди.

- Мога да сложа името ти в шапката и момичетата да те изтеглят, или да избереш. Другите титуляри вече си избраха. Някои момичета вече имат по двама и ако искаш някоя от попопулярните, трябва да кажеш сега.

Отново – никакъв смисъл да отговарям.

- Добре... това са най-популярните момичета, които все още имат свободно място – Хедър, Кер, Блеър, Хайди, Ноел, Хедър Лонг и Ейми.

Аштън стоеше до шкафчето си и се преструваше, че не ни подслушва. Виждах как ни гледа с периферното си зрение и това привлече вниманието ми. Болката, която беше отшумяла през последните дни, отново се завърна, за да ми напомни за себе си. Щеше ли да изчезне някога? Колко дълго щеше да ме боли, когато беше около мен?

- О, и Аштън, разбира се – каза развеселено накрая Кайла.

- Какво за Аштън? попитах, като отместих погледа си от нея и го насочих към Кайла.
- Тя също е свободна. Само Сойър я е избрал, разбира се. Не мисля, че друг ще го направи. Никой не я иска, защото няма да получи специално отношение от нея. Всички тези неща са запазени само за Сойър.
 - Искам нея.
 - Наистина ли?
 - Да.
- Но знаеш, че Ноел си пада по теб и ти обещавам, че ще задоволи всичките ти нужди започна Кайла.
- Искам Аштън повторих и я погледнах за последно, преди да се обърна и да тръгна навън към игрището.

Този избор щеше да ми донесе само още болка, но мисълта, че щеше да прави тези неща със Сойър, беше достатъчна. Мисълта, че щеше да прави курабийки или да украсява шкафчето и на някой друг, щеше да ме побърка. Освен това не се справях добре по химия и имах нужда от помощ. Поне там щяхме да бъдем насаме.

- Хвана страшен пас каза Сойър, докато взимахме каските, които бяхме хвърлили встрани, преди да започнем със спринтирането. Не го погледнах, а просто се обърнах и тръгнах към линията на 45 метра, на която бях свалил ръкавиците си.
- Днес бях малко по-концентриран отвърнах и побягнах за ръкавиците, а Сойър ме последва. Днес беше прекалил с близостта с Аштън и имах нужда от малко пространство. Той, разбира се, не знаеше това.
- Започнах да се притеснявам за теб. На последните тренировки ми изглеждаше отнесен, но днес явно си намерил ритьма.

Преди седмица коментарът му сигурно щеше да ме накара да се чувствам виновен, но след като всеки ден трябваше да гледам как целува и докосва Аштън, гузната ми съвест се беше превърнала в гняв. Защо, по дяволите, той трябваше да има всичко? Беше така през целия ни живот, но тогава не ми пукаше. Никога не исках нищо и не го молех за нищо. Сега той имаше единственото, което исках повече от въздуха, и дори не я познаваше. Момичето, което той обичаше, не съществуваше.

- Сигурно съм изгубил тренинг през лятото промърморих.
- E, вече се завърна. Изглеждаше страхотно на терена усмихна се широко Сойър.

Телефонът му извибрира и се насилих да не гледам към него, докато четеше съобщението. Сигурно беше от Аштън. Мразех това колко силно исках да знам какво му пише. Дали му казваше, че го обича? Дали му пишеше да се чакат на тяхното място? Дали издаваше онези секси сладки стонове... СПРИ! Трябваше да спра да мисля за тях като двойка.

- Хей, Бо, двамата с Аш се сближихте това лято. Имам предвид... онзи ден ти е споделяла за това, което се случва в тях, и вече не се мръщи, когато спомена името ти, което е нещо хубаво. Радвам се, че най-важните ми хора отново са приятели.

Как трябваше да му отговоря? Затова само кимнах.

- Би ли ми... ъм... направил услуга? Ако ти и Ник нямате какво да правите тази вечер... казах на Аштън, че ще я изведа да хапнем нещо и после да гледаме някой филм. Да я изкарам малко от тях и далеч от лудите й роднини, но баща ми ми писа, че иска да отида да се срещна с един негов приятел, който е в града за вечерта и има връзки в университета. Важно е и татко трудно организира тази среща, но не искам да подвеждам Аш. Може ли да излезеш с нея вместо мен? Ако нямаш някакви планове с Ник, защото и двамата знаем колко се разбират двете. Не искам да й става още по-неудобно.

Наистина ли ме молеше да изляза с Аш тази вечер? Луд ли беше? Той не я заслужаваше. Всеки тип, който я зарязваше заради нещо, което татенцето му искаше, не я заслужаваше.

- Разбира се – отвърнах.

Глупавият ми братовчед дори не знаеше за какво ме моли. Вече щях да горя в ада, можех поне да се насладя на оставащото време.

- Благодаря, човече! Любимото й място е "Морски дарове". Чакай ни там в шест. Ще пия нещо с вас, преди да стане време за срещата с баща ми.

Тя мразеше пържените скариди на онова място и студеният им чай винаги й се е струвал твърде кисел. Това беше любимото място на Сойър, а тя просто се съгласяваше с него. Той изобщо не я познаваше.

- След като се съгласявам да ти помогна, нека го направим по мой вкус. Мразя онова място. Сигурен съм, че принцеса Аштън няма да има против да отидем в "Ханк". Бургерите там са страхотни и мисля, че ще й хареса студения им чай.
- Добре намръщи се за момент Сойър, Аш сигурно ще е съгласна да отидем там. Водил съм я няколко пъти, но мисля, че определено ще хареса бургерите им. Помня колко набързо изяде един.

С бекон и кашкавал върху запечено хлебче. Винаги издаваше онези сладки звуци от удоволствие, когато ядеше там. Едно от многото неща, които не можех да повярвам, че той не знае за нея.

Познатата миризма на пържено и бургери ме посрещна на вратата, когато влязох в "Ханк". Червените разтегаеми маси вече бяха препълнени. Кимнах към Ханк, докато минавах покрай грила и вървях към задната част на заведението, където се намираха по-уединените сепарета. Не исках всички да ни гледат какво правим. Ако щях да бъда насаме с Аштън, то исках да се насладя на това без публика.

Седнах и поръчах студен чай за Аштън и от любимия й кашкавален дип. Бях изненадан, когато Сойър ми писа, че пътуват насам. Въпреки че се бях съгласил на това, не очаквах и Аштън да го направи. Фактът, че нямаше нищо против, подобри настроението ми.

Aumon,

- Ето го там отзад каза Сойър, като ме хвана за ръка и ме поведе. Сърцето ми биеше лудо от мисълта, че щях да бъда насаме в уединено сепаре с Бо. Съжалявам, че закъсняхме, човече! Трябваше да занеса едни цветя в старческия дом обясни Сойър и ми направи път да седна първа. Настаних се до стената и после седна до мен, а Бо плъзна една чаша със студен чай към мен.
- Аз дойдох преди малко. Поръчах за пиене за мен и за Аштън, но не знаех ти какво ще искаш каза Бо.

Любимият ми кашкавален дип стоеше пред него и той го премести към мен.

- Ето, вземи си, ако искаш. Аз не искам повече.

Усетих как бузите ми поруменяха, когато си спомних последния път, в който си споделихме кашкавален дип – на връщане от нашия ден на плажа.

- He, но благодаря! Имам само няколко минути и после ще ходя да се срещна с баща ми – каза Сойър.

Бо ме погледна за секунда и после отново се обърна към Сойър.

- Успех със срещата!
- Благодаря, нямам търпение. Не искам да оставям момичето си, но това може да бъде важно за бъдещето ми. Радвам се, че ще й правиш компания.
- Длъжник си ми. Всъщност вече си ми доста задължен. Днес избрах Аш да бъде мое Късметче. Някой друг щеше да я вземе и предположих, че няма да искаш това да се случи.

Звучеше така, сякаш правеше някаква голяма услуга на Сойър. Аз не бях дете, което имаше нужда от бавачка. Не дойдох, защото не можех да издържам ситуацията вкъщи, а защото исках да бъда с Бо.

- Само кажи, ако имаш нужда. Благодаря ти, че си избрал Аш! Знам, че можеше да избереш някоя, която е щяла да те направи по-щастлив, но оценявам това, че пазиш гърба ми.

Сойър звучеше така, сякаш Бо правеше някаква непосилна жертва. Искаше ми се да им кажа и на двамата да вървят по дяволите и да си тръгна.

- Ще го направя, когато се наложи каза с широка усмивка Бо и се сдържах да не го шамаросам, за да я изтрия от самодоволното му лице.
- Добре, трябва да тръгвам отвърна Сойър и се наведе да ме целуне. Извърнах лице и устните му се озоваха на бузата ми.
- Ще се опитам да се държа прилично с братовчед ти казах с гневен тон. Сойър се намръщи и аз се усмихнах фалшиво. Щеше да повярва на тази усмивка и го направи. Кимна и излезе. Изчаках вратата да се затвори след него, преди да се обърна към Бо. Не съм някакво дете, което трябва да закриляте. Мога да се грижа сама за себе си. Щом излезе от паркинга, ще се прибера.

Бо стоеше там и се усмихваше, сякаш му бях казала, че е спечелил милион долара.

- Господи, колко ми липсваше това! каза той.
- Koe?
- Истинското ти аз. Почти му се развика и видях колко объркан беше той, когато му говореше с онзи тон. Беше секси.
- Нарочно ли ме ядоса? Опита се да ме накараш да му се развикам ли? попитах, като се опитвах да сдържа гнева си.
- Ето я отново, но този път господин Перфектен не е тук и ще се развихриш.

Сълзи изпълниха очите ми. Представях си тази вечер по различен начин. Да бъда насаме с Бо и Сойър да знае за това, и да бъде съгласен, беше като сбъдната мечта. Вместо това Бо беше решил да се държи с мен, като че бях някаква шоу програма.

- Аз не съм тук, за да те забавлявам, Бо. Съгласих се да излезем, защото глупаво поисках да прекарам време с теб. Липсваш ми! И си помислих... помислих си, че си се съгласил, защото и аз ти липсвам.

Буца заседна в гърлото ми, когато взех чантата си. Трябваше да се махна оттук, преди да се разплача. Бях пълна развалина. Не можех да понеса опитите на Бо да ме нарани... беше прекалено.

- Аш, почакай!

Думите му ме накараха да спра, но не го погледнах. Щях да се предам и да му позволя да ме нарани повече, затова продължих към вратата.

ГЛАВА 15

Aumon,

Къщата ми беше на единадесет километра оттук и в тъмното не беше особено умно решение да вървя сама до там. Освен това Бо щеше да ме намери и щеше да кара до мен. Да се опита да ме накара да се кача в тъпия му пикап. Обърнах се и побягнах по тесния павиран път, който водеше към гимназията. Уличните лампи осветяваха толкова, че да не бъде плашещо. Беше на помалко от километър от "Ханк" и можех да седна на скамейките на футболното игрище, откъдето да ме вземе Сойър, когато е готов.

Телефонът ми иззвъня и погледнах към съобщението.

БО: Аш, съжалявам! Моля те, кажи ми къде си! Игнорирах съобщението и продължих да вървя към игрището.

Точно преди да стигна до входа, нечии фарове осветиха тъмнината зад мен. Не спрях да вървя. Ако беше Бо, както мислех, че беше, трябваше да се отдалеча от него. Исках да плача и нямаше да мога да го направя с него наоколо. Вратата на пикапа му се затръшна и чух как бяга по чакъла. Никога нямаше да успея да го надбягам, но можех да опитам.

- Аш, съжалявам! ръцете му се увиха около мен, преди да успея да побягна.
- Бо, пусни ме! Искам да бъда сама. Ще се обадя на Сойър и той ще ме прибере по-късно вкъщи.
 - Не! отвърна той.
 - Това не беше въпрос! Сега се махай!
- Аш, трябва да ме изслушаш! Не мислех нищо от това, което казах. Просто исках да видя огъня в очите ти. Липсваше ми и егоистично се държах като тъпак, защото знаех, че ще се ядосаш. Сгреших и много, много съжалявам! Моля те...

Той отпусна глава в шията ми и пое дълбоко въздух. Дори да исках да му се ядосам, не можех.

- Значи не се смяташ за бавачка и не мислиш, че Сойър ти е длъжник? – попитах по-тихо.

- Боже, не! Знаеш, че е така отвърна той, без да помръдва и преплете пръстите си в моите.
- И това, че си поискал аз да бъда твое Късметче, няма нищо общо с него? Защото мога да откажа да го направя и ще си харесаш друга.

Той застина за момент и после започна да си проправя път с целувки към ухото ми.

- Мисълта, че ще правиш неща за Сойър в деня на мача, е достатъчно ужасна. Не мога да си представя, че ще правиш курабии за друг, ще украсяваш шкафчето му и ще го целуваш по бузата. Единственото момиче, което някога ще искам, си ти.

Обърнах се в прегръдките му и го погледнах.

- Емоционално не съм добре. С всичко, което се случва вкъщи, и после, когато дойда на училище и те видя... замълчах. Не беше честно спрямо него да му кажа, че мразех да го виждам с Никол.
- И аз съм най-големият нещастник на света, че не помислих за това, преди да се държа с теб така. Съжалявам, Аш, моля те прости ми! сложи длани на лицето ми той.
- Простено ти е прошепнах, надигнах се на пръсти и го целунах. Трябва да тръгваме казах и се обърнах, за да тръгна към пикапа му.

Не седнах близо до него, когато потегли от паркинга. Погледнах към ръката му и видях как силно стискаше скоростния лост. Не така очаквах да мине вечерта. Отново бях в пикапа на Бо, бяхме сами и Сойър нямаше против. Въздъхнах и се обърнах, за да гледах дърветата, които отминавахме, докато Бо караше обратно към "Ханк".

- Изчакай тук, сега идвам каза той, после излезе от пикапа и влезе в ресторанта, откъдето се върна малко след това с хартиен плик в ръка.
- Чийзбургер с бекон върху запечено хлебче усмихна се широко и ми подаде торбата.
- Благодаря! отвърнах и сърцето ми се изпълни с топлина от това, че той помнеше какво обичах да ям тук.
- Не мога да ти позволя да се прибереш, без да съм те нахранил. Особено след като се уверих, че ще дойдем на място,

което харесваш. Не те спасих от онези отвратителни скариди за нищо.

Значи заради това Сойър беше сменил ресторанта. Усмихнах се широко и отворих плика.

- Все още ми дължиш компанията си, докато ям.
- Сериозно... повдигна вежди той. Така ли?
- Определено. Ще се натъжа, ако трябва да ям сама.

Той кимна и обърна пикапа към края на града. Явно вечерта ни щеше да приключи с игра на билярд.

- Нали не си забравила на какво те научих? Защото наистина ми харесва да те гледам как се навеждаш над билярдната маса – каза игриво Бо и това ме накара да се изчервя. – Мамка му! Въображението ми надделя – продължи той и поклати глава. – Трябва да мисля за нещо друго, веднага!

Аз също трябваше да мисля за друго, но умът ми не спираше да повтаря отново и отново вечерта, която прекарахме в пикапа му. Всеки звук. Всяко докосване. Тялото ми потрепваше от спомена.

- Моля те, Аш! Не ме гледай така! Карам към бара, където ще играем билярд... само това. Не трябва да мисля за нищо друго... ако го направя... не, не мога!

Дишането ми беше станало учестено, но кимнах и после отворих устни, за да захапя бургера си. Щях да направя всичко, само за да спра да мисля за това колко хубаво беше в ръцете на Бо.

И двамата мълчахме, докато не спряхме на паркинга пред бара. Отворих вратата си, преди той да го направи за мен и излязох. Не исках Бо да ме докосва точно в момента. Беше лоша идея.

- Не очаквах да дойдеш точно с нея сега, когато Сойър отново е тук каза Хъни Винсънт, когато влязохме двамата с Бо.
 - Сойър ме помоли да я забавлявам, мамо. Не задълбавай.
- Значи Сойър няма против да се мотаете заедно, а? повдигна вежди тя. Да ме вземат мътните! Мислех, че ще полудее, когато разбере, че се разхождате заедно из града.

- C Бо сме приятели от толкова дълго, отколкото сме и със Сойър. Сойър се радва, че отново сме приятели обясних, преди Бо да отговори.
- Обзалагам се, че не знае, че се мотаеш с Бо в бара. Ако разбере, че Бо те е довел тук, няма да е никак щастлив от това, че "отново сте приятели".
 - Не се меси, мамо! Дойдохме да играем билярд.

Бо ме дръпна от Хъни, преди двамата да продължат да спорят дали Сойър щеше, или не да одобри това, че аз бях тук. Почти бях сигурна, че нямаше да му хареса, но се беше превърнало в нещо наше с Бо. Нямаше да се откажа и от това. Погледнах отново към Хъни, докато Бо ме водеше към масата и неодобрението, което се четеше в очите й, беше видимо. Тя поклати глава и се върна отново на бара.

- Извинявай, че се държи така! Харесва те повече, но все още не се разбира със семейството на Сойър и това, че си му гадже, те прави част от семейството.

Разбирах неизказаните думи. Тя не ме харесваше, защото бях избрала Сойър пред Бо. В нейните очи бях предала и нея и синът й.

- Няма проблем, разбирам я уверих Бо и взех щеката си.
- Добре, Аш, време е да сритам малкия ти секси задник.
- Само в мечтите ти, приятел отвърнах, знаейки, че ще ме победи. Бях станала по-добра, но не достатъчно, за да победя Бо.

Две игри по-късно получих съобщение от Сойър.

СОЙЪР: Вкъщи ли си?

Бавно вдигнах очи и погледнах към Бо.

- Сойър пита дали съм вкъщи.

Бо остави щеката си и взе моята.

- Кажи му, че сега се прибираме.

Не исках да се прибирам, но не знаех какво да обясня на Сойър. Писах му.

АШТЪН: Бо ме кара към вкъщи.

Бо кимна към вратата.

- Хайде да тръгваме!

Не ме хвана за ръката и не ме докосна по гърба, както правеше, когато излизахме от бара. Вместо това вървеше до мен, без да ме поглежда. Получих още едно съобщение:

СОЙЪР: Кажи му да те докара до нас. Всички си легнаха и аз съм в къщата до басейна. Ела да се видим, аз ще те прибера.

Не беше нещо, което можех да поискам от Бо. След караницата ни се беше държал страхотно с мен и щеше да бъде прекалено да го накарам да ме остави пред Сойър. Когато влязохме в пикапа, се зачудих какво да напиша на Сойър.

- Какво има, Аш? Какво ти каза той, че започна да гризеш долната си устна?

Въздъхнах и задържах поглед върху телефона в скута ми.

- Иска да ме закараш до къщата на басейна. Не искам да го правиш.

Бо потегли по пътя и после се обърна към мен.

- Защо?
- Защото... погледнах го аз.

Бо изръмжа и удари с длани по волана, което ме накара да подскоча.

- Не мога да го направя, Аш! Това ме убива. Побърква ме да си толкова близо до мен и да не мога да те докосна. Ти си негова, Аш! Ти си негова! Ти направи своя избор и разбирам защо избра него. Не те обвинявам, но по дяволите... боли ме!

Имах чувството, че някой ме беше ударил в гърдите.

- Съжалявам, Бо! Съжалявам, че ти причинявам това! Аз започнах всичко и аз трябва да го приключа, но просто не мога да стоя далеч от теб.

Плъзнах се до него, прехвърлих крака си през скоростния лост и отпуснах глава на рамото му. Той уви ръката си около талията ми и ме придърпа по-близо. Затворих очи, когато целуна главата ми. И двамата не знаехме какво да кажем. Седяхме мълчаливо, близко един до друг, докато телефонът ми не сигнализира за ново съобщение. Опитах се да се дръпна, но Бо не ми позволи.

- Нека те поддържа още малко – прошепна дрезгаво.

АБИ ГЛАЙНС

Когато спряхме пред къщата на Сойър, Бо ме целуна още веднъж.

- По-добре се дръпни сега.

ГЛАВА 16

Ашты

Когато се прибрах, Лана седеше на ръба на леглото ми и разглеждаше албума ми със снимки от миналото лято. Затворих вратата на стаята си малко по-силно от необходимото, защото не можех да скрия раздразнението си, че отново беше ровила в нещата ми. Тя рязко извърна глава от изненада.

Добре, радвам се, че я изплаших. Така й се пада!

- О, здравей, Аш! Най-накрая се прибра – отвърна тя и се усмихна любезно.

Това момиче беше от друга планета. Винаги говореше мило и никога не показваше емоция. Сякаш леля Каролайн беше родила робот. Не бях в настроение и това, че я заварих да рови в личните ми неща, не го подобри.

- Надявам се нямаш нищо против, че изкарах албумите ти. Майките ни си шушукат нещо и ми доскуча. Наистина се радвам, че се прибра.

Усмивката й беше искрена и се почувствах малко виновна, че така й се бях подразнила. Баща й беше нещастник и майка й не се опитваше да я успокои за случилото се. Вместо това караше всеки в къщата да преживее заедно с нея всичко отново и отново. Съжалението надделя над раздразнението и седнах до нея.

- Извинявай, че те оставих задълго с тях! Останах при Сойър повече от очакваното.

Не беше точно така, но тя не трябваше да го знае. На лицето й се появи замечтана усмивка и после сведе поглед към скута си. Погледнах надолу и видях, че беше отворила на една снимка на Сойър на плажа. Загорелите му гърди блестяха от водата и се усмихваше глуповато.

- Ти си голяма късметлийка, Аш. Сойър е най-красивото момче на света. Помня как, като бяхме деца, исках да си сменим местата, защото ти си играеше с него и братовчед му постоянно. Дори тогава беше красив и истински джентълмен.

Истински джентълмен и красив? Кой използваше такива думи, за да опише някое момче? Може би майка ми. Поклатих глава и се отпуснах на леглото.

- Не е толкова перфектен – отвърнах и сама се изненадах на отговора си. За първи път в живота си признавах, че Сойър Винсънт имаше недостатъци. Лана обърна глава, за да ме погледне и в очите й се четеше объркване. – Няма идеални хора, Лана.

Тя изглежда се замисли върху думите ми за момент и после се върна към албума.

- Предполагам си права. Преди си мислех, че баща ми е идеален прошепна тя. Сърцето ми се сви от тона й. Не знаех дали искаше да говори с мен за това, или да се направя, че не съм я чула.
 - Другият братовчед... Как се казваше? Бил или Бен?
 - Бо отвърнах, любопитна какво ще каже.
- Точно така. Уфф, помня един път, когато Бо ме завърза за оградата, където бащата на Сойър държеше ловните хрътки. Бях изплашена до смърт, защото бях така близо до портата им. Мислех си, че отвратителните кучета ще ми нахапят ръката.

Засмях се, когато си спомних случая, и Лана се обърна намръщена.

- Не е смешно! Знаеш колко ме е страх от кучета, а това ужасно момче ме накара да пея "Аз съм малко чайниче" отново и отново. Всеки път ме караше да пея по-високо, ако искам да ме развърже. И колкото по-силно пеех, толкова повече разгневявах кучетата. Беше ужасно – тя замълча и нежна усмивка се появи на лицето й, като изтри предишното изражение. – После Сойър се появи и смъмри Бо, а после ме отвърза. Ти се появи от нищото и измисли някакво тъпо извинение, че Бо ти трябва за нещо. Двамата избягахте, смеейки се. Сойър поклати глава, докато ви гледаше как се отдалечавате и се извиняваше вместо братовчед си. Беше толкова мил.

Бях забравила за това. Толкова пъти бяхме погаждали такива номера, че не можех да помня всички. Но сега, когато чух историята от Лана, си спомних. Аз се криех зад големия дъб на няколко метра от тях. Бо ми беше казал да стоя надалеч в случай,

че Сойър се появи. Трябваше да захапя юмрука си да не се засмея, докато Лана пееше високо и фалшиво.

- Винаги съм си мислела, че ще се съберете. Все още се смееш за мъчението ми, седем години по-късно. И двамата сте зли.

Повдигнах се на лакти и се усмихнах на Лана.

- Ако си спомням правилно, ти ме нарече миризлива като стара риба и каза, че никое момче няма да се ожени за мен, защото мириша и косата ми е винаги заплетена, като козината на улично куче.

Лана се изчерви и покри устата си. Очевидно беше забравила тази част.

- Казах ти го, нали? – отвърна тя с ужасено изражение.

Кимнах и се сдържах да не се засмея на изражението й.

- Да, каза ми го. На Бо не му хареса и реши да те накаже за злобните думи. Заради това те завърза и те накара да пееш.
- Ти се беше скрила зад дървото и дойде, когато Сойър се появи, нали? усмихна ми се Лана. През цялото време си слушала.

Отпуснах се назад и сложих ръце под тила си.

- Да, чух всичко.

Една възглавница удари главата ми и ме стресна, а аз посегнах към тази зад мен и я ударих в гърба на братовчедка ми. Кой да предположи, че Лана може да е такава?

- Момичета... - прекъсна ни гласът на майка ми и замръзнахме с възглавниците във въздуха.

Майка ми се поколеба, преди да влезе. Беше прибрала русата си коса на опашка и нямаше грим по лицето. Стресът и притеснението в очите й бяха очевидни. Бъркотията с леля ми й действаше негативно.

- Да, госпожо отвърна Лана и остави възглавницата си, сякаш я бяха хванали да прави нещо нередно. Майка ми погледна и двете ни и се усмихна, когато разбра, че това е било просто забавление, а не караница.
- Съжалявам, че прекъсвам боя с възглавници каза тя, но трябва да поговоря с Аштън насаме, ако не е проблем, Лана? братовчедка ми кимна и побърза да излезе. Благодаря! каза майка ми и Лана промърмори нещо с наведена глава.

Тя си мислеше, че ще ми се карат и от това ми стана смешно. Хвърлих възглавницата зад мен и се отпуснах в мекия лилав стол до мен.

- Какво става? попитах. Майка ми седна на ръба на леглото, почти като Лана. Беше изправила гръб, а ръцете й бяха в скута. Не осъзнавах колко различна бях от майка ми.
- Искам да те помоля за една услуга. Всъщност, става въпрос за Лана. Утре вечер чичо ти Нолан ще идва да говори с леля ти. Всички вярваме, че е най-добре за Лана, ако не присъства. Сигурна съм, че ще бъде доста шумно и емоционално. Тя вече преживя достатъчно и не искам да става свидетел на тази драма. С баща ти искаме да я предпазим и би било чудесно, ако се съгласиш да излезете утре вечер. Не съм те молила за това преди, защото училището сега започна и през лятото беше далеч от Сойър, но имам нужда от помощта ти.

Бях съгласна, че Лана не трябваше да бъде тук, докато леля ми и чичо ми си крещят. Обаче смятах да ходя в полето на едно парти със Сойър. Може би идването на Лана не беше толкова лоша идея. Щях да имам повече възможности да поглеждам към Бо. Можех да се отдалеча малко от Сойър и да използвам като извинение това, че не искам на нея да й е неудобно.

- Разбира се, няма проблем. Ще останем навън до късно.

Лана дойде в стаята ми час по-късно. Спокойствието беше приятно. Проверих имейла си, отговорих на този от Лиан, а после си легнах и слушах любимата си плейлиста. Когато Лана тихо влезе в стаята ми, вече беше облечена в пижамата си и с мокра коса. Винаги съм й завиждала за червената й коса. Кожата й беше бледа, с лунички, но косата й беше невероятна.

- Хей каза тя, когато свалих слушалките си и седна на матрака, който бяхме сложили до леглото ми.
- Хей отвърнах и се зачудих защо изражението й беше тъжно. Вероятно леля ми й беше казала за срещата утре. Тази жена беше толкова глупава и нямах представа как може да са

една кръв с майка ми. – Добре ли си? – попитах, когато дръпна завивката и легна. Тя присви рамене и после се обърна да ме погледне.

- Знам, че той ще идва. Благодаря ти, че ще ме изведеш. Не мисля, че съм готова да го видя.

Разбирах я. Той беше предал не само майка й, но и нея. Щях да полудея, ако баща ми направеше нещо такова. Но въпреки това нямаше да спра да го обичам. Лана не беше виждала баща си от седмица и сигурно й липсваше. Дори малко.

- Някога ще бъдеш ли готова да се изправиш лице в лице с него? попитах, като се смъмрих, че не си мълчах. Тя не отговори веднага и започнах да мисля, че няма да го направи.
 - Някой ден, но не сега прошепна в завивките.

Отпуснах се на възглавницата си и се загледах в тавана. Родителите ми може и да ме побъркваха с желанието си да бъда идеална, но поне не ми причиняваха болката, която знаех че Лана изпитва в момента.

ГЛАВА 17

To

Бях решил да сложа край на връзката ми с Никол. Тя не го прие добре, но Никол не беше свикнала да я отхвърлят. Излязох навън и силната музика и познатият аромат на горящо орехово дърво ме посрещна. Чух някой да вика името ми няколко пъти, но не обърнах внимание кой ме поздравява. Не бях дошъл за партито. Причината беше друга. Можех да правя други неща тази вечер, но те не включваха Аштън. Светът ми се въртеше около нея. Ако знаех, че ще ходи някъде, и аз отивах. Бях стигнал до там, че дори се замислях дали да не ходя на неделната служба в църквата. Бях чувал от Сойър, че Аш пееше в хора през повечето недели. Не бях чувал сладкия й глас да пее от години.

- Вярно ли е? Наистина ли се раздели с Никол? обърнах се към Кайл Джейкъбсън, който вървеше усмихнат до мен. Отдавна си падаше по Никол и това щеше да се превърне в любимата му вечер.
- Да отвърнах и си взех една пластмасова чаша да си налея бира.
 - Значи е свободна или ще пребиеш някой, ако я закачи?

Отпих от бирата си и се засмях. Всъщност бих платил на някого да я разкара от гърба ми. В момента, в който осъзнаеше, че я бях зарязал заради Аштън, щеше да полудее. Не можех да й позволя да нарани Аш.

- Човече, тя е свободна птичка. Моля те, заповядай.
- Супер! потупа ме по гърба Кайл.

Само, ако знаеше... Това момиче имаше проблеми, които нямаше да ми стигне ден да изброя. Кимнах и продължих да пия бирата си, като се оглеждах за Аш.

Пулсът ми се ускори в момента, в който се появи, хванала Сойър за ръка. Само като я видех и полудявах. Мразех това, че беше с него, но тя не обръщаше внимание на братовчед ми. Вместо това се оглеждаше в тълпата... за мен. Хвърлих чашата си в кошчето и отидох при тях. Щом излязох от сенките, очите й

намериха моите и се усмихна доволно. Желание премина през тялото ми и трябваше да се отдръпна назад, за да не отида и да я измъкна от ръцете на Сойър. Той не трябваше да я докосва.

- Сойър – казах и кимнах към братовчед си, преди да погледна отново към Аштън. Тесните джинси, които беше обула, прегръщаха бедрата й, а синият потник, който носеше, ми позволяваше да видя загорелия й плосък корем. Вдигнах очи от тази гледка и срещнах нейните: - Аш.

Тя се изчерви и погледна към момичето, което стоеше до нея. Последвах очите й към тази, която можеше да бъде само порасналата Лана. Тя ми се усмихна, но си личеше, че беше насила. Едва се сдържах да не се засмея, защото си спомних как постоянно я тормозех като дете. Тя си го заслужаваше, защото се държеше лошо с Аш.

- Бо, помниш Лана, нали? Веднъж я завърза за оградата до кучетата и я накара да пее, за да я пуснеш.

Думите на Аштън ме накараха да се засмея и този път не успях да се сдържа. Спомних си как русите къдрици на Аштън се подаваха иззад старото дърво, докато покриваше с ръце устата си и раменете й се тресяха от смях. Бях толкова горд със себе си, че бях защитил честта й и същевременно я бях накарал да се засмее. Срещнах развеселения поглед на Аштън и за хиляден път ми се прииска нещата да се бяха развили по друг начин и тя да беше моя.

- Помня го това. Толкова измъчваше Лана, че се изненадвам, че не побягна, когато те видя тази вечер — стресна ме гласът на Сойър. Бях забравил, че беше тук. Не мислех за друго, освен за сладкия начин, по който в момента ми се усмихваше Аштън.

Прочистих гърлото си и се обърнах към Лана:

- A, да, но мисля, че си го търсеше. Говореше доста грубо на Аш, а аз не позволявам на никого да й говори така.

На лицето на Лана се показа усмивка, която казваше много повече, отколкото трябва. Нима Аштън й беше казала за нас? Възможността да е разказала на някого за лятото ни заедно ме правеше по-щастлив, отколкото трябва. Исках да си мисли за това. Исках да има нуждата да каже на някого. По дяволите, просто исках нея!

- Къде е Никол? попита Сойър, като погледна зад мен в очакване Никол да се появи всеки момент.
- Скъсах с Ник казах аз, като се стараех да не поглеждам към Аш. Не ми пука къде е.

Исках да видя изражението на Аштън.

- О, така ли? Не очаквах това. Не е бременна, нали?

Предположението на Сойър, че се бях разделил с Никол, защото съм я напомпал, определено ме изнерви. За такава отрепка ли ме смяташе?

- He, просто всичко приключи отвърнах по-грубо, отколкото обикновено му говорех.
 - Има ли друга? попита той.

Зачудих се как ли щеше да реагира, ако разбере, че гаджето му беше другата. Без съмнение, щях да го загубя завинаги. Той уви ръка около талията на Аштън и ми стана все по-трудно да си спомням, че беше мой братовчед. Всичко, върху което можех да се съсредоточа, беше непреодолимото желание да откъсна ръката, с която я докосваше.

- Защо не отидем при другите и не спрем да тормозим Бо? каза Аштън и се усмихна.
- Права си, скъпа, мога да го разпитвам друг път отвърна Сойър и ми намигна, преди да поведе Аштън към останалите.

Стоях там и не можех да ги последвам. Болеше ме да я виждам сгушена в него. Скъсах с Никол, защото не беше честно спрямо нея да я използвам, за да се разсейвам от чувствата си, но сега съжалявах, само защото нямаше да се налага постоянно да гледам Сойър и Аш.

- Може и да не е моя работа, но братовчед ти ще види начина, по който се гледате с Аштън, сякаш искате да се награбите. Доверчив е, но не мисля, че е глупав.

Отместих поглед от Аштън и Сойър и се обърнах към Лана, която стоеше до мен намръщена и с ръце на хълбоците. Какво знаеше тя?

- Права си, не е твоя работа – изсъсках и се отправих към кега с бира. Имах нужда от питие.

Aumon

Сойър се опитваше да накара Лана да се чувства комфортно с останалите. Запозна я с всичките ни по-близки приятели и дори й донесе сода. Това не ме притесни ни най-малко, защото така имах възможност да гледам Бо, без да се разсейвам. Сега, когато Никол я нямаше, не можех да откъсна очи от него. Бо ме хвана да го гледам, намигна ми и аз прехапах устна, да не се засмея. Някой ме сръга в ребрата и ме накара да се завъртя, за да видя кой беше собственикът на кокалестата ръка. Лана ми се усмихваше невинно.

- Очевидна си прошепна тя, усмихвайки се фалшиво, но разбрах какво казваше. Трябва да отида до колата да си взема телефона. Майка сигурно ми е звъняла десет пъти каза тя на всеослушание.
- Ще дойда с теб отговорих бързо и погледнах към Сойър, който изглеждаше доволен от това, че се държах мило с братовчедка си. Преди ми харесваше да виждам одобрението му, но сега ме дразнеше. Ако не харесвах Лана, сигурно щях да я настъпя силно, само за да го ядосам.

Когато се отдалечихме достатъчно, Лана спря и се обърна към мен:

- Имаш около десет минути да се овладееш, преди рицарят ти в блестяща броня да дойде да ни търси. Отивам да си взема телефона и да звънна на няколко места.
 - Какво искаш да кажеш? намръщих се аз.
- Открито флиртуваш с Бо пред целия футболен отбор. Вие двамата си мислите, че няма никой около вас. Всички ви виждаме.

Тя се завъртя и тръгна през ореховите дървета към мястото, на което паркирахме колите.

- Тя е права, но вината е моя каза Бо. Трябваше да се стресна, но не бях, защото знаех, че ще намери начин да останем насаме.
 - Да, вероятно е подразних го, завъртайки се към него.

Бо направи крачка напред и после прокара пръсти през косата ми, като прокле тихо.

- Искам да му откъсна ръцете, Аш. На Сойър... който би направил всичко за мен. Искам да го нараня. Ако те докосне отново пред мен, ще се пречупя. Не мога повече!

Приближих се към него и увих ръце около талията му. Аз бях виновна. Моята нужда да бъда близо до Бо беше създала тази невъзможна ситуация.

- Съжалявам! прошепнах в гърдите му, като ми се искаше всичко това да изчезне. Той въздъхна и ме прегърна силно.
- Не съжалявай. Опитай да не му позволяваш да те докосва толкова, защото когато го прави, виждам в червено. Не искам друг да те докосва!

Дръпнах се назад, за да го погледна. Челюстта му се стягаше и това, че изпитваше такъв гняв към Сойър, ме караше да се чувствам виновна. Не исках да заставам между тях, но го бях направила.

- Какво мога да направя, Бо? Не искам да заставам между вас. Това е причината, поради която го направих. Той е твоето семейство.
- Това, че остана с него преплете пръсти в косата ми той. Това, че те докосва, прегръща те... Господи, това ме убива! Може да не искаш Сойър да ме намрази, но ме караш да го намразя.

Посегнах и бутнах ръцете му.

- Какво трябва да направя, Бо? – очите ми се изпълниха със сълзи. – Кажи ми! Кажи ми какво да направя?

Той отвори уста, за да отговори и отново я затвори, гледайки нещо зад лявото ми рамо. В очите му проблесна ярост. Приличаше на хищник, който се опитва да сплаши другите зверове, че бях негова. Нямаше нужда да се обръщам, защото знаех кого гледа така гневно. Не погледнах към Сойър, защото не знаех какво да кажа.

- Какво става? Аштън никога не крещи на хората. Какво, по дяволите, й направи, Бо?
 - Вината е моя стресна ме гласът на Лана.
 - Какво? казаха Бо и Сойър едновременно.

Лана въздъхна драматично и присви рамене.

- Бо флиртуваше с мен. Аш смята, че не е достатъчно добър за мен, или нещо такова, затова не беше съгласна. Започнаха да спорят, в опит да накара Бо да ме остави намира.

Не можех да повярвам на ушите си. Нима Лана току-що беше излъгала заради мен и Бо?

Тя се усмихна и захапа пръста си, като някаква палава кукла и се подсмихна.

- Какво? Поне да му кажем истината. Не смяташ, че братовчед му е достоен за братовчедка ти.

Отдръпнах очи от свенливата ми по принцип братовчедка и се обърнах към Сойър. Дали щеше да повярва? Сигурно не, защото се мръщеше на Бо.

- Бо, остави братовчедката на Аш на мира! Тя не е една от еднодневките ти. Отиди и си намери друго момиче. Няма защо да ядосваш Аш за глупости.

Невероятно!

Погледнах към Бо и можех да позная по изражението му, че беше повече от бесен. Беше готов да убие Сойър. Застанах между тях с гръб към Сойър и погледнах умоляващо към Бо. Прошепнах "Моля те!" и видях как гневът му изчезна, преди да се обърне и да тръгне към ореховите дървета.

Трябваше да се уверя, че е добре, но не можех да го направя в момента. Сойър стоеше зад мен и искаше да се върна на полето с него. Отново да вляза в роля. Отново да бъда нещастна.

- Добре ли си? – попита Сойър, като се приближи до мен и хвана ръцете ми.

Не, не бях добре. Никога нямаше да бъда добре. Бо беше изчезнал в тъмното, ядосан и разстроен. А аз трябваше да остана със Сойър и да се преструвам на вярна приятелка. Също така бях накарала и светицата Лана да излъже заради мен.

- Искам да се прибираме, не се чувствам добре – казах, надявайки се Сойър да не любопитства.

- Разбира се, няма проблем отвърна той и се обърна към Лана. Ти как си? Извинявай за това с Бо. Понякога може да бъде такъв, не му обръщай внимание.
 - Няма нищо, наистина съм добре отвърна Лана.

Усещах вината в гласа й. Това щеше да я изяде отвътре. Тя обожаваше Сойър и го беше излъгала. Всички лоши решения, които бях взела, изплуваха отново на повърхността и се носеха по водата. Все някога щеше да се наложи да поема вината и да се изправя пред последствията. Не можех да позволя на хората, които обичах, да поемат ударите вместо мен. Не харесвах човека, в който се превръщах.

ГЛАВА 18

Aumon,

Включих осветлението, когато влязохме в стаята ми. Лана ме заобиколи, остави чантата си на скрина и после се обърна към мен с намръщена физиономия. Не беше продумала през целия път до вкъщи, а аз бях принудена да говоря със Сойър, сякаш нищо не се беше случило, докато тя стоеше тихо на задната седалка. Очевидно сега беше готова да говори.

- Направих това тази вечер, не защото смятам, че това, което правиш, е правилно или грешно, а защото мисля, че имаше нужда от разтърсване, а не да те разпъна на кръст. – Повдигнах вежди на подбора й на думи. – Сойър е добро момче и двамата с Бо винаги са били близки. Спомням си, че тримата бяхте като "дупе и гащи" като деца и ти завиждах за това. Имахте нещо специално, нещо уникално. Не можех да стоя там и да гледам как това се разпада. А и като видях изражението на Бо, се притесних, че щеше да убие Сойър с голи ръце, ако беше казал нещо грешно.

Седнах на леглото и зарових лице в дланите си. Това беше пълна катастрофа. Тя беше права. Развалях приятелство, което беше продължило цял живот.

- Какво да направя? — попитах, макар да знаех, че и тя не знае отговора.

Лана седна до мен и ме потупа по гърба, което ме накара да се чувствам дори по-зле. Стоях пред нея, раздвоена между две момчета. И я замесвах в собствените си проблеми, когато тя беше излязла с мен тази вечер, защото неверния й баща щеше да дойде да се изправи пред истеричната й майка. Погледнато отстрани, нейните проблеми бяха много по-сериозни.

- Избираш единия и оставяш другия.

Звучеше толкова простичко, но беше невъзможно. Нима тя не виждаше това?

- Не мога. Когото и да избера, единият ще намрази другия, а вероятно и мен. Не мога да избирам между двамата, това няма да промени нищо.
- Права си, не можеш. Трябва да оставиш и двамата да продължат. Ако го направиш, може би един ден ще имаш възможността да намериш пак приятелството, което сега ще разрушиш.

Мразех това, че в думите й има смисъл. Трябваше да се разделя със Сойър и тримата трябваше да продължим напред – сами. Сърцето ми се свиваше само от мисълта, че трябва да оставя Бо. Никога повече нямаше да мога да го прегърна или да заровя лице в гърдите му. Но не можех да бъда с него. Да бъда с него означаваше да го загубя накрая. Той никога нямаше да може да преживее загубата на Сойър. Моята... щеше да успее. Една сълза се спусна по бузата ми и посегнах да я избърша. Аз бях забъркала тази каша и само аз можех да я оправя.

- Права си – прошепнах и погледнах напред, - но ми се искаше да не си.

Тихо почукване на вратата ми напомни за другите проблеми, които трябваше да се разрешат тази вечер в къщата. Стиснах ръката на Лана, преди вратата да се отвори и майка й да влезе вътре. Косата й беше същият цвят като моята и на майка ми, но дотук приключваха приликите ни. Майка ми беше висока и слаба, а леля ми беше едра, кокалеста и непрестанно се мръщеше. Никога не изглеждаше щастлива, дори преди да хване съпруга си в изневяра. Тя не беше вкъщи, когато се прибрахме. Майка ми и баща ми също.

- Здравейте, момичета. Лана... съкровище, може ли да поговорим за малко?

Този път Лана стисна моята ръка, преди да я пусне и да стане, защото знаеше, че леля ми нямаше да позволи да остана за този разговор. А аз бих... само за да държа ръката на братовчедка ми през цялото време. Лана се беше оказала приятелката, от която отчаяно имах нужда през последната седмица. Вратата се затвори след тях и аз се отпуснах в леглото, молейки се тихо за Лана. Определено имаше нужда от молитва с майка като нейната.

БО: Съжалявам за тази вечер! Трябваше да те защитя.

Той поемаше вината за нещо, което бях направила аз. Трябваше да намеря начин да спра всичко това.

АЗ: Не си направил нищо лошо. Това беше моето решение. Лятото аз позволих това да се случи. Не мога да променя чувствата си, но мога да контролирам събитията. До момента постъпвах грешно.

БО: Какво искаш да кажеш? Какво ще правиш?

Все още не знаех. Трябваше още да помисля. Не можех да кажа на Бо, че смятам да се разделя със Сойър.

АЗ: Не знам, размишлявам.

Зачаках, но след като не ми отговори, след няколко минути оставих телефона до себе си. Ако можех да се върна и да променя всичко, дали щях да го направя?

БО: Обичам те!

Топлината, която изпълни тялото ми, беше достатъчен отговор. Не. Нямаше да поискам да забравя нито един момент от лятото с Бо. Затворих очи и се предадох на съня.

Започна да ми писва от сбогувания. Лана и майка й стояха с куфарите си на входната врата. Леля ми щеше да се върне вкъщи и да подаде документи за един определено грозен развод. Лана я очакваха много болка и драма. Молих я да остане с нас. Можеше да остави родителите си да се преборят с това, без тя да бъде наоколо, но тя каза, че майка й има нужда от нея. Разбирах я, но се чудех дали, ако бях на мястото на Лана, щях да бъда така мила и всеотдайна. Тя наистина беше по-добрата от двете ни, а аз бях егоистична лигла.

- Ще ми липсваш – казах, като ми се искаше да не звуча така безнадеждно.

Странно е как хората, които си мислиш, че разрушават живота ти, накрая стават твои приятели. Бях толкова ядосана от

това, че трябва да живея с нея и да слушам непрестанните тиради на леля ми, че не бях осъзнала каква нужда имах от Лана. Все още имах нужда от нея.

- И ти ще ми липсваш. Дръж ме в течение какво става с... живота ти - каза тя и леко повдигна вежди.
 - Благодаря ти! прошепнах в ухото й и я прегърнах.
 - Пак заповядай прошепна тя.
- Радвам се, че се сближихте след толкова години, момичета. Ще се върнем скоро, след развода и всичко останало. Може би ще използвам парите да ви заведа двете на круиз. Ще бъде забавно, нали? каза леля ми.

Положих усилия да не отговоря, както подобаваше на предложението й. Никога нямаше да отида на почивка с тази луда жена, особено на кораб, където нямаше да мога да избягам от нея. Лана се усмихваше и се сдържах да не се засмея. Тя знаеше много добре, че нямаше да замина на почивка с майка.

- Добре, ще поддържаме връзка – каза леля ми развеселено и тръгна към колата си.

Гледах как баща ми й помага да приберат куфарите в багажника и майка ми я прегърна после. Лана ми помаха от седалката до шофьора. Стаята ми беше отново моя и тиха... но това вече не ми се струваше приятно.

Има неща, които човек просто не очаква да види, и едно от тях е Бо Винсънт в църквата в неделя сутрин. Присъствието му направи трудно солото ми. Очите ми поглъщаха всеки сантиметър от него, докато стоеше на последния ред в тъмните си джинси и тъмносиня тениска.

Сойър не беше забелязал братовчед си, защото беше на втория ред отпред. Аз стоях на този ред от дете. Родителите ми очакваха да бъда или на първия, или на втория ред. Не можех да отида по-далеч. Сойър не се оплакваше. Всяка неделя той беше там и чакаше да приключа с пеенето в хора.

Погледът ми се носеше към Бо, макар и да знаех, че беше лоша идея. Опитваше се да ме накара да забравя текста. Лека самодоволна усмивка се появи на лицето му. А моето пламна и трябваше да откъсна очи от него и греховната му усмивка. Някак успях да завърша "Велики са Твоите дела", без да объркам текста. Хорът започна да излиза през страничните врати на сцената и обикновено отивах долу на мястото си на скамейката. Днес обаче имах нужда от свеж въздух. Минах пред Мери Хил и въздъхнах облекчено, когато излязох навън.

- Тръгваш ли си? – попита ме Джейсън Тибс, като подаде пъпчивото си лице през вратата и се намръщи.

Баща му беше помощник-пасторът и затова той смяташе, че това му позволява да ми държи сметка за действията ми. Не исках да го обидя, затова поех дълбоко въздух и с фалшива усмивка се обърнах към него:

- Не, боли ме главата. Имам нужда от малка почивка.

Той се усмихна прекалено широко, като показа кривите си зъби и венците си. Баща му наистина трябваше да го изпрати при зъболекар и дерматолог.

- Добре, ще оставя вратата отключена, за да не трябва да заобикаляш цялата сграда после.

Кимнах и му благодарих. Вратата тихо се затвори след него и знаех, че това ми дава малко време, преди хората да забележат, че ме няма на втория ред.

- Заради мен ли се криеш? – стресна ме гласът на Бо.

Дългите му крака газеха тревата, докато вървеше към мен. Не можех да не го огледам. Изглеждаше греховно добре в джинсите си.

- Никакъв отговор... значи да - каза самодоволно и спря на сантиметри от мен.

Знаеше, че го желая и му харесваше да ме дразни. Решена да възвърна малко от достойнството си, изправих рамене и преметнах косата си зад рамо, преди да кажа:

- Винаги излизам на свеж въздух, преди да се върна за службата – излъгах.

Бо се засмя и спусна пръст от ухото ми към устните ми.

- Защо ли не ти вярвам? – попита той. Гласът му стана подълбок, докато изучаваше устата ми. Единственото, което успях да направя, беше да повдигна рамене.

Палецът му леко галеше долната ми устна, сякаш ме молеше за разрешение. Стояхме пред църквата, където всеки момент някой можеше да излезе и да ни хване, но единственото, за което мислех, беше желанието да притисна устни в неговите. Бо се превръщаше в необходимост и това не ми харесваше.

- Бо, какво правиш? казах задъхано.
- Да, Бо, бих искал да знам същото каза глас, който не принадлежеше на Бо.

Няколко неща се случиха едновременно. Палецът на Бо спря да ме гали, но той не свали ръката си. Усетих как тялото му се напрегна, когато чу гласа на Сойър. Това, което трябваше да направя и което направих, бяха действия от две паралелни реалности. Защото да отстъпя и да се отдръпна от Бо беше логичното решение, умното решение. Вместо това посегнах и стиснах ръката му.

- Ще ми обясни ли някой какво става, или ще продължите да се зяпате?

Сериозността в гласа на Сойър ме извади от транса, в който бях попаднала, и дръпнах ръка от тази на Бо, правейки няколко крачки назад. Ако искахме Сойър да запази спокойствие, трябваше да се отдалечим. Очите на Бо се впиха в моите, тихо ме молеха. Почти чувах мислите му. После се обърна към братовчед си. Това беше конфронтацията, която се надявах никога да не се случи.

- Какво намекваш, Сойър? попита с дяволски спокоен тон Бо. Тон, който никога не използваше със Сойър.
- O, не знам, братовчеде, може би, че излязох да търся приятелката си и я заварих в ръцете ти.

Бо направи крачка напред и от устните му излезе тихо ръмжене. Побягнах и хванах ръката му с моите две. Това щеше да ядоса Сойър повече, но щеше да спре Бо да размаже лицето му. Двете момчета бяха във форма, но това не беше първият бой на Бо. Не можех да го оставя да направи нещо, за което щеше да съжалява през целия си живот.

Очите на Сойър се спряха на мен. Можех само да си представя какво преминава през главата му в този момент. Тъжното беше, че знаех, че дори не беше близко до истината. Сойър никога нямаше да си помисли, че бях изгубила девствеността си с Бо.

- Искаш ли да ми кажеш какво става, Аш? – попита ме той наранено.

Мразех се, защото знаех, че думите, които щях да изрека, щяха да го наранят дори повече. Избутах Бо зад мен и застанах пред него.

- Отивай си вкъщи, Бо! Със Сойър трябва да поговорим и не искам да си тук.

Исках да се обърна, за да видя реакцията му, но не го направих. Вместо това продължих да гледам Сойър, молейки се наум Бо да ме послуша и да си тръгне. Беше време да приключа това и да спася приятелството им, преди да е станало твърде късно.

- Не искам да те оставям сама отвърна твърдо той.
- Бо, моля те! Не можеш да ми помогнеш. Просто си върви!

Сойър не сваляше очи от моите. Опитваше се да прочете мислите ми. Щях да му кажа истината, но само тази, която нямаше да развали отношенията му с Бо.

Скърцането от сухата трева под ботушите на Бо ми подсказа, че беше последвал молбата ми и отиваше към пикапа си. Бях спечелила тази битка. Сега бях изправена пред по-голяма и нямах представа как да започна.

ГЛАВА 19

Ammon

- Започни от началото, Аш, и ми разкажи всичко.

Нямаше как да му разкажа всичко. Погледнах към пътя, по който се отдалечаваше пикапа на Бо. Сойър ме чакаше да заговоря и тишината ставаше оглушителна.

- Това лято с Бо възродихме приятелството си. Преди бяхме близки и ти знаеш това замълчах и си поех дълбоко въздух. Той ме разбира. Знае кога говоря глупости и знае, че не съм перфектна, въпреки че усилено се опитвам да бъда. С Бо съм себе си и не се притеснявам, че ще изгубя приятелството му.
- Значи сте само приятели? Защото по начина, по който галеше устата ти и те поглъщаше с очи, ми е трудно да го повярвам.
- Единственото, което мога да бъда с Бо, е приятел. Той го знае. Бо е любвеобилен. Докосва доста различни момичета по устните.

Сойър повдигна вежда, сякаш мислеше това, което казвах, за налудничаво.

- Не знам дали говорим за същия тип, но Бо, моят братовчед Бо, не гледа така влюбено когото и да било. Ти си твърде наивна, за да го видиш, но повярвай ми, скъпа, той те желае и ще му сритам задника заради това.

Добре, не целях това. Трябваше да вини мен, не Бо. Трябваше да насоча гнева му в друга посока.

- Не си разбрал правилно нещата. Той се опитваше да ме разубеди от решението, което взех днес. Бо вярва, че двамата с теб сме родени един за друг. Аз не мисля така. Млади сме и имам нужда от пространство. Не съм готова да се омъжа за теб. Това ме плаши. Искам да преживея толкова много неща. Бо смята, че правя грешка, защото мисли, че ти си най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало. Това, което видя днес, беше братовчед ти, който се опитваше да ме убеди да не късам с теб.

Шок и изумление преминаха през лицето на Сойър и това беше леко обидно. Защо му беше толкова трудно да повярва, че исках да се разделим?

- Ти... ти... ме зарязваш? той поклати глава и се дръпна от мен. Лицето му пребледня, сякаш му бях казала, че никога повече нямаше да играе футбол. Това не беше краят на света.
- Преструвам се с теб, Сойър. Аз не съм доброто момиче, за което ме мислиш. Ти обичаш фалшивата Аштън. Опитвах се да бъда достойна за теб от доста време насам и вече се уморих. Не обичам да връщам тъпите бъгита на точното място на паркинга и не искам да бъда добра с всеки, който срещна. Понякога искам просто да избягам и да се притеснявам само за себе си. Аз съм себична, свадлива и просто фалшива. Момичето, което обичаш и за което искаш да се ожениш... не съществува!

Сякаш камък падна от плещите ми. Въздухът нахлу в дробовете ми и за първи път от три години си поех наистина въздух.

- Това е лудост – каза Сойър и поклати отново глава.

Можех да вкуся свободата и опитите му да ме убеди, че не знам какво говоря, ме дразнеха. Но вече имах контрол над ситуацията. Истинската Аштън отстояваше позицията си.

- Не, това е истината. Искам да отида на паркинга и да се натискам с гаджето си така, че да изгубя сутиена си под седалката. Искам да зашлевя Никол, когато ме гледа лошо по коридорите в училище. Искам да нося червения си бански и да се наслаждавам на факта, че момчетата ме заглеждат. Аз не съм тази, за която ме мислиш. Никога не съм била и никога няма да бъда.

Приближих се, повдигнах се на пръсти и го целунах по бузата. Познатият аромат на парфюма му сви сърцето ми. Щеше да ми липсва, но не достатъчно, за да бъда друг човек, само за да бъда с него. Той вече ме виждаше по различен начин. Личеше си по изражението му. Емоциите, които бушуваха в сините му очи, когато накрая осъзна, че бях права, бяха горчиви. Завъртях се и побягнах към колата ми, потегляйки, без да поглеждам назад. За първи път си тръгнах от църквата, преди да свърши службата.

Лиан стоеше на стълбите пред триетажната стара, тухлена сграда, в която се намираше общежитието й, когато спрях на паркинга. От мястото, на което се намирах, можех да видя как гризеше нокътя на десния си палец, а това беше нещо, което правеше, само когато е нервна. Когато й се обадих, не й казах точната причина за идването ми. Изключих двигателя на празния паркинг. Имах нужда да кажа на някого всичко. Едно почукване по стъклото ме стресна и когато погледнах, видях намръщената физиономия на Лиан. Усмихнах се насила и отворих вратата.

- Кълна се, че косата ми побеля, докато те чаках каза тя и ме прегърна. Не мога да повярвам, че си тук и не мога да повярвам, че си си тръгнала от църквата по-рано, без да кажеш на никого къде отиваш.
 - Не ти казах тези неща дръпнах се и я погледнах.

Тя извъртя големите си кафяви очи, преметна лакът през моя и ме дръпна към сградата.

- Захарче, в момента, в който е станало очевидно, че няма да се върнеш в църквата, получих съобщение от леля Линда и Кайла, а после и Кайл го е публикувал на стената си във фейсбук.

Изръмжах и отпуснах глава на рамото й. Лиан потупа ръката ми и ме поведе да седнем на една усамотена пейка под едно дърво.

- Хайде, разказвай! Неведението ме убива. Никога не си била причина за клюките, затова съм сигурна, че ще е нещо сочно.

Загледах се в ръцете си и се размърдах на пейката. Да призная всичко беше едно, но да погледна Лиан в лицето и да й споделя всичките си недостатъци, беше напълно различно. Бяхме приятелки от три години и никога не й бях споменавала, че дори малко съм привлечена от Бо.

- Знаеш, че с Бо бяхме приятели като деца... - реших да започна аз. Изглеждаше най-безопасното начало.

- О, милостиви Боже, искаш да кажеш, че това има нещо общо с БО? Бо Винсънт?

Кимнах, без да я поглеждам.

- Да, всичко това има общо с Бо – прошепнах.

Ръката на Лиан покри моята и това ме отпусна малко.

- О, Господи, това ще бъде много по-лошо, отколкото очаквах отвърна тя.
- През лятото с Бо прекарахме известно време заедно. Ти беше с Ноа или работеше, а Сойър го нямаше. Реших, че ще е хубаво да бъда отново приятелка с Бо.

Лиан стисна ръцете ми и аз продължих да й разказвам как двамата плувахме на езерото, гледахме филм в нас, играхме билярд в бара, където работеше майка му и после замълчах, защото знаех, че това, което щях да кажа след това, щеше да бъде трудно за осмисляне. Все пак всички ме познаваха като добро момиче.

- В онази вечер в каросерията на пикапа... аз и Бо... ние... - преглътнах тежко и затворих очи – ... правихме секс.

Лиан пусна ръцете ми и обгърна раменете ми.

- УАУ! беше единственият й отговор.
- Знам. Не го направихме само веднъж и макар да знам, че няма да се случи никога повече... аз мисля... мисля, че го обичам. Може би винаги съм го обичала. Не... знам, че е така. Когато съм с Бо, чувствам неща, които никога не съм изпитвала със Сойър. Мога да бъда себе си. Не е нужно да се преструвам. Бо знае и найголемите ми недостатъци.
- Сърцето иска, когото иска. Не можем да направим нищо по въпроса каза Лиан.

Въздъхнах и вдигнах очи към нейните. Сълзите замъгляваха зрението ми.

- Но аз съсипах живота му. Сойър е всичко, което някога е имал. Не разбирай погрешно това, което ти казах аз направих първата крачка. Сега, когато погледна назад, го разбирам. Всичко това се случи по моя вина. Не трябваше да заставам между тях зарових глава в рамото й, подсмърчайки.
- Бо е можел да откаже. Във всеки момент, който е прекарал с теб, е знаел, че това ще провали отношенията му със Сойър. Не

само ти си виновна – каза спокойно Лиан и това ме накара да заплача по-силно. Бо имаше нужда от Сойър. Може и да не го осъзнаваше, но беше така. Трябваше да поправя нещата.

- Как да оправя всичко? Как да помогна на Бо и Сойър?
- Не можеш да го направиш вместо тях. Бо е знаел какво прави, Аш. Той е избрал теб пред Сойър. Сега, когато се раздели със Сойър, ще избереш ли Бо?

Избърсах сълзите от бузите си и я погледнах.

- Ако избера Бо, всички в Гроув ще го намразят. Ще го виждат само като момчето, което е откраднало момичето на Сойър. Не мога да му го причиня.
- Не мисля, че на Бо му пука за останалите присви рамене Лиан. Очевидно е, щом е избрал да се вижда тайно с гаджето на братовчед си. Знаел е какво прави. Сигурно те обича, Аш. Никога не съм си мислила, че Бо ще направи нещо, с което да нарани Сойър, защото обича и него. Затова единственото обяснение е, че теб обича повече тя посегна и ме потупа по рамото. Въпросът е дали ти го обичаш така силно? Готова ли си да обърнеш гръб на семейството си и хората в града, за да бъдеш с него?

ГЛАВА 20

\mathcal{F}_{o}

- Адът е замръзнал! Сойър Винсънт влиза в бар! – извика силно майка ми.

Допих бирата, която си взех, когато влязох преди пет минути. Не можех да намеря Аштън, затова дойдох тук с надеждата, че и тя също ме търси.

- Не съм тук да се наливам, лельо Хъни. Дойдох да видя лъжливия си братовчед, който ми заби нож в гърба.

Майка ми подсвирна и поклати глава.

- Трябваше да предположа, че не знаеш, че Бо и Аштън обикалят заедно града.
- Млъквай, майко! казах, без да я поглеждам. Очите ми бяха фиксирани върху Сойър. Никога не бях предполагал, че омразата му ще бъде насочена към мен, но точно с такава ме гледаше. Беше ми трудно да я преглътна, макар да знаех, че я заслужавам. Косата му беше прибрана зад ушите и беше стиснал зъби толкова силно, че челюстта му щеше да се счупи.
- Тя тук ли e? попита Сойър, като огледа празния бар. И той беше решил, че тя ще дойде при мен.
 - He.
 - Къде е?
 - Не знам.

Сойър тръгна към мен. Господи, не исках да го удрям. Исках само Аш. Истинската Аш. Онази, която той не познаваше. Онази, която той нямаше да обикне.

- Как можа да ми го причиниш, Бо? Ти си ми като брат! Болката в очите му беше като нож, който се забиваше в сърцето ми, но не беше достатъчно, за да съжаля за стореното.

- Ти не я познаваш. Никога не си я познавал.
- Аз не я познавам? АЗ НЕ Я ПОЗНАВАМ? За кой, по дяволите, се взе, Бо? Тя беше моя три години. ТРИ ГОДИНИ! Двамата не се поглеждахте през това време. После ме няма за едно лято и двамата се сдобрявате? Ставате приятели? Какво

точно се случи? Защото всичките лъжи, които се опита да ми пробута тя пред църквата, няма да минат!

Трябваше ли да му кажа истината? Той заслужаваше да я знае, но не можех да говоря с него, без първо да поговоря с Аш. Това беше нашата история.

- Сближихме се. Прекарахме време заедно. Спомнихме си защо бяхме толкова близки като деца — замълчах и го погледнах.

Имаше една истина, която трябваше да знае. Единствената истина, която можех да споделя, но с нея щях да изгубя всяка възможност отново да бъдем близки. Всичко се свеждаше до един прост избор – кой беше по-важен. Братовчед ми? Единственият човек, който винаги беше до мен, без значение какво ставаше... най-добрият ми приятел. Или Аш? Човекът, без когото не можех да живея. Вече не.

- Обичам я.

Сойър ме погледна с отворена уста и после отново бързо стегна челюстта си. Щеше да опита да ме удари. Личеше си по позата на тялото му.

- Ти я обичаш? – повтори невярващо. – Знаеш ли, че смятам да се оженя за нея един ден? А ти, Бо? Смяташ ли да се ожениш за нея? Да се преместите в караваната на майка ти? Може би тя може да работи тук с леля Хъни, когато родителите й се откажат от нея.

Юмрукът ми се стовари върху лицето му, преди да усетя. Сойър залитна назад и от носа му закапа кръв. Силен рев изригна от гърдите му и той тръгна към мен, поваляйки ме на земята. Удари ме в челюстта и му го позволих, само защото го заслужавах, но това беше единственият удар, който щях да му позволя. Кръвта се стичаше по устните му и се опитах да го усмиря. Не исках да го удрям отново, но нямаше да му позволя и той да го направи.

- Спрете и двамата! изкрещя майка ми, но Сойър замахна отново.
- Ти си негодник, Бо! Тя е добро момиче! Не можеш да й дадеш това, което аз мога!

Думите му ме накараха да загубя контрол и отново го ударих. По дяволите! Трябваше да млъкне!

- Млъкни, Сойър! извиках, като го бутнах и се изправих.
- Вярно е и го знаеш. Тя е просто твърде глупава да го осъзнае...

Не успя да завърши изречението, защото го съборих по гръб и го хванах за гърлото.

- Никога не я наричай отново глупава предупредих го. Беше прекрачил границата. Обичах го, но обичах нея повече.
- Това беше! Дръпни се от него, Бо! Това продължи достатъчно дълго! И двамата позволявате на едно момиче да развали връзката ви! Нито един от двама ви няма да се ожени за нея. Вие сте деца. Тя е сладка и красива, но не си заслужава да захвърляте семейството си!

Майка ми стоеше над нас и сянката й покриваше лицето на Сойър. Отпуснах захвата около врата му.

- Той не ми е семейство!

Заболя ме от думите му, но ако той ми беше отнел Аш и аз щях да се чувствам по същия начин. Дръпнах се и се изправих отново, като се отдалечих, без да отделям очи от него.

- Съжалявам, хлапе, но това, че си му ядосан заради едно момиче, не променя кръвта, която тече във вените ви. Вие сте и винаги ще бъдете семейство.

Сойър се засмя, изправи се и изтри кръвта от носа си с ръкава на блузата си.

- Той е просто копелето на загубеняка, който баща ми е имал за брат.

Не реагирах. Той искаше да го направя, но не се хванах в капана му. Майка ми зацъка с език, както правеше винаги, когато знаеше нещо важно, което друг не знаеше. Погледнах към нея, за да видя какво беше намислила.

- Всъщност Бо не е копелето на чичо ти. Той е копелето на баща ти. Кръвта, която тече във вените му, е същата като твоята, момче!

Замръзнах на място и се опитах да осмисля думите на майка ми. Залитнах назад и се хванах за ръба на билярдната маса, докато я гледах и търсех някакъв знак, че лъже.

- Не – отвърна само Сойър.

Не можех да го погледна. Не и сега.

- Да. Попитай баща си. Да ме вземат мътните, попитай майка си! Това определено ще бъде забавен разговор. Тя ме мрази така или иначе. Нека ме намрази още, че най-накрая сте разбрали.

Казваше истината. Чувах го в гласа й. Бях чувал лъжите й цял живот и знаех кога казваше истината.

- Не, ти си просто една тъпа курва! Баща ми никога не би... Майка ми се изсмя, взе кърпата от бара и я хвърли към Сойър.
- Избърши кръвта от лицето си и си върви вкъщи. Когато осъзнаеш, че казвам истината, ще се разберете с брат ти. Както казах, не си заслужава да се карате заради момиче. Можеш да попиташ баща си и за това. Сигурна съм, че има мнение по въпроса. Както виждам, ябълката не пада по-далеч от дървото.

Какво казваше тя? Тъжна усмивка се разпростря на лицето й.

- Не знам кое е по-лошо. Да разбера, че си боклук или това, че майка ти се опитва да те пробута на баща ми – изсъска Сойър, преди да тръгне към вратата, през която беше влязъл преди не повече от петнадесет минути.

Aumon,

- Е, бабо, върнах се. Време е да се изправя пред последствията – казах, като оставих една розова роза на надгробната плоча на баба ми.

Останах да спя в Лиан и бях станала в четири тази сутрин, за да се върна навреме за училище. Нямах нужда да добавям бягство от училище към списъка с прегрешенията си. Родителите ми и така щяха да ме накажат до края на живота ми.

Седнах на дървената пейка, която майка ми беше взела от верандата на баба ми и я беше донесла тук.

- Прецаках всичко. Теб те няма, затова отидох при Лиан, което вероятно влоши нещата. Тръгнах си от църквата преди края на службата. Съмнявам се, че майка и татко знаят защо, но едва ли има значение.

Отпих от кафето, което си бях взела по пътя. Училището започваше след час и щеше да бъде по-лошо да отида вкъщи преди това.

- Всичко е заради Бо. Обичам го. Лудост, нали? Бо Винсънт, градското лошо момче... и аз го обичам. Аз - гаджето на найдобрият му приятел и братовчед. Но с него съм себе си, бабо. Точно, както когато бяхме заедно с теб. Той не е лош, както мислят всички. Никой не познава сърцето му. Те не виждат нищо друго, освен грубия му език, бирата и бунтарското му поведение. Не виждат, че той е просто едно момче без баща. Никой не е бил до него да го научи на нещо. Оставили са го да расте сам. Всички го съдят, въпреки че знаят, че е нямал човек, от който да вземе пример. На чичо му също не му пука. Мисля, че е станал страхотен човек, въпреки лошия живот, който е имал. Мразя това, че всички съдят хората тук, без да ги познават. Наричат това място "Библейския колан", но истината е, бабо, че мисля, че всички трябва да четат Библията повече. Иисус е помагал на грешниците, не ги е заклеймявал. Бо има нужда някой да повярва в него и аз вярвам.

Отпих отново от кафето си и се отпуснах на пейката. Църковното гробище беше тихо в този ранен час и единственият шум идваше от училищния автобус.

Телефонът ми иззвъня с ново съобщение. Погледнах надолу и се намръщих.

СОЙЪР: Къде си и къде е Бо?

Поколебах се дали да му отговоря, защото не знаех какво да кажа. Фактът, че Бо го нямаше обаче, ме притесняваше.

АЗ: Аз съм на гроба на баба ми. Не съм виждала Бо, откакто си тръгна от църквата вчера.

Изчаках да отговори, но той не го направи. Взех ключовете си от пейката до мен и станах.

- Трябва да тръгвам, бабо. Обичам те - казах и изпратих въздушна целувка към надгробния й камък, след което тръгнах към колата.

ГЛАВА 21

Аштын

Преди да затворя вратата на колата си, видях Сойър пред мен. Изглеждаше недоспал и имаше рана на носа, както и синина под дясното око.

- Какво е станало?
- Къде е той? прекъсна ме Сойър. Поклатих глава, чудейки се защо беше толкова решен да намери Бо.
- Казах ти, че не знам. Тръгнах от църквата и отидох при Лиан. Останах при нея в общежитието и си идвам сега.

Сойър промърмори нещо, което звучеше като псувня и го погледнах изненадано. Слънцето осветяваше лицето му и виждах ясно раните по лицето му. Очевидно по някое време вчера се беше срещнал с Бо.

- Това Бо ли го направи? посегнах да докосна лицето му и той избута ръката ми с погнусена физиономия.
- Не ме докосвай! Ти взе решението, Аштън, сега приеми последствията. Не съм твой и не можеш да ме докосваш.

Беше прав и само кимнах, а сините му очи се изпълниха с Γ няв.

- Ти направи това. Няма го заради теб. Ти провали живота му. Надявам се да си е заслужавало.

Гласът му беше също толкова гневен, както погледа му. Едно нещо беше сигурно – той ме мразеше.

Този път не кимнах. Заобиколих го и си тръгнах. Болеше твърде много от омразата му. Трябваше да намеря Бо. Беше лошо решение да не му се обадя вчера, но не можех да повярвам, че е избягал. Беше готов да се бори за мен и от външния вид на Сойър си личеше, че го беше направил. Бях готова да избера него пред всеки друг. Беше време да последвам сърцето си и да се боря за това, което искам. И аз исках Бо.

Осем часа по-късно стоях пред бара, в който работеше Хъни Винсънт и се взирах във вратата. Никога не бях идвала тук през деня. В тъмното падащата боя и лошо закрепената врата не се виждаха. Бо не беше дошъл на училище днес. Хората, които преди ми говореха, се преструваха, че не съществувам. Това щеше да ме притесни, ако не бях толкова притеснена за него. Писах му няколко пъти, но той така и не ми отговори. Сойър ме беше погледнал ядосано само веднъж – когато мина покрай шкафчето ми и поклати глава, сякаш аз бях виновна, че братовчед му беше изчезнал. Страхът, че беше прав, ставаше все по-силен. Вчера трябваше да се обадя на Бо. Не, трябваше да остана до него. Вместо това при първата пречка аз излъгах и избягах, като го оставих сам. Аз съм ужасен човек.

Вратата на бара се отвори и Хъни се появи там с ръка на хълбока си, гледайки право към мен. Дългата й тъмна коса беше събрана в ниска опашка от едната й страна и беше облечена в тесни джинси и широк пуловер. Беше първият път, в който виждах тялото й покрито.

- Влез, влез, най-накрая! Колко дълго смяташ да стоиш и да гледаш вратата? Той не е тук, така че няма смисъл да го чакаш да излезе.

Бо не беше тук, но може би тя знаеше къде е. Притичах след нея, когато се завъртя и влезе отново вътре.

Барът беше различен в три следобед. Завесите бяха дръпнати и слънцето осветяваше помещението, а през отворените прозорци влизаше свеж въздух. Миризмата на застояла бира и цигари почти беше изчезнала... почти.

- Той си тръгна вчера. Не е идвал и вкъщи. Добре ги скара тези момчета поклати глава Хъни, докато бършеше чашите и ги закачаше над бара.
 - Знам, трябва да оправя нещата.

Тя поклати глава и се засмя.

- Би било хубаво, но вредата вече е направена. Здраво се сбиха вчера. Побъркала си и двамата. Никога не съм си мислела, че момиче ще застане между тях, но не мислех и че ще обърнеш внимание на Бо. Когато започна да показваш интерес, знаех, че

всичко щеше да отиде по дяволите много бързо. Винаги си била единствената слабост на моето момче.

Седнах на един стол срещу нея. Стомахът ми се преобръщаше от чувството за вина. Какво бях причинила на Бо? Как можех да казвам, че го обичам, когато го бях наранила така? Любовта не беше егоистична.

- Аз съм ужасен човек. Бих направила всичко, за да бъдат нещата както преди. Не мога да повярвам, че му причиних това.
 - На кого? повдигна изкусно изрисуваната си вежда Хъни.
- На Бо отвърнах намръщена и тъжна усмивка се появи на лицето й.
- Е, предполагам не е толкова глупав, за колкото го мислех. Смятах, че е захвърлил всичко заради момиче, което само е искало да се позабавлява. Не мислех, че ти пука за него.

Исках да й се ядосам, но имах ли право? Не бях направила нищо, с което да покажа, че ми пука за него. Любовта не преобръща живота на хората с краката нагоре.

- Знаеш ли къде е? Искам само да поговоря с него. Трябва да оправя нещата.

Хъни въздъхна и прибра една чаша над главата си, преди да ме погледне.

- Не, Аштън, не знам. Той си тръгна, след като се сбиха с братовчед му. Беше наранен и ядосан. Сигурно има нужда от малко време и ще се върне. Засега по-добре се съсредоточи върху това да оправиш проблемите си със Сойър.
- Няма да оправям нищо със Сойър поклатих глава. Той ме мрази. Надявам се един ден да ме разбере, но нямам време да се разправям сега с него.

Хъни се подпря на бара и ме погледна съсредоточено.

- Искаш да кажеш, че няма да се събираш със Сойър? Не ти пука, че захвърляш сладкия живот, който той смяташе да ти предостави?

Никога не съм имала бъдеще със Сойър. Знаех го от самото начало.

- Обичам Сойър, но не съм влюбена в него. Никога не съм смятала да остана завинаги със Сойър. Искам просто да видя Бо.

Единствената работа, която имам със Сойър, е да оправя отношенията помежду им.

Хъни кимна и потупа ръката ми.

- Мисля, че мога да те харесам, момиче. Да не повярва човек... аз да харесам дъщерята на пастора. И по-откачени неща са се случвали.

Усмихнах се за първи път в този ден. Тя ми напомняше за Бо. Развеселеното й изражение и очите бяха същите като неговите.

- Трябва да говоря с него. Моля те, ако го видиш, му кажи да ми се обади.

Хъни кимна и продължи да бърше чашите. Станах и тръгнах към вратата. Писмото, в което се извинявах и го молех да говори с мен и което му бях написала в часа по литература, беше в джоба ми. Смятах да го мушна в шкафчето му, но той така и не дойде на училище. Извадих го и се върнах при Хъни.

- Може ли да му го дадеш, ако го видиш? попитах и плъзнах сгънатия лист към нея. Тя го взе и ме погледна.
 - Разбира се, мила. Ще се уверя да го получи.

Колите на родителите ми бяха на алеята, когато се прибрах в пет. Беше време да се изправя пред тях. Никой не ме посрещна на вратата, което беше добре. Влязох вътре и срещнах пронизителния поглед на баща ми. Той стоеше в креслото си с отворена Библия в скута и ме погледна през очилата. Беше ядосан, наранен и разочарован. Виждах го в очите му. Оставих чантата си на масичката за кафе и седнах на дивана с лице към него.

- Радвам се, че най-накрая се прибра. Краткото ти съобщение, в което ми казваш, че си добре и ще останеш при Лиан, не беше особено успокоително. Майка ти си легна с главоболие.
- Съжалявам, татко отвърнах. Наистина съжалявах, че съм ги обезпокоила.

- Съжаляваш, а? Е, не изглеждаш така. Радвам се, че си отишла на училище навреме и дори си ходила на гроба на баба ти. Не ме гледай така изненадано. Ходя там всеки ден и видях розата, която си оставила. Само ти би оставила роза от нейната градина. Никой друг няма да се сети за това. Ти си добро момиче, Аштън. Винаги си била, но от лятото насам нещо става с теб и трябва да поговорим.

Щеше да обвини Бо, ако знаеше. Искаше друг да бъде виновен. Фактът, че дъщеря му беше една лъжкиня, му убягваше.

- Бо Винсънт също го няма. Всички мислят, че сте избягали заедно, но после ти ми писа, че си в Лиан и отговорникът на общежитието го потвърди, когато се обадих. Не си била с Бо, но е изключително съмнително, че го няма, а Сойър е с посинено око. Какво стана в църквата, Аштън?

Баща ми ме питаше, но не искаше да знае истината. Никой баща не би искал да чуе такава истина. Поклатих глава.

- Скарах се със Сойър и се разделихме. Отидох при Лиан, за да избягам. Само това знам.

Ставах все по-добра в лъжите. Не беше нещо, с което се гордеех. Баща ми кимна и затвори Библията си.

- Добре. Няма да ми хареса да чуя, че си се забъркала с такъв като Бо. Раздялата със Сойър е правилно решение. Двамата имахте твърде сериозна връзка, а другата година ще кандидатстваш в колеж. Трябва да се съсредоточиш върху бъдещето си, не да мислиш за момчета.

Той стана и остави Библията на масичката. Зелените му очи срещнаха моите и той посочи към книгата.

- Лошите приятели покваряват добрите нрави. Ако четеше по-често Библията, щеше да го знаеш.

Гледах го, докато вървеше към спалнята. Наистина ми се искаше да не беше направил четенето на Библията толкова омразно за мен. През целия ми живот ме заставяше да го правя и се беше превърнало в неприятно задължение. Вярвах в нея, но баща ми я използваше в своя полза твърде много пъти, като игнорираше частите, които доказваха грешките му. Като например това да не съдим другите, без да ги познаваме. Това също го пишеше в Библията.

ГЛАВА 22

To

Бо,

Много, много съжалявам! Че не ти се обадих. Че избягах. За Сойър. Провалих живота ти от егоизъм. Не мога да ти опиша колко съжалявам. Моля те, прости ми! Мога да понеса всичко друго, ако знам, че можеш да ми простиш. Може би това, което направихме, беше грешно. Може би трябваше да постъпим другояче, но не съжалявам за нито един момент, прекаран с теб. Ти ми даде спомени, които винаги ще пазя в сърцето си. Няма да правя нещата по-трудни за теб. Ще те оставя да вървиш по пътя си. Само те моля, не ме мрази!

Обичам те!

Аштън

Прокарах палец по думите "Обичам те", докато се взирах в писмото на Аштън. Тя ме обичаше. Аштън Грей ме обичаше. Бях я оставил, мислейки си, че това беше по нейна вина. Страхът прозираше в думите й. Тя си мислеше, че я мразех? Нима не беше слушала какво й говорех през цялото време? Нима с действията си не й бях показал достатъчно? Жертвах всичко за нея. Как можеше да си мисли, че я мразя? Това не беше възможно. Болката, която изпитвах, откакто майка ми беше откъснала с голи ръце сърцето ми и го беше изхвърлила, отшумяваше, когато повтарях думите "Обичам те."

Сега имах нужда да ме прегърне, за да плача в ръцете й. Да плача за единствения баща, който познавах и бях изгубил като дете. Да плача за брата, който не знаех, че имам, но който обичах въпреки това. Да плача за единственото момиче, което бях обичал... което беше единственият човек освен Сойър, за когото бих умрял. Да плача за невъзможната ситуация, в която се намирахме. Толкова я обичах. Бях избрал нея пред Сойър и бих

го направил отново. Но сега нещата бяха различни. Сойър изпитваше същата болка като мен. Може би дори по-силна, защото беше неговият баща, нашият баща, който беше изневерил на жена си, който ме беше игнорирал през целия ми живот и го беше лъгал. Една сълза се спусна по брадичката ми и бързо дръпнах писмото, за да не попаднат върху мастилото. Имах нужда да знам, че на някого му пука... че някой ме обича. Сгънах листа така, че да виждам думите "Обичам те" и името й, притиснах го до сърцето си и се отпуснах на сламата. Тази вечер нямаше да спя много, но думите на Аш щяха да ме топлят.

Аштын

Винаги ми е било лесно в гимназията. Сойър беше мое гадже и ме пазеше от хората, които искаха да ме тормозят. Стоях пред шкафчето си, на което беше написано с червен лак "Мръсница" и точно тогава осъзнах – аз нямах представа какво е да си наистина в гимназията. Може би бях мръсница. Никой не знаеше за мен и Бо, затова фактът, че ме наричаха така, означаваше, че имаха съмнения.

Въздъхнах и бързо въведох комбинацията си, за да отворя шкафчето. Радвах се, че нямаше дупки по него, защото така бях сигурна, че никой няма да се опита да напъха нещо вътре. Чувах как хората си шушукат зад мен, докато вадех учебниците за първия час. Никой не говореше с мен и не се застъпваше за мен. Не очаквах да го направят. Това беше третият ден, който минаваше под девиза "Избягвай Аштън". Не можех да виня Сойър, защото той не участваше. Не се застъпваше за мен, но и не се включваше в забавлението. Всички го обичаха и искаха да го защитят. Ако като тормозеха мен, смятаха, че помагат на него, щях да го понеса. Бяха просто думи.

Сякаш бях казала това на глас, защото някой ме блъсна в шкафчето. Ударих се в ъгъла му и за момент главата ми се замая

от сблъсъка. Хванах се за вратата и се надявах да не припадна. Зад мен се разнесе женски смях и затворих очи, докато отмине болката.

- О, за Бога! Ще стоиш и ще понасяш това ли? – бавно се обърнах и видях Кайла да ме гледа с раздразнено изражение. Тя ме хвана за ръка и ми помогна да остана на крака. – Разбирам, че смяташ, че заслужаваш това или каквото и да е там, но идва момент, в който чашата прелива. Трябва да ги спреш или ще продължат да минават през теб. Озъби се малко, момиче – тя взе учебниците от ръцете ми и затвори шкафчето. – Хайде, ще те заведа при сестрата, защото изглеждаш замаяна и погледът ти блуждае. Щом се увери, че си добре, ще отидеш в час.

Аз наистина бях замаяна и объркана. Защо Кайла ми помагаше? Тя беше главната мажоретка. Смятах, че тя беше водачът на анти-Аштън групата.

- Наистина трябваше да помислиш, преди да изневериш на градския принц. Сойър има доста верни последователи. Всичките са ти бесни. Мразят те, защото беше твой дълго време и сега, защото го нарани. Убедени са, че имат право да ти отмъстят вместо него. Затова или си наеми охрана, или се вземи в ръце. Това няма да спре скоро. Може да продължи цяла година.

Кайла ме поведе по коридора към кабинета на медицинската сестра.

- Знам. Реших, че ако ги оставя да си излеят гнева, това ще отшуми по-бързо обясних.
- Няма да стане така засмя се Кайла. Или Сойър ще ги спре, или ти. Къде е Бо? Ако се домъкне тук, може и да успее да сложи край на това.

Исках Бо. Липсваше ми. Посегнах и докоснах джоба си, за да се уверя, че бележката, която му бях написала снощи, беше там. Реших да я занеса на Хъни този следобед в случай, че му беше дала предишната. Исках да се уверя, че знае как се чувствам. Не исках да бъде сам.

- Наистина ли го направи? Наистина ли изневери на Сойър с Бо? Трудно ми е да повярвам, че Бо би причинил това на Сойър. Но Сойър мълчи, а Бо е пропаднал вдън земя.

Нямаше да лъжа повече. Сойър знаеше истината. Не трябваше да пазя неговите чувства. Ако излъжех, означаваше, че се отричах от Бо. Не можех да го направя.

- Да, вярно е.

Кайла спря и си помислих, че ще хвърли учебниците ми на земята или ще направи нещо друго драматично, но тя само тихо изсвири.

- Признаваш го? УАУ!
- Всички знаят повдигнах рамене. Разделих се със Сойър. Нямам причина да лъжа.
- Мога да се сетя за една повдигна вежди тя. Лудите, които смятат, че защитават Сойър, като те използват за боксова круша.
- Може би, но няма да лъжа за мен и Бо. Той не го заслужава. Няма от какво да ме е срам, освен от това, че съсипах приятелството им.
- Ти наистина си уникална каза Кайла, преди да отвори вратата към кабинета на сестрата. Нищо чудно, че момчетата Винсънт се бият за теб.

Нямаше ми нищо, освен грозната цицина на главата ми. Искаше ми се да не беше така и да получа поне няколко шева, за да имам извинение да си тръгна по-рано. До обяд учебниците ми бяха събаряни толкова пъти, че се отказах да ги броя. Кайла спря да ми помогне още веднъж, напомняйки ми, че имам нужда от охрана. Чистачът беше почистил шкафчето ми и директорът заплаши всички, че ще ги накаже, ако отново повредят училищна собственост. Затова започнаха да лепят бележки с груби коментари по вратичката. Спрях да ги чета, когато осъзнах, че бяха просто още една форма на наказание.

Сойър гледаше мълчаливо през целия ден. Когато очите ни се срещнаха, след като махнах поредната бележка от шкафчето си, той не каза нищо, а просто ме подмина и тогава реших, че може би го мразя малко. Не беше толкова перфектен, за колкото

го смятах. Може би и аз го бях издигнала на пиедестал. Сойър, когото познавах, нямаше да позволи да тормозят някого така. Очите ми се отвориха и видях и другата му страна, която определено не харесах особено.

Нямах търпение да си взема храна и да изляза навън, за да ям сама и да се насладя на тишината и спокойствието. Наредих се на опашката в столовата и игнорирах всички около мен, като си повтарях да не поглеждам никого. Явно, когато ги гледах, се ядосваха повече. Това беше и причината да не видя Кока-Колата, преди да я излеят на главата ми.

Простенах, когато ледът се изсипа на главата ми и течността не попадна в очите ми. Косата ми залепна за главата и цялата ми риза беше мокра. Цялата столова се смееше. Никол застана пред мен с празна чаша и самодоволна усмивка.

- Упс! – каза тя достатъчно силно, за да я чуят останалите, а после се завъртя на пета и отиде при феновете си.

Стоях там и се чудех как да постъпя. Кайла каза, че трябваше да покажа зъби, но не исках да се боря. Исках Бо да се върне. Изтрих Кока-Колата от очите си и махнах косата от лицето си. После, без да ги удостоя с внимание, тръгнах към вратите, които водеха към коридора. Вече можех да се прибера. Това беше достатъчно извинение.

Вратите се отвориха, преди да успея да ги достигна и се изправих пред Сойър. Сините му очи, които някога обожавах, се разшириха от изумление, когато ме видя. Не беше по негова вина.

- Извини ме – казах любезно, доколкото беше възможно и го заобиколих.

Не се обърнах назад, но усещах очите му в гърба си. Може би това щеше да бъде капката, която да прелее неговата чаша. Но може би не беше.

ГЛАВА 23

 \mathcal{F}_{o}

Скъпи Бо,

Липсваш ми. Липсва ми усмивката ти... смехът ти. Липсва ми да те виждам, облечен в джинси. Липсва ми дяволитият блясък в очите ти, когато си намислил някоя лудория. Моля те, върни се вкъщи! Мисля за теб ден и нощ. Наистина действаш на съня ми, да знаеш. Снощи бях на покрива и си мислех за всички онези нощ, в които лежахме заедно там и гледахме звездите. Преди животът ни да се обърка. Преди да избера грешното момче Винсънт.

Сойър ще ти прости. Мисля, че осъзнава, че това помежду ни не беше любов. Не и истинска. Той не познаваше истинското ми аз и разбрах, че и аз не съм познавала неговото. Нещата, които обичах преди, вече ги няма. Той не си ти. Никога не е бил. Но в града може да има само едно дяволски секси лошо момче. Според мен е някаква квота — по един на всеки град. Дразня те. Не си лош. Ти имаш много добри качества. Възхищавам ти се. Иска ми се всички да те виждаха като мен. Ако само знаеха колко специален си ти. Моля те, ела си вкъщи. Не мога да спра да го повтарям. Липсваш ми!

Обичам те!

Аштън

Липсвах й. Исках да се върна и да я отведа далеч. Да я отвлека и да избягаме, но не можех. Все още не можех да се изправя пред чичо ми, като знаех, че така и не се опита да бъде до мен. Но исках Аш. Тя можеше да се крие с мен. Ако я помолех, щеше да се съгласи, но вече я бях забъркал в достатъчно неприятности. Не можех да я нараня повече. Тя беше в безопасност в тях. Родителите й я обичаха. Не трябваше да ги губи. Беше важно да имаш семейство. Беше дар. Дар, който

никога не бях имал и нямаше да й го отнема. Вместо това включих телефона си и видях всички съобщения, които ми беше изпратила. Прибрах писмото й до сърцето си и затворих очи. Засега това ми стигаше. Може би майка ми щеше да има друго писмо утре. Харесваше ми това, че Аш ходеше при нея, когато ме нямаше. Майка каза, че си говорят и вече не смяташе Аштън за толкова лоша. Възхищението в гласа й ми причиняваше поголяма болка. Аштън Грей беше твърде добра за мен, но я исках въпреки това. Не тя беше егоистката, а аз.

- Внимавай да не изтървеш някоя. Струват твърде много – извика Хъни от кухнята.

Бършех чашите за шотове и халбите за бира, преди да ги сложа зад бара. Започнах да идвам в бара всеки ден, за да оставя писмо за Бо и да разбера дали Хъни знае нещо ново за него. Посещенията ми ставаха все по-дълги, толкова дълги, че Хъни започна да ми намира работа. Работа, която с удоволствие приемах. Така можех да говоря за Бо с някого, който ме слушаше и не се налагаше да стоя сама в спалнята ми.

- Танк ми удържа по пет долара всеки път щом счупя чаша. Много добре знам, че тъпите стъкларии не струват толкова промърмори тя, като се върна на бара с още една табла с чаши.
 - Внимавам уверих я, като сложих халбата под плота.
- Добре. Сега ми кажи отново за тази история с шкафчето каза Хъни, като взе една чаша и започна да я подсушава до мен.
- Слагат бележки и глупави писма по вратичката, заплашват ме и разни други такива глупости. Освен онзи път, когато ме бутнаха и се ударих в шкафчето, нищо по-сериозно не се е случило.
 - И онзи малък негодник не е ли направил нещо по въпроса?

Присвих рамене, като си спомних как Сойър стоеше настрани и гледаше.

- Той е точно като баща си. Не знам защо се изненадвам. Няма да се спаси, когато Бо се върне. Когато момчето ми разбере, че Сойър не е направил нищо, ще полудее. Надявах се да се сдобрят, когато Бо се върне.
- Нямам намерение да му казвам за тези неща. Няма да разбере, че това се е случило и така няма да има причина да се ядосва на Сойър.

Хъни се засмя и удари по бара с кърпата си.

- Скъпа, израснала си с Бо и го познаваш добре. Не е глупав. Освен това все някой ще му каже и когато това се случи, на Сойър ще му се иска земята да се отвори и да го погълне, пред това да се изправи пред Бо.

Въздъхнах и взех празната табла пред мен, за да я върна в кухнята.

- Знам, че ще разбере, но искам да се сдобрят. Няма да си простя, докато не го направят.
- Да, моят съвет е да стоиш далеч от момчетата кимна Хъни. Знам, че си мислиш, че обичаш момчето ми, но момчетата Винсънт носят само проблеми. И двамата. Имат проблеми, за които не знаеш и имат нужда от време. Само ще ги объркаш повече. Освен това те бягат, когато стане трудно. В момента Бо е пример за това. Къде е той, докато се държат с теб като с някаква долнопробна мръсница? Сойър не е по-добър. Той оставя едно момиче да поеме вината за всичко и не казва нищо по въпроса. Обичам сина ми, но не е от тези, с които можеш да планираш бъдещето си. Трябва да продължиш напред. Намери си някой, чиято фамилия не е Винсънт.

След като в последно време се бях превърнала в нежелана персона, реших, че ще бъде най-добре да си нося обяд от вкъщи и да се крия в библиотеката, за да ям. Така стоях възможно най-далеч от Никол и газираната й напитка и шансовете да остана

суха се увеличаваха. Никой не забелязваше, че липсвам или просто не им пукаше.

Пет минути, преди да стане време за час, прибрах празната си торбичка от обяда в чантата и тръгнах към шкафчето ми. Опитвах се да го избягвам, освен рано сутрин и преди да се прибера. През останалото време носех всички учебници със себе си. Синината на рамото ми от раницата беше нищо в сравнение с онази, когато ме блъснаха в шкафчето. Количеството с бележките не нарасна, което ме изненадваше. Коридорът беше пълен с хора, които ме мразеха, но гърбът ме болеше от тежестта на раницата, затова трябваше да оставя няколко учебника.

- Принцесата трябва да е паднала доста ниско, щом се крие по време на обяд – посрещна ме развеселеният глас на Никол.

Бавно вдигнах очи към нея. Не знаех защо точно ме тормозеше така неуморимо. Не бях ли заплатила вече за греха, който бях извършила спрямо нея? Тя застана между мен и шкафчето ми. Не беше добра идея да се опитам да я заобиколя, затова зачаках да каже каквото имаше да казва.

- Какво е чувството да се отнасят с теб като с отрепка, а?

Трябваше да прехапя езика си, за да не й кажа, че няма от къде да знам, защото не съм тя. В истински бой тя щеше да ме размаже. Освен това не исках да й доставям удоволствие и да разбере, че думите й ме засягат.

- Не ме игнорирай изсъска тя и пристъпи към мен. Омразата в очите й ме предупреждаваше да внимавам.
- Искам просто да стигна до шкафчето си и после ще се махна. Не се опитвам да създавам проблеми.
- Ти вече създаде достатъчно, кучко засмя се като вещица Никол. Посегна и дръпна един кичур от косата ми, от което очите ми се изпълниха със сълзи от внезапната болка. Мислиш се за толкова красива и перфектна, че можеш да взимаш каквото си поискаш. Е, не си познала не можеш да вземеш това, което е мое!

Никол се приближи още и с едно бързо движение ме повали по задник. Чудесно! Сега щяха да ме накажат за бой в училищния коридор, без да имам вина. Точно от това имах нужда. Родителите ми щяха да побеснеят, ако ме отстранят. Нямаше смисъл да се изправям. Останах с приведена глава и зачаках да се случи нещо друго. Не отне много. Раницата ми беше дръпната от раменете ми и учебниците ми се изсипаха на главата ми. Присвих се и извиках, докато се опитвах да се прикрия от тежките книги, които разнасях цял ден.

- Това е достатъчно! Махнете се! – гласът на Сойър заглуши смеха и говора, които изпълваха коридора. – Остави я на мира, Никол! Проблемът ти е с Бо, не с Аштън. Не искам да те виждам повече да я докосваш! Това се отнася за всички ви. Разкарайте се! Никой не знае какво е станало и не е ваша работа. Престанете да се държите като нещастници и я оставете на мира.

Хората се разотидоха и смехът се превърна в шепот. Принцът беше проговорил. Отне му седмица, но накрая той сложи край на всичко. Ръката му се появи пред лицето ми и я гледах за момент, преди да я игнорирам и да се изправя сама. Не го погледнах и не му благодарих. Намесата му беше закъсняла. Започнах да събирам учебниците си от пода.

- Няма ли да ме погледнеш поне? — попита Сойър, когато вдигна раницата ми. Присвих рамене и едва го погледнах, докато прибирах учебниците си в раницата, която той държеше отворена. — Сама си си виновна, нали знаеш?

Това преля чашата. Бях боксова круша цяла седмица. Дръпнах чантата си от ръцете му и погледнах в онези сини очи, които някога смятах за красиви. Сега ми се струваха бледи и скучни.

- Никой не заслужава това, което преживях. Може и да заслужавах твоят гняв, но не съм направила нищо на цялото училище, за да заслужа техния. Затова прости ми, ако не разбирам с какво провокирах непрестанния тормоз, който понасям цяла седмица!

Завъртях се и тръгнах към вратата. Приключих за днес.

- Аштън, почакай! тръгна Сойър след мен и посегна към ръката ми. Моля те, почакай! Чуй ме!
 - Какво? извиках.
 - Искам да ти кажа нещо. Само ме изслушай, моля те!

Кимнах, но продължих да гледам към вратата, през която така отчаяно исках да избягам.

- Сгреших. Беше ужасно от моя страна да ги оставя да се държат така с теб. Съжалявам... наистина. В моя защита... наранен съм, Аш. Не загубих само теб. Загубих и най-добрият си приятел, братовчед си... брат си. Всичко се срина изведнъж и не мога да се справя. Казвах си, че заслужаваш това и че можеш да водиш сама битките си. Чаках да видя онова огнено момиче, което помня от детството ни. Смятах, че ако я видя, ще разбера защо си се обърнала към Бо, но ти продължи да се държиш по начина, по който щеше да реагира моята Аш. Не отвърна и не направи нищо. Продължаваше да поемаш ударите и от това болеше. Те нараняваха теб... момичето, което съм обичал през целия си живот. Исках да се намеся и да те защитя, но споменът как Бо докосваше устните ти и как ти го гледаше изплуваше в съзнанието ми и яростта ме завладяваше отново.

Той въздъхна и пръстите му върху ръката ми се отпуснаха.

- Обичам те! Обичам и истинската Аштън. Мислиш, че не е така, но забравяш кой ви измъкваше от всички беди, в които се забърквахте. Не попитах перфектната Аштън да ми стане гадже, когато бях на четиринадесет. Попитах единствената Аш, която познавах. Ти се промени сама. Няма да лъжа... гордеех се с момичето, в което се превърна. Светът ми беше завършен. Имах перфектното семейство, перфектното момиче, перфектното бъдеще. Позволих си да забравя момичето, което някога беше. Бо не я забрави.

Преглътнах буцата, която беше заседнала в гърлото ми. Това беше разговорът, който трябваше да проведем в момента, в който той се върна вкъщи лятото. Вместо това аз се опитах да избягам от истината.

- Никога не съм искала да те нараня отвърнах, докато гледах в обувките си.
 - Но го направи.

ГЛАВА 24

Aumon,

Само един честен отговор беше нужен, за да се почувствам така, сякаш някой ме беше изритал в корема.

- Знам, че ме мразиш и не те виня, но Бо... Бо има нужда от теб. Моля те, не мрази и него.

Вдигнах очи и го погледнах Беше се намръщил и бавно поклати глава.

- Не те мразя, Аш. Не мразя и Бо. Иска ми се да се върне. Когато си тръгнах от бара в неделя, не осъзнавах, че ще си тръгне. Трябваше да го предположа, но ти беше тук и не мислех, че ще те остави.
 - Той те обича. Нарани те и не може да го понесе.
- He, Аш тъжна усмивка се появи на лицето му. He си тръгна заради това.

Сойър се огледа във вече празния коридор. Бяхме закъснели за час, но не ми пукаше. Така или иначе смятах да се прибера вкъщи.

- Ела, трябва да ти кажа нещо – каза Сойър и се обърна към мен.

Последвах го до пикапа му. Беше странно да се кача вътре без той да ми отвори вратата и да ме вдигне на седалката, но ми се струваше правилно. Така трябваше да бъде от самото начало.

Сойър излезе от паркинга и тръгна на юг. Очевидно излизахме от града, за да проведем този разговор.

- Последвах Бо в неделя. Знаех, че ще го намеря в бара. Винаги отиваше там, когато иска да разпусне. Когато стигнах там, си разменихме няколко реплики... и няколко юмрука — Сойър ме погледна и се засмя. — Иска ми се да кажа, че Бо изглеждаше по-зле от мен, но и двамата знаем, че ще е лъжа. Може и да имам добра ръка, когато става дума за футбол, но в боя Бо е по-добър. Истината е, че наистина можеше да ме нарани. През повечето време само блокираше ударите ми.

Сойър замълча и въздъхна раздразнено. Не ги бях виждала да се бият от десетгодишни, когато Сойър обвини Бо, че само забърква неприятности и ме повлича със себе си. И в онзи следобед Бо беше по-силния. Сойър се размина само с клатещ се зъб. За щастие беше млечен и така или иначе щеше да падне.

- Леля Хъни беше там. Бяхме само тримата. Тя се опита да ни разтърве, но ние не искахме и да чуем. Или по-скоро... аз не исках да чуя. Исках да му пусна кръв. И двамата го отричахте, но знаех, че те е целунал. По дяволите, това е Бо... знам, че е направил повече от това. Мразех това, че те бях изгубил заради него. Това беше нещо, от което винаги съм се страхувал. Макар и двамата да не си говорехте, той те гледаше, когато си мислеше, че никой не ви гледа, ти също го правеше. Не съм чак такъв идиот.
- Никога не съм те смятала за такъв, Сойър. Излъгах за Бо, защото се надявах да спася приятелството ви. Смятам да се отдръпна и от двамата.

Сойър се засмя, но нямаше хумор в смеха му.

- Наистина ли си мислиш, че Бо ще те пусне? Не и в този живот.
 - Той те обича оспорих аз.
 - Знам, но работата е там, че обича теб повече.

Поклатих глава.

- Аш, Бо никога не би ме предал, ако не беше влюбен в теб. Няма смисъл да го отричаш.
- Добре съгласих се. Може би беше прав. Искаше ми се да бъде. Какво ще ми казваш, Сойър?

Сойър спря на един празен паркинг и изгаси двигателя. Зачаках търпеливо да събере мислите си. Вятърът разнасяше една празна торбичка по паркинга и я гледах, докато си мислех, че знаех точно как се чувства. Аз самата не можех да контролирам своя път.

- Аш, Бо не е мой братовчед. Той е мой... той е мой брат.

Стоях там и се опитвах да разбера думите му. Метафорично ли говореше? Аз вече знаех, че той приемаше Бо като свой брат.

- Не разбирам – успях да кажа накрая.

- Аз също все още се опитвам да го разбера, честно казано обърна се към мен Сойър. Докато си крещяхме един на друг в неделя и казвахме неща, който не мислехме, или поне, от които щяхме по-късно да се отметнем, Хъни ни каза, че баща ми всъщност е баща и на Бо.
 - Какво?
- Хъни е била училищната тръпка на баща ми. После баща ми заминал в колежа и се запознал с майка ми през първата година на правното училище. Тя била дъщеря на един от професорите му. Влюбил се в нея и се оженили. Когато завършил и се върнали в Гроув да отвори кантората си, Хъни очевидно все още била същата лудетина и разбивала сърцата на мъжете. Тя и чичо ми Мак се мотаели заедно и правели глупости, затова когато забременяла с Бо и се омъжила за Мак, всички решили, че той е негов син. Майка ми забременяла с мен същата година. Тя не знаеше за Бо, преди да накарам баща ми да признае за всичко в неделя вечер. Една вечер баща ми и Хъни се забили в бара, където той отишъл, защото се скарал с майка ми, че харчи твърде много за мебели. Пили текила и баща ми казва, че всичко, което си спомня, е как се е събудил сутринта в леглото на Хъни. Шест седмици по-късно тя почукала на вратата му и казала, че е бременна. Той не й повярвал или поне не повярвал, че е бременна от него. Затова чичо ми Мак се оженил за нея. Той й повярвал. Когато Бо се родил, чичо Мак заплашил баща ми, че ще каже всичко на майка ми, ако не се съгласи да направят тест за бащинство. Баща ми се съгласил. Бо е негов син. Чичо Мак казал, че ще го отгледа като свой, защото обичал леля Хъни още от гимназията. После знаеш историята. Починал. Хъни беше най-ужасната майка на земята и Бо се грижеше сам за себе си.

Седях и гледах през прозореца, защото не можех да погледна Сойър. Как можеше баща му да направи нещо такова? Той знаеше колко страдаше Бо. Отпуснах чело на студения прозорец, затворих очи и оставих сълзите ми да се спуснат по бузите. Нищо чудно, че Бо беше избягал. Чувстваше се достатъчно зле от това, че майка му не го желае, а сега се оказа, че и баща му не го е искал. Мак Винсънт е бил само негов чичо. Единственият спомен за стабилен живот, който Бо имаше, е бил с Мак.

- Бо не те е изоставил, Аш. Просто има нужда от време.
- Къде е той? попитах, като заридах силно.
- Иска ми се да знаех.

Сойър не каза нищо повече. Запали двигателя и тръгнахме обратно към града. Знаех, че трябваше да кажа нещо, но не знаех какво. Нямах думи. Сойър спря до колата ми и тогава го погледнах.

- Съжалявам! Знам, че и на теб ти е трудно. Сега разбирам защо не каза нищо цяла седмица. Имал си по-големи проблеми посегнах и стиснах ръката му. Благодаря ти, Сойър! Благодаря, че ми каза... че си приятел... за всичко!
- Няма извинение за това как се държах с теб през тази седмица, но благодаря, че се опитваш да ме успокоиш усмихна се той.
 - Сега разбирам, това ми стига.

Той кимна и аз пуснах ръката му, преди да скоча от пикапа. Това беше нашият край. Болката в гърдите ми се усилваще, защото знаех, че Бо беше някъде там и преминаваше през всичко това сам. Сойър вече беше в миналото ми. Ако само можех да намеря бъдещето си.

ГЛАВА 25

Aumon

Хъни се обърна рязко към мен в момента, в който влязох в бара. Оставих вратата затворена зад мен, докато изучавах жената, която беше лъгала сина си цял живот. През последната седмица бях започнала да харесвам Хъни. Не я смятах да добър родител, но знаех, че обичаше Бо и това ми стигаше. Сега исках да видя разкаянието в очите й. Исках да видя нещо, което да ми каже, че осъзнава грешката си.

- Престани да ме гледаш сякаш съм някакъв научен експеримент. Какво ти става днес? каза Хъни, като заобиколи бара. Опитваше се да разбере колко точно знаех.
- Защо не ми каза истинската причина за заминаването на Бо? Остави ме да вярвам, че аз и Сойър сме виновни.

Тя повдигна тънката си тъмна вежда и въздъхна:

- Явно Сойър е решил да сподели добрите новини с теб.
- Не приемам факта, че си лъгала Бо през целия му живот, за "добра новина".

Хъни дръпна един стол, седна и извъртя очи, сякаш преувеличавах.

- За какво си дошла, Аштън? Да ме смъмриш? Да ме обвиниш? Да ме съдиш? Давай, не е като да не съм свикнала, но гледай да минеш и покрай къщата на бившето си гадже и да прочетеш същата лекция и на баща му. Защото, малката, двамата сме еднакво виновни.
- Не съм тук да те съдя... нито, за което и да е от изброените. Тук съм, защото се притеснявам за Бо. Иска ми се да ми беше казала. Щях да отида да го потърся.
- Не беше моята история, за да ти я разказвам. В момента, в който казах на тези момчета, се превърна в тяхната история. Когато искат някой да знае, ще му кажат сами. Не аз. Освен това защо ти е да търсиш някого, който не иска да бъде намерен? Не е добра идея.

Отидох до нея и седнах на празния стол от едната й страна. През цялото време Хъни е знаела, че Бо не се е криел от проблемите си. Не е бягал. Имал е нужда от време да се справи с бомбата, която е избухнала в ръцете му.

- Защо ме остави да мисля, че е бягал от мен? От Сойър? попитах, като продължавах да търся разкаянието в изражението й.
- Защото така беше по-добре. Ти винаги ще бъдеш като стена между тези момчета, а в момента те имат нужда един от друг. Повече от всякога. Може и да не съм перфектният родител, но обичам момчето си. Знам, че той има нужда от брат си. Ти си мила и честна. Харесвам те. Наистина е така. Не си това, за което те мислех, но не носиш нищо добро за тези момчета. Трябва да напуснеш живота им, за да могат да намерят начин да се справят с това.

Тя беше права. Винаги щях да бъда това, което щеше да им пречи да се сдобрят наистина. Обичах Бо. Обичах го достатъчно, за да го оставя да си тръгне.

- Права си отвърнах.
- Ти си добро момиче с наистина голямо сърце потупа ръката ми Хъни. Майка ти те е възпитала добре и съм благодарна, че Бо е имал любовта ти. Радвам се, че някой като теб може да го обикне. Благодаря ти!

Станах и прегърнах Хъни. Тя се скова, после се отпусна и отвърна на прегръдката ми. Замислих се кога за последно някой я беше прегръщал.

- Благодаря ти, че ме изтрая тази седмица казах с насълзени очи. Нейните също бяха насълзени и ми се усмихна тъжно.
 - Хареса ми компанията.

Преди да се превърна в ридаеща развалина, й махнах за последно и се обърнах към вратата.

- Той се върна в града – каза тя. – Казвам ти го просто да знаеш. Давам му писмата ти.

Стиснах дръжката и се вгледах в дървената врата. Трябваше да го оставя. Ако знаех къде се намира и откога се беше върнал, щеше да ме заболи повече. Завъртях дръжката с всяка останала частица от самоконтрола ми и излязох. Този път се прибрах вкъщи.

Почукването на вратата ми беше последвано от:

- Аштън, съкровище, тук ли си?

Погледнах към часовника на нощното ми шкафче. Минаваше осем, а баща ми току-що се беше прибрал, което беше необичайно.

- Да отвърнах. Той отвори вратата и влезе в стаята ми. Изражението му беше намръщено и изглеждаше така, сякаш беше прекарал много напрегната вечер някъде. Добре ли си? попитах, спомняйки си последния път, в който някой от родителите ми беше дошъл в стаята ми разтревожен.
- Да, добре съм. Искам само да поговорим за нещо отговори той и седна на лилавия стол срещу леглото ми. Очевидно разговорът щеше да продължи дълго, защото той никога не сядаше там.
 - Добре казах. Странното му поведение ме изнервяще.
- Със Сойър се разделихте каза го като факт, не като въпрос. Затова само кимнах, за да потвърдя. Говорили ли сте скоро за нещо? Може би за нещо, което се случва в семейството му?

Откъде знаеше баща ми? Освен ако...

- Да, днес – отговорих и зачаках следващия му въпрос.

Баща ми се прокашля и се наведе напред, като сложи лакти на коленете си.

- Какво ти каза той?

Разбрах, че късното му прибиране вкъщи означаваше, че е имал посетители вечерта.

- Каза ми нещо за Бо.

Нямаше да му кажа тайната на Бо, защото можех да греша и баща ми да не беше прекарал последните часове със Сойър и родителите му.

- Казал ти е кой е бащата на Бо?

Кимнах бавно и продължих да мълча. Баща ми въздъхна и се отпусна на стола.

- Сойър и майка му бяха при мен тази вечер. Не приемат новините много добре, но се притеснявам повече за Бо. Той е този, който според мен преживява най-голям шок. Знаеш ли къде е?

Поклатих отново глава.

- Щеше да ми кажеш, ако е така, нали? Защото наистина мисля, че Бо има нужда да поговори с някого. Не е добре за него просто да бяга и да се крие, Аштън.
- He, тате. Бо не ми е звънял и не е идвал да ме види от неделя сутринта. Но... се е върнал. Хъни каза, че е в града, видели са се.

Баща ми кимна и потри грубата си буза, мръщейки се. Искаше да помогне на Бо и тази мисъл ме караше да се чувствам по-добре. Исках да стана и да го прегърна, но не го направих. Бо нямаше да приеме помощта му, но нямаше да му го кажа.

- Ядосан ли ти е?

Поклатих глава, но после спрях, защото не знаех дали беше така. Не ме беше потърсил. Не ми беше писал или звънял. Може би ми беше ядосан. Може би съжаляваше за всичко между нас.

- Искам да ти се извиня за нещата, които казах за него след опелото на баба ти. Сгреших. Не го познавах. Сойър ми разказа доста неща тази вечер. Бо е имал труден живот, но е преодолял много неща, а аз го осъдих прибързано. Когато той дойде на опелото на баба ти и те заведе до ковчега й, се изненадах, защото това не се вписваше в представата ми за него. Лошите хора не постъпват така мило с другите и това ме изплаши. Бо беше син на един дявол. Познавах Мак Винсънт от училище и той носеше единствено неприятности. Не исках да те сполети това. Бях сигурен, че кръвта вода не става. И после разбрах, че във вените му тече кръвта на един от най-уважаваните ни съграждани, който вместо да се погрижи за собствения си син, го е отритнал. Мак обичаше това момче. Помня как ги гледах двамата с Бо и се удивлявах с каква любов се грижеше за него. Фактът, че Бо дори не е бил негова плът и кръв и той го е знаел, ми показва само колко съм грешал. Библията ни казва да не съдим хората, но аз

го направих. Съжалявам, че не ти се доверих. Ти видя в Бо доброто, което аз отказвах да призная.

Този път се изправих от леглото, отидох до баща ми, седнах в скута му и положих глава на рамото му, както правех като дете.

- Всичко е наред, татко. Знам, че си ми мислел доброто и си се опитвал да ме предпазиш, но си прав Бо е специален. Пренебрежението, което е преживял, не е пречупило духа му. Ако го опознаеш, ще го обикнеш. Невъзможно е да не го обикне човек.
 - Обичаш ли го?
- Да и защото го обичам, ще го пусна на свобода. Той не може да бъде с мен и да запази връзката си със Сойър. Винаги ще бъда спомен за предателството му. Разбирам това.

Баща ми погали ръката ми и ме прегърна силно.

- Не искам да те видя наранена, но си права. Не виждам друг начин. Тези две момчета имат дълъг път пред себе си, докато приемат случилото се и имат нужда един от друг.
 - Знам.
 - Но въпреки това боли... отвърна баща ми.
 - Да, но въпреки това боли...

Спрях пред шкафчетата в съблекалнята и зачаках Сойър. Писах му да се видим тук. Преди да се изправя пред Аштън, трябваше първо да говоря с него. Без юмруци. Без скандали. Сойър беше мой брат много преди да разбера, че имахме общ баща. Обичах го. Може и да не изглеждаше така, но го обичах. Аштън беше единственото нещо, за което бих се борил с него. Нямаше извинение за действията ми, но трябваше поне да ме изслуша. Не исках да мрази Аштън. Тя не заслужаваше омразата му. Мислих какво точно щях да му кажа и всичко ми звучеше глупаво и повърхностно. Сойър беше вторият най-важен човек в

живота ми и преди три години ми беше отнел този, който щях да избера пред всеки. Без значение какво мислеше, аз я обичам повече. Познавах я. Разбирах я.

Тежката врата се затръшна и се обърнах, за да се срещна с безизразното лице на Сойър.

- Върнал си се, време беше каза той, запазвайки дистанция.
- Да, върнах се. Имах време да помисля и да разреша някои проблеми.

Сойър се засмя студено.

- Наистина ли? По дяволите! Може би ще можеш да разрешиш и моите проблеми, защото аз очевидно не мога.

До деня, в който Сойър излезе от църквата и ни хвана с Аштън, не го бях чувал да псува. Сега все повече приличаше на мен. Сдържах се да не се усмихна, защото не трябваше да ми харесва факта, че перфектният ми братовчед започваше да придобива човешки вид.

- Говорил ли си с Аштън? – попитах, като скръстих ръце пред гърдите си и се облегнах на шкафчетата зад мен.

Сойър се намръщи, поклати глава, но после въздъхна.

- Да, веднъж. Казах й за татко. Реших, че има право да знае защо си напуснал града, защото обвиняваше себе си. Не исках да си мисли, че всичко е по нейна вина.

Решила е, че тя е виновна? Мамка му!

Не се бях замислял за това. Дръпнах се от шкафчетата и извадих телефона си. Трябваше да го включа и да прочета съобщенията й. Дали знаеше, че съм добре? Майка ми не й ли беше обяснила какво е станало?

- Имаше тежка седмица каза Сойър и аз го погледнах. Какво искаше да каже? Притеснена ли е била?
 - Как така? попитах, опитвайки се да разбера дали лъже.

Той прокара ръка през тъмната си коса и въздъхна раздразнено.

- E, не всички приемат добре факта, че ми е изневерила с теб. Какво означаваше това? Това не беше тяхна работа!
- Обясни ми настоях и направих крачка към него.
- Трябваше да се изправи пред хората, които заеха моята страна. Това e.

Нападали са я? Сама ли е била срещу всички?

- Какви хора? сопнах се аз.
- Успокой се вдигна ръце Сойър. Трябва да поговорим за нас. Аштън е добре. Уверих се да е добре.
- Сигурен ли си? имах нужда да ме увери в това. Нямаше да мога да се съсредоточа върху разговора ни, ако не знаех, че тя е добре.
 - Да, сигурен съм.

Кимнах, прибрах ръце в джобовете на джинсите си и отново се подпрях на шкафчетата.

- Добре, давай първи – казах.

Аз поисках да се срещнем тук, но виждах, че той искаше да говори. Сойър се приближи до скамейката и седна. Изглеждаше толкова зле, колкото и аз. Никога не сме били скарани за повече от десет минути, а сега може би никога нямаше да се съвземем от това.

- Познавам истинската Аштън. Осъзнах, че ти я познаваш подобре от мен, защото двамата си приличате, но никога не съм я смятал за перфектна. Никога не съм искал от нея да бъде такава. Обичам истинската Аш още от деца. Точно както теб, Бо. Тя открадна сърцето ми, преди да разбера какво е да обичаш – той замълча и прокара ръка по лицето си. – Но ти си мой брат и си бил такъв през целия ми живот. Още преди да разберем, че имаме един баща. Колкото и да ми се иска да те мразя... не мога. Аштън избра теб. Тя е от момичетата, на които трудно можеш да откажеш и да забравиш... и те разбирам.

Не знаех дали това означаваше, че ми прощава, но нямаше да се откажа от нея, ако това беше целта му.

- Ще се боря за нея отговорих. Трябваше да е наясно с това.
- Знам кимна Сойър. Няма да ти се наложи да се бориш много. Тя иска теб.

Дали двамата бяха говорили за мен? Дали той се беше опитал да си я върне?

- Тя ли ти го каза?

Господи, надявах се да му го беше казала тя.

Сойър повдигна глава и тъжна усмивка докосна устните му.

- Трябва ли да ми го казва? Действията й го показват. Не мога да се боря за някого, който не ме желае. Какъв е смисълът?

Аз бих. Аз щях да се опитам да я накарам да разбере, че аз съм този, който желае. Нямаше да се откажа така лесно, ако бях на негово място. Това беше поредното доказателство, че аз я обичах повече.

- Между нас всичко ще бъде ли наред? попитах, защото исках да знам дали това означаваще, че щях да го изгубя.
- Може би... някой ден изправи се Сойър и присви рамене. Сега имам нужда от време. Това не променя факта, че си моя кръв. Просто трябва да се отдръпна... от всичко.

Аз бях копелето на баща му и бях отнел приятелката му. Разбирах го. Беше цяло чудо, че не ме мразеше.

- Ще бъда тук, когато си готов... казах му.
- Да, знам кимна той.

ГЛАВА 26

Aumon,

Цяла нощ бях спала с телефона в ръка. Исках да видя веднага, ако Бо се обади или ми пише. Да, щях да го пусна на свобода, но това не означаваше, че не се притеснявах. Исках само да знам, че си е у дома.

Днес вървях по коридорите, без да се притеснявам, че някой ще ме блъсне в стената. Вече не си шушукаха. Сякаш имаха нещо ново, върху което се бяха фокусирали. Вече не бях център на внимание. Слава Богу! Тръгнах към шкафчето ми и забавих крачка, когато видях болезнено познатото тяло пред него. Сърцето ми ускори ритъм, когато разбрах, че това не беше сън. Вече можех да оглеждам секси задника му, без да се притеснявам. Усмивката ми бързо изчезна, когато видях какво правеше.

Бо махаше бележките от шкафчето ми, които бяха останали от предния ден. След случката в коридора вчера бях забравила за тях. Макар и да не виждах лицето му, знаех, по резкия начин, с който дърпаше листчетата, знаех, че беше ядосан. Бавно и предпазливо се приближих до него. Напрегнатите му рамене бяха като предупреждение да не правя резки движения.

- Бо – прошепнах и докоснах ръката му.

Последната от бележките падна на земята. Той не ме погледна и вместо това затвори очи.

- Всичко е наред. Не ми пука за бележките уверих го. Исках да го успокоя.
- Оставил ги е да ти причинят това. Ще го убия каза с тон, изпълнен с гняв и това ме накара отново да се притесня за Сойър.
- He, той им каза да спрат уверих го и се приближих. Бо най-накрая отвори очи и се обърна към мен.
 - Кога? Защото определено не са спрели.

Плъзнах ръка по неговата и преплетох пръстите си в неговите.

- Не ми пука. Наистина.

Бо изръмжа и удари с юмрук по шкафчето ми.

- На мен ми пука! Никой не може да ти говори така! Никой, Аш! — той се обърна и погледна към събралите се в коридора ученици. — НИКОЙ! — извика той. Дръпна ръка от моята и тълпата се отдръпна, за да го пусне да премине. Отиваше при Сойър и тихо се молех да го остави жив.

Любопитни очи гледаха гърба на Бо и се връщаха към мен. Нямаше да има други бележки по шкафчето ми. Бо се беше върнал и със сигурност вече всички се страхуваха от него.

Малките късчета хартия в краката ми бяха всичко, което беше останало от тормоза, в които живях цяла седмица. Наведох се, за да ги събера и видях ботушите на Тоби Хорн да се спират до мен.

- Ще ти помогна. Не мисля, че Бо искаше да ги виждаш.

Усмихнах му се. Цяла седмица той гледаше случващото се отстрани и сега ми помагаше, само за да се предпази от гнева на Бо.

- Не искам чистачът да ги събира. Не е виновен той.
- Той ще убие Сойър, ако разбере дори частица от това, което ти причиниха.

Въздъхнах, защото знаех, че беше прав. Ако бележките бяха ядосали Бо, то не знам какво щеше да се случи, когато разбереше за надписа с лак или за случката с Кока-Колата в столовата.

- Моля се никой да не му каже.

Тоби спря и ме погледна за момент, като се опитваше да разбере дали говорех истината.

- Не искаш отмъщение?

Поклатих глава и се изправих.

- Не, не искам отмъщение. Ако тази седмица е помогнала на Сойър по някакъв начин, то си е заслужавало. За съжаление Бо никога няма да го види по този начин.
 - Ще обвинява себе си, че те е оставил.

Изхвърлих бележките в кошчето и изтупах ръце в джинсите си, преди да се обърна отново към Тоби.

- Имаше причина. Двамата със Сойър знаем това.
- Сдобрихте ли се със Сойър?

Засмях се. Със Сойър никога нямаше да се сдобрим напълно, защото имаше твърде много болка помежду ни.

- Доколкото е възможно.

Тоби кимна, сякаш разбираше.

- А с Бо? попита несигурно.
- С Бо сме приятели.

Само това трябваше да знае. Тоби кимна и вдигна раницата си по-високо на рамото си.

- Извинявай за миналата седмица. Трябваше да кажа нещо. Чаках Сойър да се намеси.
 - Не се притеснявай. Всичко свърши вече.
- Бо се върна съгласи се той, усмихна ми се за последно и си тръгна.

To

Изпитвах нужда да ударя нещо. Сложих ръце върху двете врати на входа и ги затръшнах, преди да изляза на паркинга. Извадих телефона си и най-накрая го включих. Очевидно Сойър не ми беше казал всичко. Имаше възможността да ми обясни какво имаше предвид с това, че Аштън е имала лоша седмица. Не ми каза, че са я тормозили. Защо не беше махнал бележките от шкафчето й? Къде е бил? Дали се е радвал, че се отнасят така с нея? Кръвта ми кипеше. Щях да го спукам от бой.

Погледах към телефона си и видях десет непрочетени съобщения. Дали Аштън ми беше писала за всичко това? Не трябваше да си изключвам телефона. Исках да се скрия от всичко и всички, за да се справя с болката. Аштън е имала нужда от мен и се е справяла с всичко сама. Сърцето ми се свиваше.

АШТЪН: Обичам те! Съжалявам! Моля те, върни се!

АШТЪН: Оставих ти писмо при майка ти. Получи ли го? АШТЪН: Говорих със Сойър днес. Той ми каза. Бо, моля те, ела си вкъщи! Моля те!

КАЙЛ: Хей, човече. Не знам къде си, но може би трябва да се върнеш. Аш има нужда от теб.

ИТЪН: Тук нещата са зле. Аш я тормозят в училище. Мислех, че ще искаш да знаеш... КАЙЛА: Няколко снимки, които ще искаш да видиш.

Натиснах върху снимките. На едната Никол удряше Аштън в шкафчето й. На другата Аштън беше на земята и Никол изсипваше раницата й върху главата й.

Стомахът ми се преобърна. Нямах нужда да чета повече. Щях да убия брат си. Набрах номера на Сойър и изчаках да вдигне.

- Ало каза предпазливо той. Знаеше, че съм разбрал.
- Ела на игрището! Веднага! изръмжах.
- Разбрал си отвърна колебливо той.
- Да, нещастник такъв, разбрах!

Затворих и прибрах телефона си, преди да тръгна към игрището. Миналият път не исках да удрям Сойър, а само да парирам неговите удари, но единственото, за което мислех сега, беше да го размажа от бой.

Когато той дойде на игрището и тръгна към мен, изчаках да се приближи достатъчно. Нуждата да го ударя ме поглъщаше. Гневът, който бушуваше във вените ми, не ми позволяваше да мисля трезво.

- Хареса ли ти да я гледаш как страда? – извиках, когато се приближи.

Сойър не отговори. Нямаше нужда, защото и двамата знаехме, че беше така. Беше я оставил да страда, защото той беше наранен.

- Сега ще направя нещо, което на мен ще ми хареса казах му спокойно и хладно.
 - Давай, Бо, удари ме.

Нямах нужда от втора покана.

Aштын,

Стоях пред столовата и гледах двойните врати. Бо беше дошъл в часа по литература днес, но стоеше в другия край на стаята и дори не ме погледна. Знаех това, защото го наблюдавах през целия час и половина. Сойър не се появи за часа по физика. Нямаше бележки по шкафчето ми и никой не ми беше отправил злобни забележки. Само няколко човека разговаряха с мен. Сякаш хората не знаеха как да се отнасят с мен. Бо ме игнорираше и всички го виждаха. Все някога и другите щяха да се престрашат и да ми кажат нещо, но не исках да става на обяд. Бях си приготвила храна и библиотеката беше горе – празна.

- Идваш ли?

Обърнах се и видях Кайла зад мен. Ръката й беше на вратата. Пулсът ми се ускори и реших, че не бях. Не бях готова да се изправя пред тълпата вътре. Поклатих глава.

- Не мисля.
- Защо? Никой няма да те нападне след шоуто, което спретна сутринта Бо.

Не можех да разчитам на това.

- Какво има? стресна ме гласът на Бо и се завъртях към него.
 - Нищо промърморих и го заобиколих.

Ръката му хвана моята нежно, но достатъчно здраво, за да ме спре.

- Къде отиваш? Столовата е в тази посока.
- Библиотеката. Откакто Никол изля Кока-Кола върху главата й, тя се крие в библиотеката и обядва там.

Не можех да не забележа задоволството в гласа на Кайла, докато издаваше Никол. Знаех, че не му го казваше заради мен. Искаше той да реагира. Искрата в очите му накара Кайла да се усмихне, преди да се завърти и да влезе в столовата.

- Няма да се криеш в шибаната библиотека, Аш! Ако някой дори те погледне накриво, ще се погрижа погледна ме за първи път от сутринта Бо. Радвах се дори на малкото му внимание... бях толкова жалка.
 - Добре отвърнах. Нямаше да приеме друг отговор.
 - Хайде дръпна ме той и отвори вратата.

Вървях пред него и цялата зала притихна. Беше дори полошо от това да си шушукат и да ме коментират зад гърба.

- Искаш ли нещо? попита ме той и ме хвана за лакътя. Поклатих глава и се огледах за Сойър.
 - Къде е Сойър? прошепнах, когато не го намерих.
 - Вкъщи. Има сътресение.
 - Какво? попитах ужасена и спрях.
- Не е трябвало да ги оставя да те тормозят намръщи се Бо.- Грешката е негова. Вече знае това.
- Бо! изсъсках и дръпнах лакътя си. Точно това не исках да се случва. Заради мен Бо беше причинил на братовчед си... НЕ... на брат си сътресение. Нямаше да позволя това да продължи. Защо си го направил? Той добре ли е?
- Добре е. Можеш да отидеш да го видиш след училище замълча и стисна зъби. Не, забрави, че го казах! Трябва да стоиш далеч от него. Не съм сигурен, че ще мога да понеса това да се притесняваш за него сега. Имам нужда от време.
 - Бо, аз...
 - Отиди и седни при Кайла. Тя ти маха. В безопасност си, Аш.

Той се обърна и ме остави там, докато отиваше да се нареди на опашката в столовата.

ГЛАВА 27

Ammon

Смятах, че това, което не знаеше Бо, не може да му навреди. Седях в стаята си и от часове размишлявах дали да отида да видя Сойър. Съвестта ми надделя и отидох до там. Нямах желание да се изправя пред майка му тази година... или когато и да било, но въпреки това отидох.

Подминах алеята пред тях и продължих по черния път, който водеше към езерото. Когато спрях, изпратих съобщение на Сойър, че съм дошла, за да проверя как е. Ако искаше да ме види, щеше да дойде. Докато чаках, реших да се насладя на любимото ни от детството място.

Катеренето по дървото вече не беше толкова лесно, но любимият ни клон не беше нависоко и ми трябваше само един подскок, за да се залюлея с ръце на него и да седна спокойно.

- Впечатляващо. Изглежда лесно, когато го правиш ти – изненада ме гласът на Сойър.

Погледнах към него и го видях облегнат на едно от близките дървета. Бризът разрошваше тъмните му къдрици и ми напомняха за времето, в което ги гледах с обожание. Обичах да заравям пръсти в гъстата му коса и да ги увивам около къдриците му. Той наистина беше красив.

- Вече бях тук, когато ми писа отвърна, явно развеселен от обърканото ми изражение.
 - О! отвърнах.
- На какво дължа това посещение? попита той, изправи се и се приближи, като застана под краката ми. Почти не се налагаше да вдига очи, за да ме погледне.
 - Исках да видя как си. Бо каза, че имаш сътресение.

Сойър се засмя и хвърли към водата камъка, който държеше.

- А каза ли ти как го получих?
- Да отвърнах му виновно.
- Заслужих си го. Държах се шибано с теб цяла седмица. Нима Сойър току-що беше изпсувал?
- Ами...

Не знаех какво да кажа. Беше прав, наистина се беше държал лошо, но не заслужаваше брат му да го набие заради това.

- Не трябваше да ги оставям да се държат така с теб. Честно казано почувствах облекчение, когато Бо ме преби. Обвинявах се и колкото и странно да звучи, се почувствах по-добре, след като ме наби.
 - Какво? попитах аз.

Сойър отново ме погледна.

- Аш, ти беше моето момиче години наред, но преди това бяхме приятели. Най-добри приятели. Не трябваше да ти обръщам гръб. Беше грешно. Ти пое вината за нещо, което не беше изцяло по твоя вина. Бо имаше вина... аз също...
 - Ти? Но защо...
- Знаех, че Бо те обича. Виждах начина, по който те гледаше. Знаех и че ти го обичаше повече, отколкото обичаше мен. Двамата имахте някаква невидима връзка, която нямаше с мен. Бо беше мой братовчед, а ти най-красивото момиче, което някога съм виждал. Исках те за себе си. Затова те поканих на среща. Не говорих първо с Бо и никога не го попитах как се чувства. След това спряхте да си говорите. Вече не стояхте до късно на покрива и не се налагаше да ви измъквам от неприятности. Бо беше мой приятел, а ти мое гадже. Сякаш приятелството ви никога не беше съществувало. Бях егоист и игнорирах вината, докато не изчезна напълно. Понякога го виждах как те гледа с онова наранено и тъжно изражение и вината се пробуждаше... но беше примесена със страх. Страхувах се, че ще видиш какво съм направил и ще отидеш при него. Страхувах се, че ще те изгубя.

Посегнах към него и погалих главата му.

- И аз те обичах. Исках да бъда достойна за теб. Исках да бъда доброто момиче, което ти заслужаваш.
- Аш, ти беше перфектна. Аз бях този, който ти позволи да се промениш. Харесваше ми промяната и това беше една от причините да се страхувам, че ще те изгубя. Дълбоко в себе си знаех, че един ден тази дива душа, която прикриваш, ще поиска да излезе наяве. Случи се. И това, че се случи с Бо, ни най-малко не ме изненадва.

- Съжалявам, Сойър. Не исках да те нараня. Обърках всичко. Няма да ти се налага да ни виждаш заедно с Бо. Ще се отдръпна и от двама ви. Трябва да си върнете това, което изгубихте.
- He го прави, Аш хвана ръката ми Сойър. Той има нужда от теб.
- Не, и той иска това. Днес дори не ме погледна. Единственият път, в който ми проговори, беше, за да разберат всички, че не трябва да ме закачат.
- Няма да продължи дълго засмя се тъжно Сойър. Никога не е можел да те игнорира. Дори когато знаеше, че го гледам. Сега има много проблеми и иска да ги реши сам. Не го отблъсквай.

Скочих от клона и прегърнах Сойър.

- Благодаря! Одобрението ти е важно за мен, но точно сега има нужда от теб. Ти си му брат. Няма да ви се меся.

Сойър посегна и уви един кичур от косата ми около пръста си.

- Дори да знам, че беше грешка да те поканя на среща, без да помисля за Бо... не съжалявам. Имах три прекрасни години с теб, Аш.

Не знаех какво да кажа. Аз също имах хубави моменти с него, но съжалявах, че бях избрала грешното момче Винсънт. Той ми се усмихна още веднъж, пусна косата ми и си тръгна.

Сойър не се връщаше към бъгито, с което беше дошъл тук. Вървеше право към мен. Трябваше да предположа, че ще ме усети, че ги гледам. Не излязох от сенките. Вместо това изчаках той да дойде при мен в тъмнината. Далеч от погледа на Аштън. Тялото ми беше напрегнато. Когато тя го прегърна, не бях сигурен дали ще успея да се сдържа да не отида и да го хвърля в проклетото езеро.

- Достатъчно ли чу? попита Сойър, когато дойде до мен и първо се обърна, за да погледне към Аштън. Тя вече не гледаше към него, а към водата. Бризът си играеше с дългата й руса коса. Как ми се искаше да прокарам пръсти през нея.
- Да отвърнах. Мразех това, че беше толкова запленен от нея, колкото и аз.
 - Цялата е твоя, братко. Двамата приключихме.

Нямах нужда от благословията му, но знаех, че Аштън имаше.

- От момента, в който я прегърнах, тя стана моя. Съжалявам, че ти го причиних, но никога не си обичал истинската Аштън. Аз я обичам.
 - Знам кимна Сойър.
- Ще направя каквото трябва да стана достоен за нея. Тя е всичко, което някога съм искал.
- Не се променяй заради нея. Тя направи тази грешка с мен. Влюби се в теб такъв, какъвто си. Бъди себе си, Бо! Бъди себе си!

Тя ме обичаше. Тръпки от удоволствие преминаха през тялото ми. Най-накрая бях спечелил момичето си.

- Тя имаше господин Перфектен и искаше мен. Няма логика казах и се усмихнах широко на Сойър.
- Не може всички да имат вкус засмя се той и ме сръга в ребрата. Отивай при нея, човече. Тя е убедена, че трябва да се отдалечи от нас, за да оправим отношенията си. Сърцето й се къса, видях го в очите й. Готова е да жертва щастието си, за да направи това, което смята, че е най-добро за теб. Отиди и я накарай да забрави за това.

Да се отдалечи от мен? Сякаш щях да й го позволя.

Потупах Сойър по гърба и тръгнах, за да се разбера с нея, но първо исках да се насладя на плътните й устни, които се бяха нацупили.

Aumon,

Две ръце се увиха около мен.

- Господи, ухаеш невероятно чух шепота на Бо във врата ми. Топлият му дъх накара кожата ми да настръхне.
 - Бо? простенах.
- Мхммммм отвърна той, целуна врата ми и продължи към ухото ми.

Наклоних глава настрани, за да се открия пред него, вместо да го спра, както трябваше да направя. Но топлината му ме обгръщаше и ръцете му галеха моите... затова се оставих на момента.

- Какво? успях да кажа, когато ръцете му се спряха на долната част от презрамките на сутиена ми. Не можех да мисля.
- Обичам те, Аш прошепна в ухото ми той и се спусна с целувки от ухото към рамото ми.
- O простенах аз. Палците му докосваха леко гърдите ми и коленете ми омекнаха. Беше минало доста време, откакто ме беше докосвал.
- Спокойно, скъпа промърмори той и ме придърпа обратно към гърдите си, докато се облягаше на нашето специално дърво. Краката му се настаниха между бедрата ми, от което потреперих.
- Няма да ти позволя да си тръгнеш! Ти си моя, Аш! Не мога да живея без теб гласът му беше нисък и страстен, докато ме държеше здраво.
 - Но Сойър
- Сойър е съгласен с това. Говорих с него. Двамата с него ще се разберем. Но, Аш, не мога да продължавам да те желая от разстояние. Да те обичам и да не бъда с теб. Накрая ще свърша в затвора, ако някой се опита да те докосне и, не дай си боже, някой се опита да излезе с теб на среща.

Завъртях се и положих ръце върху силните му гърди. Обичах гърдите му, особено когато бяха голи.

- Искам само теб казах му аз, докато се взирах в очите му. Тези дълги черни мигли не трябваше да са толкова абсурдно секси, но бяха. Бо преплете ръцете си в косата ми и въздъхна.
- Добре, защото и аз искам само теб. Сега. Завинаги. Само теб.

Мисълта да бъдем завинаги заедно с Бо изпрати тръпки на удоволствие през тялото ми и развълнуваха сърцето ми. Страхът и ужасът, които изпитах, когато Сойър ми беше казал, че иска да се ожени за мен някой ден, нямаха място тук. Защото Бо беше този, който исках. Винаги е бил Бо.

- Ела в пикапа с мен – прошепна с дрезгав глас Бо в ухото ми. Кимнах, позволих му да ме хване за ръка и да ме поведе през гората към пикапа си, който беше останал скрит. Дали Сойър го е видял?

- Сойър беше тук казах му аз, когато ръката му се плъзна под тениската ми.
- Да, знам. Говорихме и си тръгна. Сега сме ти, аз и пикапа ми – отговори той с порочна усмивка на лицето.

Отвори пасажерската врата, вдигна ме и ме настани на седалката. Ръцете му покриха коленете ми и раздалечи краката ми, преди да се настани между тях и да ме положи на седалката. Надвеси се над мен, без да откъсва поглед от моя. Бях хипнотизирана. Жадният пламък в очите му ме накара да потреперя от възбуда. Това беше всичко, което исках. Исках да принадлежа на Бо. Исках да го докосвам и вкусвам без да чувствам вина.

- Аш, скъпа, имам нужда от теб тази вечер прошепна той, а тялото му се приближаваше все повече, докато не усетих ерекцията му да се притиска към мен. Обичах да чувам отчаянието и желанието в гласа му.
- Добре отговорих, останала без дъх и вдигнах бедрата си, за да ги притисна към него.
- Нямам презерватив каза напрегнато той, докато се притискахме един към друг.
 - Целуни ме отговорих. Имах нужда от него.

Устните на Бо покриха моите и езикът му докосна моя в бавен еротичен танц. Извивах се срещу него, а ниският му доволен стон, които вибрираше в гърдите му, ме накара да се разсмея. Още. Исках още. Бо притегли долната ми устна в устата си и я засмука нежно, преди да си поеме глътка въздух и да плъзне езика отново си в устата ми, и да продължи да ме възбужда и вкусва. Продължих да се движа срещу него като обезумяла и да го стискам за тениската; дърпах я нагоре по тялото му и го принудих да се облегне назад, за да я издърпам през главата му.

Усмихваше се, докато гледаше надолу към мен.

- Опитваш се да ме съблечеш?
- Да, моля отговорих сладко. Той се протегна към тениската ми и я свали бързо. Разкопча сутиена ми и разголи гърдите ми за жадния си взор.
- Невероятно съвършени прошепна той и прокара ръка по възбудените ми зърна.
 - Моля те, Бо!

Бо наведе глава, но продължаваше да ме гледа в очите, когато докосна зърното ми с езика си няколко пъти, което ме накара да крещя и да се извивам.

- Мммм, сладко – каза одобрително той преди отново да се спусне към зърното ми и да го засмуче внимателно.

Когато започна да разкопчава панталонките ми и да сваля ципа, повдигнах бедра, за да може да ги свали. Събу бикините ми заедно с панталонките и ги хвърли на таблото. Устата му изостави зърното ми и започна да се спуска надолу към стомаха ми, докато не достигна малко под пъпа ми. Ръцете му галеха вътрешната страна на бедрата ми, преди да ги притисне назад и да разтвори краката ми за себе си.

Треперех и наблюдавах безпомощно, докато продължаваше пътя си надолу. Знаех накъде се е отправил, но нищо не можех да направя, за да го спра. Бях прикована от желание и нужда. Първото докосване на езика му накара светът ми да се взриви, но той не спря. Всяко близване изпращаше тръпки на блаженство, каквото никога досега не бях познавала. Докато ноктите ми потъваха в раменете му, продължавах да крещя името му отново и отново, докато не потънах в екстаз. Всичко, което имаше значение, беше Бо и как ме караше да се чувствам.

ГЛАВА 28

To

Тълпата се втурна към полето, когато последните секунди изтекоха. Бяхме спечелили щатското първенство с резултат 27-6. Семейства се тълпяха около съотборниците ми, поздравяваха ги и ги прегръщаха. Не очаквах майка ми да се появи, защото беше на работа тази вечер. Свалих каската си, точно когато Сойър и Итън изляха остатъка от Gatorade² върху главата на треньора. Той размаха ръцете си и се засмя високо. Сойър беше щастлив. Усмивката на лицето му ме накара да се усмихна. Това беше неговата обичаше той - победата. Беше част от това, което е. Майка му се появи зад него и го прегърна здраво през кръста. Леля Саманта никога не ми е била почитателка и сега, след като знаеше кой е моят истински баща, бях почти сигурен, че още повече нямаше да ме харесва. Наистина не можех да я виня за това.

Саманта Винсънт беше всичко, което моята майка не беше. Изискана, мила, образована и любяща. Неведнъж, докато растях си бях измислила една игра, в която леля Саманта се появяваше в трибуните и не поздравяваше само сина си. Когато бях дете, се преструвах, че тя също е и моя майка и аплодисментите й бяха и за мен. Когато станах по-голям, беше по-трудно да се преструвам. Особено когато лицето й се намръщваше всеки път, когато ме погледнеше.

Погледните ни със Сойър се срещнаха и усмивката му угасна. Държеше се добре с мен и Аш, но болката от предателството все още не беше отшумяла. Знаех, че ще мине много време, преди да бъде забравено. Ако някога се случеше. Кимнах с глава и казах "Добра игра", знаех, че можехме да си говорим без думи. Отговори ми "Твоята също". Това беше достатъчно за сега.

² "Gatorade" (на български понякога се използва "Геторейд" или "Гетърейд") е негазирана спортна напитка, продавана от PepsiCo. Първоначално се произвеждала за спортисти.

Харис Винсънт застана пред Сойър и ми закри гледката. Гледах мъжа, който за мен винаги е бил моя безразличен чичо, да потупва по гърба сина, който обичаше и уважаваше. Не можех да чуя какво му казва, но нямаше и нужда. Лъчезарната усмивка на Саманта казваше, че е похвалил Сойър за победата. Наведе се напред и го прегърна. Внезапната болка в гърдите ми ме изненада. Не можех да й позволя да ме завладее. Това беше нещо, което трябваше да забравя и да продължа напред. Баща ми го нямаше. Сега нямах такъв. Спермата на този мъж може и да е била причината да се родя, но той не ми е баща. Нямах нужда от неговата прегръдка и със сигурност нямах нужда от неговото одобрение.

Погледът на Сойър срещна моя над рамото на баща му. Можех да видя загрижеността в него. Знаех какво си мисли. Малкият негодник се тревожеше за мен. Не исках да се притеснява за мен. Бях добре. Нямах нужда от нищо от Харисън Винсънт. Успях да се справя осемнадесет години без него. Беше колкото жив, толкова и мъртъв за мен.

- Ти спечели! писъкът на Аштън прекъсна мислите ми и се обърнах, за да я видя как си проправя път през тълпата, за да се хвърли в прегръдките ми.
- Здравей и на теб отговорих, докато я държах здраво. Имах нужда от това. Не исках да мисля за никой от семейство Винсънт, защо точно сега отчаяно се нуждаех от прегръдка и Аштън беше най-точният човек, от който можех да я получа.
- Беше невероятен! Утре гласът ми ще е дрезгав от толкова силно викане. Последното хващане, което направи на двадесетия ярд, беше красиво каза ми тя, докато ме целуваше по цялото лице.
- Целият съм потен, скъпа казах й аз, докато се смеех на ентусиазма й.
- Не ме е грижа. Току-що спечели щатския шампионат. Това е повод да празнуваме.

Сгуших глава в извивката на шията й и вдишах нейния сладък, секси аромат. Много по-хубав, отколкото аромата, който се носеше от момчетата, когато бяхме на игрището.

- Сещам се за няколко начина, по които бих желал да празнувам казах срещу шията й.
- Това звучи обещаващо изкикоти се тя и прокара ръце през косата ми.
 - О, наистина е обещаващо уверих я.

Аштън се отдръпна, за да може да ме погледне.

- Родителите ми искат да знаят дали могат да ни заведат на вечеря довечера.

По разтревожената нотка в гласа й можех да разбера, че се притесняваше да не откажа. Фактът, че родителите й дори обмисляха да ме приемат като достатъчно добър, за да излизам с дъщеря им, беше причина, за да направя всичко, което биха поискали, стига да не трябваше да стоя настрана от Аштън.

- Звучи ми добре казах и я целунах по носа. Къде ще ни заведат?
 - При Ханк, разбира се. Искам бургер.

Привлякох я към себе си за целувка и се насладих на мекото усещане на устните й срещу моите. Тя не се отдръпна или притесни от това кой можеше да ни гледа. Вместо това уви ръце около врата ми и задълбочи целувката. Може да нямах родители, които да ме обичат, но имах Аштън. Нищо друго нямаше значение. Тя беше всичко, от което имах нужда.

Току-що си бях легнала, когато телефонът ми започна да звъни. Вдигнах го и името на Лана се появи на екрана. Не бях говорила с нея от седмица. Любопитна защо се обажда толкова късно, натиснах бутона *OK* и сложих телефона до ухото си.

- Здравей!
- Хей, надявам се, че не се обаждам твърде късно отговори тя.

- Не. Не се притеснявай. Какво става? попитах и знаех, че не ми се обаждаше толкова късно вечерта, защото искаше да си говорим.
- Ъм, добре, чудех се дали би било удобно да дойда на гости това лято.

Мисълта леля Каралайн да бъде вкъщи дори за една седмица това лято ме накара да потреперя. Но Лана ми липсваше. Не можех да не се виждам с нея, само защото майка й ме влудяваше.

- Разбира се. През коя седмица мислиш да дойдеш? – попитах и се надявах да бъде само за седмица.

Лана замълча за момент.

- Чудех се дали бих могла да дойда след дипломирането и да прекарам лятото с теб. Преди да заминем за колежа – може би да прекараме едно последно лято, за да наваксаме?

Чакай цялото лято? Нямаше начин да се справя с леля Каралайн през цялото лято. Баща ми можеше дори да се изнесе, ако това се случеше. Но със сигурност леля Каралайн нямаше да моли Лана да ми се обажда, ако искаха да ни дойдат на гости за лятото. Просто щеше да се обади на майка ми. Това значеше ...

- Искаш да кажеш, че само ти ще дойдеш за лятото? Без майка ти?

Лана се засмя от другия край на линията.

- Да, само аз. Мама има с какво да се занимава това лято. Имам нужда да се отделя от нея, преди да съм се побъркала. Двамата с татко все още са се хванали за гърлата.
- Тогава, ДА! Много бих се радвала да дойдеш за лятото ... спрях, когато осъзнах, че Лана не беше почитателка на Бо и че той щеше да бъде с мен през цялото лято. Дали беше добра идея? Не исках тя да го накара да се чувства нежелан. Беше преживял достатъчно заради глупавия си баща и леля си.
- Мисля, че идеята е страхотна. Бих искала да те видя, но трябва да разбереш, че сега съм с Бо... спрях и изчаках да ми отговори.
- О, да, знам. Радвам се, че най-после сте се разбрали. Как вървят нещата при теб тези дни? Справя ли се Сойър с мисълта, че сега двамата с Бо сте заедно?

Не точно. Може би. Не исках да й давам повече причини да не харесва Бо, затова реших, че една благородна лъжа би била добра идея.

- Да, продължихме напред. Сойър и Бо дори отново са като залепени. Скоро всичко ще бъде по мед и масло.
- Това е прекрасно. Толкова се радвам, че всичко се е наредило добре при теб искреността в гласа й ме накара да се почувствам виновна. Обичах Лана, но нейното мило, невинно и доверчиво сърце понякога ме караше да се чувствам ужасен човек.
- Да, животът е хубав това не беше лъжа. Животът беше хубав. Имах Бо.
- Мислиш ли, че можеш да помолиш майка си да говори с мама и да я убеди, че да прекарам лятото при вас е добра идея?

Тя наистина трябваше да се махне, ако вече не беше планирала бягството си. Най-малкото, което можех да направя, е да помоля майка си да й помогне. Освен това би било забавно. Можех да я уредя с Кайл или Итън, или Джъстин. Итън беше найсладкият от тримата и вероятно най-подходящ.

- Ще говоря с нея сутринта. Сигурна съм, че идеята ще й хареса.
- Много ти благодаря отговори Лана. Можех да чуя вълнението в гласа й. Да, аз също бих била развълнувана, ако щях да избягам от леля Каралайн няколко месеца по-рано, отколкото беше планувано.
 - Няма проблем. Ще бъде забавно уверих я аз.

Сбогувахме се и затворихме. Претърколих се по гръб и се взрях във вентилатора. Тази вечер беше невероятна. Родителите ми се държаха мило с Бо и го поздравиха. Вечерята беше хубава. След това татко дори позволи на Бо да ме закара до вкъщи. Караше много бавно и се възползвах от него напълно, докато шофираше. Усмивка се появи на лицето ми, когато си спомних колко секси изглеждаше, опитвайки се да шофира и да запази спокойствие, докато го дразнех.

Тогава в съзнанието ми се появи образът на Сойър. Не бях говорила с него след мача. Родителите му бяха с него и все още не бях готова да се срещна с тях. А и прегръщаше няколко

мажоретки. Не ме интересуваше, но помислих, че най-добре би било да стоя на разстояние. Може би той щеше да продължи напред с някоя от тях. Исках да намерим начин отново да бъдем приятели. Липсваше ми. Беше важен за мен. Вече не си принадлежахме, но бяхме приятели много преди да започне нашата връзка. Взех телефона си и реших да му изпратя съобщение, преди да се бях отказала. Малка стъпка, която да помогне да преодолеем пропастта между него и Бо и мен.

АЗ: Игра невероятно тази вечер. Гордея се с теб! Натиснах изпрати и изчаках. Точно когато си мислех, че няма да ми отговори телефонът ми звънна:

СОЙЪР: Благодаря!

ОЧАКВАЙТЕ ФИНАЛА НА ИСТОРИЯТА НА БО & АШ, КАКТО И КАКВО ЩЕ СЕ СЛУЧИ СЪС СОЙЪР В "БРАТЯТА ВИНСЪНТ"